

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 HARLEQUIN
INTRIGUE

THE SECRET SHE KEEPS

LENA DIAZ

 HARLEQUIN
INTRIGUE

THE SECRET SHE KEEPS

LENA DIAZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tam Raine onun polis olayını ve kendisini tutuklatmayı yeniden düşündüğünü düşünürken, bakışları yeniden Raine'in bakışlarıyla buluştu.

Endişeli bakış yerini kararlı bir bakışa bırakmıştı.

"Benimle görüşmek istemişsiniz," dedi Callum. "İşte sana bir fırsat. Ve bunu sana vermemin tek nedeni silahının dolu olmaması. Başla konuşmak."

Onun emri karşısında sinirlendi. "Davamı savunmanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Polis buraya geldiğinde beni hapse atacak."

"Suç duyurusunda bulunmazsam olmaz."

Tereddüt etti. Bu bir oyun muydu? "Neden şimdi fikrini değiştirdin?"

Asher adındaki adam başıyla onayladı. "Güzel soru. Seni kaçırdı Callum. Seni silah zoruyla tuttu ve bir sandalyeye kelepçeledi. Silahın dolu olup olmaması önemli değil."

"Yaptığı şey kınanacak bir şeydi," diye itiraf etti Callum, "ama ben incinmedim. Ve ikimizde de birbirimizin ihtiyacı olan bir şey var. Ben o katilin adını öğrenmek istiyorum. O da kardeşini kurtarmak için benden yardım istiyor."

SAKLADIĞI SIR

Lena Diaz

 HARLEQUIN
INTRIGUE

Lena Diaz Kentucky'de doğdu ve Kaliforniya'da da yaşadı,
Şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşadığı Louisiana ve Florida.
Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Romance
Writers of America Golden Heart® Ödülü finalistisi olan yazar, aynı zamanda
Daphne du Maurier Ödülü'nü de kazanmıştır.
Gizem / Gerilim dalında mükemmellik. Lena hakkında en son haberleri almak
için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Lena Diaz Harlequin Intrigue

tarafından yazılan kitaplar

Tennessee'de Bir Faili Meçhul Hikayesi

Prescott Dağında Cinayet Seri
Katil Faili Meçhul Davası
Dumanlı Dağlarda
Sakladığı Sır

Adalet Arayıcıları

Kovboy Ateş Altında
Ajan Kuşatma
Altında Katil
Komplosu
Ölümcül İkili Oyun

The Mighty McKenzies

Dumanlı Dağlar Korucusu
Smokies Özel Ajanı Çelişkili
Kanıtlar
Gizli Asi

Tennessee SWAT

Dağ Tanığı Gizli
Takipçi
Dedektif SWAT Açmazında
Mahsur Kaldı

[Harlequin.com](#)'daki Yazar Profili sayfasını ziyaret edin.

KARAKTER KADROSU

Callum Wright-Sivil faili meçhul davalar şirketi Unfinished Business için *çalışan bir araştırmacı*. Yakalamaya çalıştığı seri katil hakkında bilgi karşılığında Raine'in kardeşinin faili meçhul davasını araştırmasına yardım etmektedir.

Raine Quintero-Ağabeyinin idamı yaklaşırken, bu İş avukatı onu kurtarmak için her şeyi yapacaktır, buna onu idam sehpasına gönderen adamla anlaşma yapmak da dahildir: Callum Wright.

Joey Quintero-Raine'in kardeşi cinayetten suçlu bulundu ve idama mahkum edildi. Masum mudur? Ve onun davası Callum'un seri katil avıyla bağlantılı mı?

Faith Lancaster-Fellow UB soğuk vaka araştırmacısı, aynı zamanda Raine'in hiç beklemediği bir şey, bir müttefik.

Asher Whitfield-Faith'in seri katil arayışındaki ortağı, Raine'e olan güvensizliği kardeşini kurtarma şansını yok edebilir.

Pete Scoggin-Raine'e yapılan *son* saldırılar seri katil olabilir. Pete mi? Yoksa tamamen başka biri mi?

Lisa ve Laura'ya, akraba olmasaydık bile seçeceğim kız kardeşlere. Birlikte hayatta kalacak, üstesinden gelecek ve yeni normalimizi nasıl yönlendireceğimizi öğreneceğiz. Sevgi bize yardım edecek. Kahkaha hemen köşede.

Başarana kadar numara yap. Seni seviyorum. Her zaman. Sonsuza dek.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Onaltı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci

Onyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Yirminci Bölüm Yirmi

Birinci Bölüm Yirmi

Yirmi İkinci Üçüncü

Bölüm

Julie Anne Lindsey'in *Closing In On Clues* kitabından alıntı

Birinci Bölüm

Raine Quintero, Gatlinburg, Tennessee'nin yukarısındaki Dumanlı Dağlar'da bir otoparkta, ön camdan avını izliyordu. Elinde tuttuğu Elinde bir hafta önce adi bir barın arka odasından aldığı ruhsatsız dokuz milimetrelik tabanca .

Planlara bakılırsa, onunki pek de ilham verici değildi. Başarı şansı en iyi ihtimalle yarı yarıyaydı. Ama denediği diğer her şey başarısız olmuştu. Seçenekleri tükenmişti, çaresizdi ve neredeyse zamanı kalmamıştı. Çaresizliğin de keder gibi aşamaları vardı. Bu son aşamaya ulaşmak acı dolu on beş yılını almıştı. Artık kardeşinin hayatını kurtarmak için her şeyi yapmaya, her çizgiyi aşmaya, her bedeli ödemeye hazırdı.

Başkasınınkini tehdit etmek anlamına gelse bile.

Uygunsuz bir edep ve utanç duygusu tabancayı elinde titretti. Vicdanı binlerce sivri bıçak gibi, yapmak üzere olduğu şey için özenle inşa ettiği bahaneleri kesip biçti. Koltuğunda bir ileri bir geri sallanıyor, içinde bir duygu seli dönüp duruyordu.

Sıcak bir gözyaşı yanağından yuvarlanıp eline damladığında, küfür etti ve tabancayı torpido gözüne soktu.

Görünüşe göre Callum Wright'ın son bir şansı olacaktı. Harekete geçebilir ya da geçmeyi reddedebilirdi. Kaderini kendi seçimi belirleyecekti.

Kendisine hiç seçenek sunulmayan kardeşinin aksine.

Artık boş olan ellerini birbirine kenetleyerek, titremesi geçene kadar derin ve eşit nefesler aldı. Suçluluk duygusu hâlâ oradaydı. Ama onu daha sonra uğraşmak üzere küçük kutusuna geri koymayı başarmıştı. Bu onun genel planını değiştirmemişti. Buraya bir hevesle gelmemişti. Her şey bu kritik ana yol açmıştı. Bazen son, aracı gerçekten haklı çıkarır.

Ya da kendine öyle diyordu.

Derin bir nefes daha üfleyerek bileğindeki fitness takip cihazından saati kontrol etti. Eğer bu sabah da öncekiler gibiyse, kardeşinin kaderini elinde tutan adam birkaç dakika içinde burada olacaktı.

Elbette, tam yedi buçukta Callum'un siyah Lexus dört çeker SUV'si çalıştığı şirketin, Unfinished Business'ın otoparkına girdi. Onu araba kullanırken gördüğünde hep şaşırırdı.

Bu tür bir araç. Güzel olmasına rağmen, parasının yeteceği kadar pahalı değildi.

UB hakkında öğrendiklerine göre, şirket dedektiflerine son derece iyi ödeme yapıyordu. Milyarder sahibi, ülke çapındaki en iyi dedektifleri devletteki işlerini bırakıp UB'ye geçmeleri için bu şekilde cezbetmişti. özel sektör. Bu, Callum'un neden Georgia, Atina'daki ailesinin yanında yaşamayı bırakıp Tennessee, Gatlinburg'daki Dumanlı Dağlar'da yaşamaya başladığını açıklamaya yardımcı oluyordu. Yine de, şaşırtıcı bir şekilde, internet aramalarının hiçbirisi, ne Georgia'da yaşarken ne de buraya taşındıktan sonra tam adresini ortaya çıkarmamıştı.

Lexus'u kesinlikle onun evindeki kırmızı Porsche Panamera spor arabasıyla kıyaslanamazdı. Elbette bugün kullandığı şey o değildi. Görevi, kolayca unutulabilecek ve uyum sağlayabilecek bir şey gerektiriyordu. Paslı, gece mavisi, on yıllık bir Ford Taurus satın almıştı.

Silah. Nakit tabii ki. Dokuz bin dolar - hükümetin IRS'ye bir rapor ya da hatta bir kara para aklama soruşturmasını tetikleyebilecek on bin dolarlık eşğin altında. Herhangi bir tehlike yaratmak istemedi.

Park yeri neredeyse doluydu, bu yüzden Callum en sağ köşede sık ağaçlar ve büyümüş çalılarla gölgelenmiş bir alana geri döndü. Bunlardan bazıları Ağaçlar, adını Bitmemiş İş'in sahibinden alan Prescott Dağı'nın yamacındaki dik bir inişi gizliyordu. Bu inişi biliyordu.

Çünkü o ormanda birkaç kez yürümüş, coğrafyayı öğrenmiş ve acil bir durumda kaçış rotasını planlamıştı. Buna ihtiyaç duymayı beklemiyordu. Umudu Callum'un iyi ve makul davranmasıydı.

Bir zamanlar birlikte çalıştığı polis dedektifi Isaac Farley'in aksine.

Raine'in Taurus'u otoparkın diğer ucuna, binaya yakın bir yere park edilmişti ama sonbahar için tamamen giyinmiş bir ceviz ağacının göz kamaştırıcı altın yaprakları tarafından meraklı gözlerden gizlenmişti. Ayrıca Callum onu fark etmeden çok önce onu izlemek için iyi bir görüş noktası sağlıyordu.

Geçen hafta boyunca bu otoparkta ya da çevredeki ormanda keşif yaparak saatler geçirmişti. Şimdiye kadar sekizden sonra gelen birini hiç görmemişti. Bu, çalıştığı şirket için tipik bir durum değildi. Kendisi ve diğer avukatlar her zaman gün doğumundan önce gelip akşam yemeği vaktinde ayrılırlar da, idari personel dokuza yakın bir saatte gelme eğilimindeydi.

ve geç saatlere kadar çalışmayı sevmiyorlardı. Buradaki patronların çalışanlarını nasıl motive ettiğini bilmek güzel olurdu, böylece kendi çalışanlarını da aynı şekilde motive edebilirdi.

Geri dönmeyi planladığından değil.

Bugün yaptığı şey her şeyi değiştirebilirdi. En iyi ihtimalle, barodan atılır ve kariyeri sona ererdi. En kötü ihtimalle, hapse girecekti. Ama bunu yapmamak aklının ucundan bile geçmiyordu. Bu, gelecekte bir hukuk firmasında ortak olmaktan çok daha önemliydi. Amacı her türlü fedakrlığa değerdi.

Pişmanlık olmayacaktı.

Callum sonunda aracından indi. Bir telefon görüşmesi nedeniyle gecikmiş olmalıydı çünkü arabanın kapısını kapattığında telefonla konuşuyordu. Cep telefonunu ceketinin cebine sokarken uzun adımları onu hızla binaya doğru götürdü.

Onun kıyafet zevkine hayran kalmaktan kendini alamadı. Lacivert takım elbisesi ve uyumlu kravatı ile bembeyaz gömleği etkileyici genişliğini vurguluyordu.

omuzları ve ince beli vardı. Ancak, arabasında olduğu gibi, takım elbisesi de iyi bir kaliteye sahipti ama aşırı pahalı görünmüyordu. Bileğinde altın bir Rolex ya da pahalı yüzükler de yoktu. Giydiği en pahalı şeyler muhtemelen tertemiz siyah kovboy izmeleriydi.

Eğitimsiz bir göz için özel bir şey değillerdi. Ama yüksek kaliteli el yapımı deriyi bir mil öteden fark edebiliyordu. Annesi ona her zaman bir erkeği ayakkabılarının kalitesine ve temizliğine göre değerlendirebileceğini söylerdi. Raine bir erkeği başkalarına nasıl davrandığına göre değerlendirmeyi tercih ederdi.

Ve bugün yargı günüydü.

Kadın arabadan neredeyse arabasına varmıştı, gri kazağını soğuk dağ havasına karşı . Kadın kaputun etrafından dolanırken, adam gülümseyip başıyla selam verdi ama onu geçmeye devam etti.

"Bay Wright?"

Durdu ve geri yürüdü, kara kaşları soruyla kalkıktı. "Günaydın. Özür dilerim ama adınızı hatırlamıyorum." Elini uzattı.

Onunla konuştuğu için cesaretlelenerek elini sıktı. "Daha önce tanışmamıştık. Ben Raine Quintero." Bir tanıma işareti bekledi. Ne yazık ki, soyadı bir tepki titreşimi bile yaratmadı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Quintero?"

"Benim için bir davayı araştırmanız konusunda size ulaşmaya çalışıyordum. Ancak ofis müdürünüz beni telefona bağlama konusunda biraz zorba. Aramalarım cevap vermediğinize göre mesajlarımı size iletmediğini tahmin ediyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun için üzgünüm. Yakın zamanda ihtiyaçtan dolayı daha fazla idari personel işe aldık. Şirketimizin başarısı, soruşturmalarımıza odaklanmamızı engelleyen bir telefon ve ziyaret akınına neden oldu. Sanırım size emniyet güçleriyle ortak çalışarak onların çözemediği faili meçhul davaları çözmeye çalıştığımızı söylemiştir."

"O yaptı. Ve şirketinizin tüzüğünü anlıyorum. Tüzüğü okudum. web sitelerindeki feragatnameler. Ama bu farklı, kritik derecede önemli. Kardeşim on üç yıl önce işlemediği bir suçtan dolayı hapse gönderildi. Bu çok acil-"

Onu durdurmak için elini kaldırdı. "Bayan Quintero, kardeşiniz için üzgünüm, gerçekten. Ama size yardım edemeyiz. Sözleşmelerimiz Tennessee Araştırma Bürosu TBI da dahil olmak üzere Doğu Tennessee'deki çeşitli kolluk kuvvetleri. Özel şirketlere iş vermiyoruz. bireyler."

"Şirketiniz Skylar Montgomery adında bir sivilin, bir hemşirenin davasını yeni bitirdi. Haberlerde bununla ilgili bir hikaye gördüm. Onun için bir istisna yaptıysan, benim için de yapabilirsin. *Seni* işe almak istiyorum. Para sorun değil. Talep ettiğiniz ücreti karşılayabilirim."

Başını iki yana salladı. "Bu parayla ilgili değil. Bayan Montgomery'nin durumu benzersizdi, tek seferlikti. Neden özellikle beni seçtiğinizi anlamıyorum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Kardeşimin ölüm hücresinde olmasının *her şeyi* değiştireceğini umuyorum. Gerçekten yardımınıza ihtiyacım var."

Çenesi gerildi. "Eğer idam cezasına çarptırıldıysa, bir avukata ihtiyacın var. idam cezası davalarında uzmanlaşmıştır. Tekrar özür dilerim." Tekrar onun yanından geçmeye başladı.

"Joey Quintero. Bir şey çağırırdı mı?"

Durdu ve arkasını döndü, yüz ifadesi sabırsızlığı yansıtmaya başlamıştı. "Hayır, ama sanırım öyle olması gerektiğini düşünüyorsun."

Aceleyle ona doğru koştu, lacivert bakışlarıyla buluşmak için boynunu geriye doğru eğdi. "Athens, Georgia'da polis dedektifiyken onun davasında çalışmışsınız. *Bu* yüzden seni seçtim."

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "On üç yıl önce mi?"

"Dava başladığında on beş yaşındaydı. Ailesi şehir dışındayken genç bir kadını evinde boğmakla suçlanıyordu. İdamlık cinayet, ölüm hücresi, Quintero. Gerçekten hatırlamıyor musun?"

Sanki zihnindeki hafıza bankalarına erişiyormuş gibi boşluğa baktı. Görmeyi umduğu tanıma parıltısı sonunda gerçekleşti. Ama ona eşlik eden kaş çatma hali, söyleyeceklerinin hoşuna gösteriyordu.

"O davayı pek hatırlamıyorum. Dediğiniz gibi, uzun zaman önceydi. Ve ben o zamanlar baş dedektif olamazdım."

"Farley öyleydi."

Yavaşça başını salladı. "Farley. Bu ismi uzun zamandır duymamıştım."

Düz tonu Farley'le pek de arkadaş olmadıklarını gösteriyordu.

Bu cesaret vericiydi.

"Birkaç yıl önce vefat etti," dedi ona. "Ağır bir kalp krizi. Ama önce onunla konuşma fırsatım oldu. Ya da denedim. Birkaç kez. Bana cehenneme gitmemi söyledi."

"Farley'e benziyor."

"Şimdi de bana aynısını yapmamı söylüyorsun."

"Hayır. Kibarca neden sizin için araştırma yapamayacağımı açıklıyordum. Bir kere, çalıştığım şirket sadece Tennessee'nin doğusundaki davalara bakıyor, Georgia'daki davalara değil. Bu, desteklediğimiz çeşitli ilçelerle yaptığımız sözleşmenin parçası. Ama bağımsız çalışmak istesem bile, Şirketimin dışında, temyize yardımcı olabilecek ne dair benzersiz bir bilgim yok. Ben yepyeni bir dedektiftim, gerçek bir müfettişten çok bir sincap gibiydim. Farley beni çalıştığı davaların hiçbirinin özüne dahil etmedi. Bana içtihat araştırması yaptırdı.

tanık görüşmeleri, suç ihbar hattımıza gelen aramaları takip etmek. Kardeşiniz itiraf etti, değil mi? O kadarını hatırlıyor gibiyim."

"Zorlamaydı, sahte bir itiraftı."

"Sorgulamalarımızın bu tür şeylerden korunmak için kaydedilmesi gerektiği düşünüldüğünde buna inanmak zor. Avukatı kaydı inceledi ve itirafının iptal gerektiğini savundu mu?"

"Savunma avukatı aptalın tekiydi."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Bak, sen ve ailen acı çektiğiniz için üzgünüm-"

"Hangi aile, Bay Wright? Ailem dört yıl önce bir araba kazasında öldü. Kardeşim sahip olduğum tek şey ve affedilmesi için kullanılabilecek bir tür kanıt, bir tür şüphe sağlayabilecek birini bulamazsam birkaç hafta içinde idam edilecek. Ben gerçekten

Yoksa burada masum bir adamın hapse gönderilmesinden sorumlu olan biriyle konuşuyor olmazdım."

Derin bir iç çekti. "Bayan Quintero, beni biraz olsun , dürüstlüğe, doğruluğa ve adalete kazanma yüzdelerinden daha fazla değer veren bir adam olduğumu . Yargı sisteminin altın kuralına göre yaşıyorum, suçluluğu kanıtlanana *kadar* herkes masumdur. Quintero davasını hatırlamaya başladığım kadarıyla sağladı. Jüri sadece birkaç saat müzakere etmedi mi? Suçlu kararıyla dönmeden önce?"

"Sadece avukatı beceriksiz olduğu için. Acınası bir savunma yaptı. Kardeşim kimseye zarar vermedi."

Bakışları sertleşti. "Bunu kurbanın ailesine söyle."

Adam gitmek için dönecekken kolundan tuttu. "Lütfen, tek istediğim sizinle bir görüşme yapmak. Gözden geçirmek için bir saatinizi-"

Nazikçe ama sertçe elini . "Ben suçlu insanları hapisten çıkarm. Avukatlar bunun için var."

Mesleğine yönelik hakareti karşısında keskin bir nefes aldı. Ama önce tekrar denemek için soğukkanlılığını toplayabildiğinde, adam hızla uzaklaşıyordu. UB merkezinin ön merdivenlerini koşarak çıkıp cam ve çelik binanın içinde kaybolurken parlak çizimleri sabah güneşinde parlıyordu.

Raine içinden küfretti ve arabasına atladı. Torpido gözüne özlemle baktı, sonra motoru çalıştırdı. Callum Wright seçimini yapmıştı. Kardeşinin suçlu olduğuna karar vermişti. Ama o Callum'du.

Masum bir adamın ölüm hücreğine gönderilmesine yardım ettiğini umursamadığı için suçluydu. Bu rezaleti düzeltmek için elinden geleni yapmazsa, kardeşinin durumundan Callum ve Farley kadar o da sorumlu olacaktı.

Rahatsız edici vicdanı artık onu rahatsız etmiyordu. Aksine, planını uygulamakta her zamankinden daha kararlıydı. Callum onu durdurmamıştı. Sadece onu geciktirmişti.

Raine gaza basmak istemesine rağmen kendini park yerinden yavaşça çıkmaya zorladı. Binanın görüş alanından çıkar çıkmaz gezginler için tasarlanmış ilk kesik alana ulaştı ya da arabasında sorun olan birini kenara çekti.

Etrafında, Smokies'e adını veren meşhur sis, eski duman işaretleri gibi beyaz puflar halinde yükseliyordu. Ama dağları muhteşem sonbahar ihtişamıyla süsleyen parlak kırmızıları ve altınları gizlemek için çok az şey yaptı. Başka bir zaman olsa böyle bir güzellik karşısında şaşkına dönerdi.

Ama buraya manzaranın tadını çıkarmaya gelmemişti. Arka koltuktan siyah sırt çantasını alıp silahını içine yerleştirdikten sonra arabadan indi.

Birkaç dakika sonra ormandan geçerek Bitmemiş İşler'in otoparkının kenarına gelmişti. Callum'un cipinin hemen arkasındaki ağaçlara ulaştığında, dallardaki bazı boşluklardan iyi bir görüşle birlikte iyi bir koruma sağlayan bir çalı buldu. Lexus' ek olarak, UB merkezinin ön kapılarına kadar olan koridoru da görebiliyordu. Silahını çıkardı ve sırt çantasını bir siper olarak kullandı. rahatsız bir sandalye. Ama doğrudan soğuk zeminde oturmaktan daha iyiydi.

Günün büyük bölümünde Callum'un tekrar binadan ayrılmasını bekleyeceğini düşünürken, birkaç saat sonra onun kendisine doğru geldiğini görünce hoş bir sürprizle karşılaştı. Bir omzunda, yöneticilerin on yıllar önce taşıdıkları evrak çantalarının modern karşılığı olan lacivert bir sırt çantası asılıydı.

Biriyle buluşmaya mı gidiyordu? Ya da eve bir şeyler götürmeyi mi planlıyordu?

Dosyaları ofis yerine özel olarak mı inceleyecekti? İkincisi olmasını umuyordu. Böylece kimse onun kaybolduğunu fark etmeden önce yapması gerekenleri yapmak için daha fazla zamanı olacaktı.

Tabancayı sol eline alarak cesaret edebildiği kadar cipin tamponuna yaklaştı. Adam sürücü koltuğuna oturur oturmaz açık kapıya doğru koştu ve bir yandan umutsuzca titrememeye çalışırken bir yandan da silahını adama doğrulttu.

Mavi gözleri öfkeyle kararmış bir halde önce silaha, sonra da kadına baktı. "Bayan Quintero. Bana ne halt ettiğinizi söyler misiniz?"

"İstediğim toplantıyı yapmak üzereyiz. Çok yavaşça, ani hareketler yapmadan, sadece iki parmağınızı kullanarak silahınızı çıkarın ve yolcu koltuğunun üzerine atın."

"Silahım olduğunu nereden çıkardın?"

"Oyun oynama. Bir süredir seni izliyordum. Takım elbise ceketinin altında bir tabanca kılıfı olduğunu ettim. At onu."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı ama kadının dediğini yaptı. "şimdi ne olacak?" Adamın sert ifadesi ve kesik ses tonu ellerinin daha da titremesine neden oldu.

Kapısındaki düğmelerden birine basarak diğer kapıların kilidini açtı. "Kornaya basarsanız, farlarınızı yakarsanız ya da dikkat çekecek başka bir şey yaparsanız

dikkat ederseniz, bir mermi kazanırsınız. Ve uyardığınız herkes de vurulacak. Anlaşıldı mı?"

Çenesi gerildi. "Anlaşıldı."

Kapıyı arkasından çekerek açtı ve içeri atladı. "Kapını kapat."

Adam kapıyı kapatırken, kadın hızla emniyet kemerini taktı ve silahını tekrar çıkardı. Cipun soğuk iç mekanına rağmen yüzünün kenarından boncuk boncuk ter akıyordu. Tabancanın namlusunu sertçe adamın koltuğuna bastırdı. "Bunu hissediyor musun?"

"Sanırım silahın sırtıma baskı yapıyor." "Doğru varsayıyorsun. Motoru çalıştır."

SUV kükreyerek hareket etti. Adam emniyet kemerine uzandığında, kadın tabancayı daha sert bir şekilde koltuğuna doğru itti.

"Emniyet kemeri yok."

Öfkeli bakışları dikiz aynasında onunkilerle buluştu. "Neden?"

"Emniyet kemeriniz takılı değilse, kaçmak için bilerek kaza yapmak gibi bir numara yaparken iki kez düşünürsünüz. Park yerinden yavaşça çık. Dikkat çekmeyin."

Tereddüt etti.

Sertçe yutkundu ve silahı adamın başının arkasına götürürken yüzünü buruşturdu.

Küfretti ve yavaşça park yerinden çıktı.

İkinci Bölüm

Callum arabasıyla manevra yaparken dikiz aynasına hızlıca bir göz attı. Prescott Dağı'nın etrafını saran iki şeritli dar yolda SUV. Son virajda arkada başka bir araba var mıydı? Park yerinde biri vardı ve neler olduğunu görmüş müydü? Yoksa sadece güneş ağaçların arasından gölge mi düşürüyordu?

Quintero, "Yavaşla," diye uyardı.

Tabancası hâlâ koltuğuna baskı yapıyordu. Sırtındaki baskıyı yetecek kadar değil ama orada olduğunu hatırlatacak kadar.

"Eğer kendimizi bir çukurda bulursak, yemin ederim seni vururum." Sesi, elleri daha önce silahının üzerinde olduğu gibi titriyordu.

İstese de istemese de, kaza yaparsa muhtemelen onu vuracaktı. Tabancayı kazara ateşlemekten kaçınmak için parmağını tetik yerine silahın gövdesinde tutacak kadar mantıklı değildi. Kadın açık kapıda durduğunda fark ettiği ilk şey buydu. Onu hemen yakalamamasının tek nedeni de buydu.

"Ciddiyim." Tabancayı daha sert doğrulttu. "Dikkatli ol."

"Silahını sırtıma dayamayayı bıraktığında yavaşlayacağım. Ve Hazır başlamışken, ben araba kullanırken beni vurmayı planlamıyorsanız, parmağınızı tetikten silahın gövdesine doğru çekin. Böylesi daha güvenli. İkimiz için de."

Dikiz aynasından onun şaşkın bakışlarını yakaladı. Aşağı baktı, muhtemelen silahına bakıyordu. Sırtındaki baskı hafifledi. Bunun, onun da parmağını tetikten çektiği anlamına geldiğini umdu. Belli ki o bir Silahlar konusunda acemiydi, bu da onu daha tehlikeli yapıyordu.

Eve gitmek için kullanacağı sapağı geçtiklerinde ayağını gazdan çekti ve kadının istediği gibi yavaşladı. Buna gerek yoktu.

Bu dağın her kıvrımını ve bir korkuluğa çarpmadan ne kadar hızlı gidebileceğini biliyordu. Yaşadığı yerde hiç dağ olmamalıydı, ne kadar ürkek görünse de.

"Daha iyi misin?" Sesini yumuşattı, her ne kadar ilk fırsatta silahı elinden almaya niyetli olsa da, onun kendisini daha az tehdit altında, daha az endişeli hissetmesini istiyordu.

Alnındaki terin bir kısmını sildi. "Daha iyi." Çarpıcı yeşil gözleri dikiz aynasında onunkilerle buluştu. "Teşekkür ," ekledi isteksizce, sanki kendine engel olamıyormuş gibi.

Başını salladı ve alnını silerken elinin hâlâ titrediğini fark etti. İnsanları kaçırmak pek de rahat olduğu bir şey değildi.

Bu sabahki kısa konuşmalarından sonra onu araştırmış olmayı diledi. Eğer araştırsaydı, en azından geçmişi hakkında biraz bilgi sahibi olurdu. Belki bunu kendi yararına kullanabilirdi. Ama içeri girdiğinde onu unutmuştu ve araştırmacı arkadaşı Asher Whitfield onu birlikte çalıştıkları seri katil faili meçhul davasıyla ilgili bir toplantıya çekmişti.

Ağabeyinin geçmişi göz önüne alındığında, Raine'de suçlu olduğunu haykıran hiçbir şey olmaması şaşırtıcıydı. Tecrübelerine göre, kardeşlerden biri katil olduğunda, diğeri de genellikle kanunun yanlış tarafını yakından tanıyordu. Yine de, bugüne kadarki sicilindeki en ciddi suçun aşırı hız olduğuna bahse girmeye hazırды.

Onu bu duruma soktuğu için duyduğu öfkeye rağmen, ailesine olan sadakatine ve kardeşini kurtarmak için her şeyi riske atma isteğine hayranlık duymaktan kendini alamadı. Onu kurtarmanın muhtemelen imkânsız olması onun için çok kötüydü.

İdam hücrelerinde geçirdiği on üç yıl, temyiz başvurularının hepsini olmasa da çoğunu tüketmiş olabileceği anlamına geliyordu. Son çaresi, Georgia valisinin bu yetkiye sahip olduğunu varsayarsak, validen bir merhamet izni almak olacaktı. Callum Georgia'nın mahkûmiyet kararlarının bozulması ya da infazın ertelenmesiyle ilgili yasalarına aşına değildi. Bir polis olarak odak noktası her zaman kötü adamları hapse atmak olmuştu, onları dışarı çıkarmak değil.

Avukatların yaptığı buydu.

Onunla konuşabileceğine neden inandığını bilmiyordu.

Kardeşinin durumu üzerinde yetkisi olan herhangi biri. Politikacılar onun sosyal çevresinin bir parçası değildi. Ve *hiçbir* eyaletin valisini tanımıyordu.

Arkadaşı Noah Reid'in Georgia valisi üzerinde bir etkisi olabilir. Ceza İnfaz Kurumu'nda yönetici pozisyonundaydı. Ama Reid bir idam mahkûmunun kaderini etkileyebilecek bir konumda mıydı?

Callum bundan oldukça şüpheliydi.

Patronu Grayson Prescott'un hızlı arama listesinde bir avuç vali vardı ve şüphesiz hatırı sayılır bir nüfuza sahipti. Ancak Raine'in kardeşi adına konuşacağına dair tüm umutlar, Raine'in müfettişlerinden birine silah çektiği anda sona ermişti.

Callum aynada ona bakarken pişmanlık içini kemirdi. Omuz hizasındaki koyu renk saçları solgun tenini vurguluyordu. Kız Belli ki korkmuştu, silahı olan o olmasına rağmen. Adam ona bir saat zaman ayırmayı reddettikten sonra başka seçeneği kalmadığını düşünmüş olmalı. Tek istediği buydu. Zahmet edemeyecek kadar meşguldü. Belki de Bu, kendisini işine vermek yerine etrafındakilerin acılarına daha fazla dikkat etmesi için bir uyandırma çağrısıydı. Ne yazık ki Raine Quintero'yu oldukça sert eylemlerinin sonuçlarından kurtarmak için çok geç kalmıştı.

Dağın dibine yaklaşıyorlardı. Yakında yol bitecek ve dönmek zorunda kalacaktı. Sola, kasabaya doğru, turistlerin River Road'u tıkadığına, küçük dükkânları ve restoranları sık sık ziyaret ettiğine şüphe yoktu. Ya da sağa, dışarıdan gelenlerin ilgisini çeken cazibe merkezlerinin bulunmadığı daha kırsal bir bölgeye doğru dönebilirler.

Callum'a göre kırsal kesim en güzel ve görülmeye değer yerdı. Ama gitmek istediği yer orasıysa, bu, birilerinin onları fark edip başının belada olduğunu anlama ihtimalinden daha gitmek anlamına geliyordu.

Tabii az önce yoldaki gölge, gölge değilse.

Dikiz aynasını tekrar kontrol etti. kimse yoktu. Raine'in yansıması kaşlarını çatmış, sonra da omzunun üzerinden bakarken görülüyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Sen. Birazdan bir dur işaretine geleceğiz. Nereye gideceğimi bilirsem benim için daha kolay olur."

Kaşları . "Batıya. Tabeladan sağa dönün."

Başını salladı, şaşırmamıştı ama hayal kırıklığına uğramıştı. Etrafta trafik ve insan manzaraları ve sesleri olmadan, onu hazırlıksız yakalamak daha zor olacaktı. Yine de, bu aynı zamanda masum seyirciler için daha az risk anlamına geliyordu, bu yüzden muhtemelen en iyisi. Zamanını bekleyecek, onu sakın tutmak için elinden geleni yapacak ve durumun kontrolünün tamamen kendisinde olduğunu düşünecekti.

O zaman silahını alırdı.

Cep telefonu cebinde bipledi. Daha dik oturdu. "O da ne?"

İçini çekti ve telefonu çıkardı. "Ofisten biri arıyor. Cevap vermezsem şüphelenirler."

Alt dudağını çiğnedi, sonra silahı tekrar koltuğun arkasına bastırdı. "Ne dediğimi unutma. Senin ve öldürmeye çalıştığın herkesin hayatı

risk altında olduğu konusunda uyarın. Çağrıyı hoparlöre alın ve herhangi bir numara yapmadan mümkün olduđuñca çabuk inin."

Hoparlörde olmak birilerini uyarmasını zorlaştıracaktı. Başının dertte olduđuñu ve nerede olduđuñu bildirmek için yapabileceğı bir şey olup olmadığına bakması gerekecekti. Telefonun hoparlör düğmesine bastı ve yanında havaya kaldırdı.

"Callum. Hoparlördesin."

"Selam, ben Thomas. Her şey yolunda mı? Dosyaları senin evinde inceleyeceğimizi sanıyordum ama ya evde değilsin ya da kapı zili."

Cevap vermeden önce Raine'e baktı. "Üzgünüm, şehir dışında başka bir randevum olduđuñu unutmuşum."

Şehir dışındaki referansında silahı koltuğa daha sert dayadı. Zekiydi. Bunu unutmaması gerekiyordu.

"Bir süre daha dönmeyeceğim," dedi. "de evine gidip bensiz başlayabilirsin." Bu da onu az önce Callum'a gitmesini söylediğı yöne götürecekti.

"Sizi ne zaman bekleyebileceğime dair bir tahmininiz var mı?" Thomas sordu. Raine başını salladı, saçları omuzlarında dalgalanıyordu.

"Söylemesi zor. Gerçekten tahmin edemiyorum," diye Callum.

Sağ eliyle bir yuvarlanma hareketi yaparak acele etmesini söyledi. Dur işaretine henüz varmışlardı, bu yüzden fren yaptı ve kenara çekmeden önce kimsenin gelmediğinden emin .

"Gitmem gerek Thomas. Karışıklık için tekrar özür dilerim. Sonra konuşuruz." Telefonun yan tarafındaki bir düğmeye bastı ve yüzü aşağı bakacak şekilde konsola yerleştirdi.

Derin bir nefes aldı, yüzünde rahatlamış bir ifade vardı.

"Şimdi nereye, Bayan Quintero? Yoksa size Raine mi demeliyim? Kardeşinize yardım etmem için bana güveniyorsanız, ilk isimlerimizle hitap etmeliyiz."

"Biz arkadaş değiliz. Bayan Quintero iyi." Yola doğru işaret etti. "Düz gitmeye devam et. Tekrar döneceğın zaman sana haber veririm."

"En azından tahmini bir kilometre performansı söyleyebilir misiniz? Çeyrek depodan daha az benzinim var."

gösterge paneline baktı. "Bu şey galon başına kaç kilometre yapıyor?"

"Aşağı yukarı yetmiş mil gidecek kadar yakıtım var. Eğer bu bir gidiş-dönüşse yarısı kadar. Dağlara tırmanırsak daha az."

"Bize bir olmaz. Sadece on iki mil daha yolumuz var ve vadide kalacağız."
Kadın arkasına , ekranın görünüp görünmediğini iki kez kontrol etmek için telefonuna doğru baktı. Kadının, yaptığı tek şeyin zili susturmak için düğmeye bastı. Aramayı sonlandırmamıştı.
Ve Thomas adında biriyle çalışmadı.

Üçüncü Bölüm

Yol ayrımına yaklaştıkça, Raine daha fazla düşünmeye başladı. korkunç bir hata yaptı. Onunla buluşmasını sağlayarak değil. Ona elindeki kanıtları göstermesi, Joey'i serbest bırakma umutlarını anlatması gerekiyordu. Ama bu planı *nasıl* uyguladığı kağıt üzerinde mantıklı olsa da, gerçek tamamen farklıydı.

Bir , Callum beklediğinden çok daha korkutucu . Onu tedirgin ediyordu. Sadece ondan çok daha uzun boylu ve çok daha güçlü olduğu için değil. Asıl sorun ondan hoşlanıyor olmasıydı. Onunla buluşmayı reddettiğinde onu kızdırmıştı. Ama bunun dışında kibar, hatta nazikti. Onu korkutmaya çalışmıyordu. Ve başlangıçta silahı yokmuş gibi davranması bir yana - ki bu Anlaşılabilir bir şekilde, onun durumunda kendisinin de yapacağını bildiği halde herhangi bir numara yapmamıştı.

Kardeşinin idama gönderilmesine karıştığını bilmeseydi, onun iyi bir adam olduğunu düşünebilirdi. Heck, o tüm olurdu onun üzerinde. Uzun boylu, esmer ve yakışıklının timsaliydi. Tam onun tipi.

Bu bir problemdi.

Odaklanması gerekiyordu. Ama onu bir *erkek* ve şaşırtıcı derecede iyi bir insan olarak görmek, ona bu kadar acınası bir şekilde davranmaya devam etmesini zorlaştırıyordu. Amacı -bir hayat kurtarmak- kötülükten başka bir şey olmasa da, yaptıkları şeytani görünüyordu. Yine de bu yolda artık duramayacak kadar ileri gitmişti.

Callum'a kötü davranmak, eninde sonunda kendini affetmeyi öğrenmesi gereken bir şeydi. Ama Joey ölürse ve onun ölümünü engellemek için elinden gelen her şeyi yapmamışsa, bunun için kendini *asla* affetmeyecekti.

Ön camda beliren bir renk cümbüşü onu düşüncelerinden sıyırdı. "Şuradaki sarı tabelayı görüyor musun? Üzerinde dalgalı çizgiler olan?"

Dikiz aynasından gülümsedi. "Önümüzdeki yolun çok sayıda dar viraja sahip olduğuna dair uyarı veren mi?"

Yüzü kızardı. "Dönüş ondan hemen önce, solda. Özel bir araba yolu. Çalılıklar çok fazla, bu da bulmayı zorlaştırıyor. Yavaşlamanız gerekecek."

"Anlıyorum."

Dar, toprak ve çakıllı araba yoluna döndü. Her iki taraftaki ağaç dalları, aracının yanlarına her temas ettiğinde mide bulandırıcı metalik kazıma sesleri çıkarırken Raine irkildi. Bugünün sonucu olursa olsun, ona bir boya işi borçluydu.

Yaklaşık elli metre sonra araba yolu küçük, tek katlı, fiçı tahtası bir evin önünde son buluyordu. Pul pul dökülen sararmış boyası muhtemelen eskiden beyazdı.

Bir zamanlar. Sarkan sundurma çatısının altındaki zencefilli doğramalar, terk edilip çürümeye bırakılmadan çok önce birilerinin bu evi bir zamanlar sevmiş olduğunu ilan ediyordu.

"Motoru durdur," dedi ona.

"Gerçekten o şeyin içine mi giriyoruz?"

"Sandığınız kadar kötü değil. Hayvan pisliklerini ve sincap yuvalarını temizledim. En azından sincap olduklarını düşünüyorum."

"Harika."

Dışarı fırladı ve tam zamanında kapıyı çekip açarak adamın cep telefonunu aldığı gördü.

"Telefonu döşeme tahtasının üzerine at," diye emretti ve hızla geri çekilerek adamın ulaşamayacağı bir yere gitti.

İçini çekti ve tabancasının yanına bıraktı. "Biliyor musun, silahını bana doğrultup durmana gerçekten gerek yok."

"Keşke buna inanabilseydim." İki eli de tabancanın kabzasında, biraz daha . "Eve girin lütfen."

Cipten aşağı indi. "Söyleyeceğin her şeyi dinleyeceğim. Önce silahını indir." "İçeri."

Sonra konuşuruz."

Kendisine avantaj sağlaması için ona evde ihtiyacı vardı. Dışarıda ağaçlar, kaçmaya saklanabileceği çok fazla yer sunuyordu. Harap yapının içinde ne olacağını daha iyi kontrol edebilirdi. Tek yapması gereken tabancasını ona doğrultmak ve ulaşamayacağı bir yerde durmaktı. Ona saldırmak ister gibi görünüyordu. İyi anlamda değil.

Basamakların dibinde durdu ve ağırlığını taşıyamayacağından endişe ediyormuş ayağıyla birini test etti.

"Güvenli," diye güvence verdi ona. "Altındaki kirişleri kontrol ettim. Tahtalar yıpranmış ama sağlam."

Başıyla teşekkür etti ve merdivenlerden yukarı çıktı. Adam ön kapıyı iterek açtığında ve kapı eski bir korku filmindeki gibi gıcırdadığında kadın irkildi.

Arkasından sırt çantasını ahşap zemine bıraktı ve kapıyı kapattı. Odanın yarısında durdu ve etrafına bakındı.

Görecek pek bir şey yoktu.

Küçüktü ve neredeyse boştu. Kirli pencerelerde örtü yoktu, bu yüzden tepedeki ağaçların arasından süzülen güneş ışığı burayı yeterince aydınlatıyordu. Kadın temizlemeden önce kokusunu alsaydı, düşüp bayılırdı. Yabani kedilerin burayı mesken tuttuğundan oldukça emindi. Şu anda bile vahşi hayvanların esansı hâlâ hissedilebiliyordu. Ama katlanılabilir bir şeydi.

Sarkık dolapları ve eksik aletleriyle mutfak, soldaki bir kapı aralığından görülebiliyordu. Aşağıda iki küçük yatak odası vardı. Orta koridorda oturuyordu ama kapılar kapalı olduğu için bunu bilmiyordu. Önemli olan ana odanın ortasında duran şeydi; arka verandadan sürükleyerek getirdiği tahta bir sandalye. Kollarının her birinden bir çift kelepçe sarkıyordu.

"," dedi arkasından, mesafesini korumaya dikkat ederek.

Yavaşça sandalyeye doğru yürüdü. Ama sandalyeye ulaştığında yüzünü ona döndü. "Beni kelepçelemeyeceksin."

"Haklısın. Ben değilim. Sen öylesin." Tabancayı kaldırdı, bu sefer titremediği için kendisiyle gurur duyuyordu. Ve onu daha az endişelendirmek için daha önce uyardığı gibi parmağını çerçevenin üzerinde tuttu. "Sana zarar vermek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama beni ateş etmeye zorlarsan kaybın için yas tutmayacağım. Ne de olsa sen ve Farley olmasaydınız kardeşim ölüm hücresinde olmazdı."

Sanki onun kararlılığını tartıyormuş gibi uzun bir süre ona baktı. Sonra oturdu.

Rahatlamış bir nefes aldı. Neredeyse . "Solak mısın, sağlak mı?" diye sordu.

"Sola."

Yalan söylediğini düşünerek, "Sağ bileğindeki kelepçeyi bağla" dedi.

Adam kıkırdadı. "Bana inanmıyorsun, ha?"

"Hayır."

Açık olan ve sandalyenin kolundan sarkan kelepçeyi bileğine taktı.

Yavaşça ilerledi, tabancasını hiç bırakmadı. Ama onun önüne geçmek yerine arkasına geçti ve sağ omzunun üzerinden baktı. Adam kolunu kaldırdı ve zinciri sallayarak sıkıca bağlı olduğunu kanıtladı.

"Diğerini yukarı çek ve sol bileğini kelepçenin içine sok." "Tek boş elle bunu yapmak biraz zor."

"Kaldıraç için kelepçeyi kalçana tak. Zincir yeterince uzun. Bileğinize dolandığında, mandallamak için kalçanıza bastırın."

Omzunun üzerinden ona bakmaya çalıştı ama kadın yine geri çekilmişti. "Bunun için çok düşünmüşsün."

"Önemli bir şey olduğunda hep yaparım." Aslında kendini sandalyeye kelepçelemişti, tabii her seferinde sadece bir kolunu, için. Bunu yapabilmişti ve onun da yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

İçini çekti ve kadının dediğini yaptı.

Kelepçeyi gerçekten bağladığından emin olmak için tekrar hafifçe omzuna doğru eğildi. Onun yaptığını görünce omuzlarındaki gerginlik azaldı. Artık güvendeydi ve kelimenin tam anlamıyla tutsak bir dinleyicisi vardı. Onu dinlemekten başka çaresi yoktu.

"Şimdi konuşabiliriz. Ben dosyamı alayım."

Tabancasını kot pantolonunun kemerine soktu, sonra sırt çantasından iki inç kalınlığında bir dosya çıkardı. Bu küçük kaçamakta yanında getirdiği tek dosya buydu. İştahını kabartmaya yetecek kadar bilgi. Şartlarını kabul ederse, ona bundan daha kalın ve çok daha ayrıntılı dört klasör daha verecekti.

Ona doğru koşarken gülümsemekten kendini alamadı. Uzun zamandır ilk kez gelecek için umutlanmıştı. Joey'nin geleceği için.

"Bir yılı aşkın süredir bunun üzerinde çalışıyorum" dedi. "Geceler, hafta sonları, tatiller. Hatta bir kısmı için birkaç özel dedektif bile tuttum." Yüzünü buruşturdu. "Onları tavsiye ettiğimi söyleyemem. Sizin şirketinizde çok başarısız olurlar. Duyduğum kadarıyla UB'nin işe aldığı kalibrede değiller." Özet sayfalarından birini çıkardı. "Kardeşim hakkında ne düşünürseniz düşünün, bunu görmek isteyeceğinizi garanti ederim." Kucağına koydu.

Aniden sandalyenin kollarını kavradı ve sağ bacağını savurdu.

Adamın ayağı dizlerinin arkasına takılıp onu geriye, sert ahşap zemine düşürdüğünde şaşkınlıkla ciyakladı. Başını mide bulandırıcı bir çatırtı çıkardı ve her şey bulanıklaştı. Kafatasındaki korkunç, zonklayıcı acıdan irkildi ve umutsuzca odaklanmaya çalıştı. Odaklandığında Callum birkaç metre ötede durmuş sandalyeyi havaya kaldırıyordu.

Çığlık attı ve başını kapattı, hayatının acımasızca şiddetli bir darbeye sona ermek üzere olduğundan emindi. Bunun yerine sandalye yere çarptı ve

bir ses patlamasıyla birkaç metre öteye fırladı. Tahta parçaları duvarlara ve zemine çarptı. Talaş ve kâğıtlar kirli kar taneleri gibi yağdı.

Yaşıyordu. Zonklayan başı karşı çıksa da ona zarar vermemişti. Tam silahına uzanmak aklına gelmişken, adam onun üstüne çıkmış, bileklerini başının üzerinde sıkıştırmıştı. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, bulanık zihni hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bir dahaki sefere birini kaçırdığında," dedi ona, sesi sanki onu neredeyse ezmiyormuş gibi gerçekçiydi, "bacaklarını da emniyete al."

Kapı hızla açıldı ve duvara çarptı. Raine ona doğru sarsıldı, yarım düzine insan içeri koşarken vücudu titriyordu. Hep birlikte ikisinin etrafını sardılar ve tabancalarını kafasına doğrulttular.

Callum sağında duran adama sırtıttı. "Yeterince uzun sürdü."

"Evet, şey. Yol tarifi berbat."

Callum tekrar aşağı bakarken güldü. "Raine Quintero, tanış *Thomas*. Gerçek adının Asher Whitfield olması dışında. Bu kadın ve erkeklerin hepsi Bitmemiş İş'in müfettişleridir. Birbirimizin arkasını kollarız. Her zaman. Biz polisleri buraya getirene kadar kendinizi vatandaş tutuklusu olarak kabul edin."

Korkudan gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Titrek bir nefes aldı ve onu ikna etmeye çalıştı. "Lütfen Callum. Eğer beni hapse gönderirsen, kardeşimi de kendin idam edebilirsin."

Gölümsemesi soldu ve onu çekerek ayağa kaldırdı. Kadın irkildi ve başını tuttu. Sanki biri kafatasının içinden kafasına vuruyormuş gibi hissetti. Belinden bir çekiştirme oldu ve adamın tabancasını aldığını fark etti. Takım arkadaşlarından birine uzattı.

"Kelepçe anahtarı." Elini ona doğru uzattı, bileğindeki zincirden bir sandalye kolunun kalan parçaları sarkıyordu.

Başındaki ezici acıyı umutsuzca görmezden çalışarak kot pantolonunun ön cebinden anahtarı çıkardı ve ona verdi. Kelepçeleri açmak için geri adım attığında, takım arkadaşlarından ikisi onun kollarını yakaladı. Bunun bir önemi yoktu. Kaçmak şöyle dursun, ayakta bile zor duruyordu. Oda çılgın açılarla eğilmeye devam ediyordu. Beyin sarsıntısı geçirdiğine şüphe yoktu, belki daha da kötüsü. Eğer kusarsa, bunu Callum'un ayakkabılarının üzerine yapacak kadar şanslı olmayı umuyordu.

"Bu dolu bile değil." Callum'dan silahını alan takım arkadaşı şarjörü havaya kaldırdı. "Boş. Haznede de bir şey yok."

Callum ona inanamayarak baktı. "Beni boş bir silahla mı kaçırdın? Aklından ne geçiyordu? Seni öldürebilirdim."

"Kendi hayatımı riske atmak benim seçimimdi. Ama başkasınınkini riske doğru olmazdı."

"Blöf yaptın. Muhtemelen dolu bir silahım olduğunu bilerek." Bu gerçeği bir türlü kabullenemiyordu.

Başını salladı, sonra başındaki çarpıntıyla irkildi.

Yemin etti.

"Hey, Callum." Asher yerden aldığı bazı kâğıtlarla ayağa kalktı. "Bunlar telefonda bahsettiğini duyduğum kardeşiyle ilgili belgeler değil." Yüz ifadesi şaşkınlığını yansıtıyordu. "Son birkaç aydır seninle birlikte araştırdığımız seri katille ilgili. Ve bu..." Sayfalardan birini kaldırdı. "Bu, diğerleriyle hiç ilişkilendirmediğimiz bir cinayetle ilgili.

Aynı katil. Cinayetler için uygun bir şüpheli bulduğunu söylüyor. Adı tam burada. Bir çeşit kodla yazılmış olması dışında."

Oda sessizliğe gömüldü ve herkes ona baktı.

Callum'un yüzünde şok ve hayranlık karışımı bir ifade vardı. "Bu mu Doğru mu? Katilin kimliğini biliyor musun? Son on yılda Doğu Tennessee'de beş kişiyi öldüren kişinin?"

"Sekiz. Beş değil." Odanın bir ileri bir geri sallanıp durmasına rağmen, çenesini bir çentik yukarı kaldırmaya zorladı. "Bu benim pazarlık kozumdu. Araştırmamı seninle paylaşacak ve kardeşimi kurtarmama yardım etmen için bir anlaşma yapmaya çalışacaktım. Ama artık çok geç. Polisler yolda."

Uzun bir süre ona baktı, sonra soru sorarcasına sarışın genç bir kadına baktı. "Faith mi?"

"Odayı emniyete alır almaz 911'i aradım." Kıkırdadı. "Ya da daha doğrusu siz odayı emniyete alır almaz. Sonuçta süvarilere ihtiyacınız kalmadı."

Gülümsedi ama Raine'e tekrar baktığında gülümsemesi soldu. Onun yerine kaşları endişeyle çatıldı. "Faith. Bir ambulans çağır. Pek iyi görünmüyor."

Kollarını tutanlara işaret etti ve onlar da onu yavaşça yere oturttu. Oda artık o kadar da kötü dönmüyordu. Başını sallamak kadar acı verici bir şeyi göze almak istemediği için ona minnettarlık dolu bir bakış fırlattı. "Ambulans istediğinde Faith'e polis talebini iptal ettirebileceğini sanmıyorum."

Adam çömeldi ve ona doğru uzandı. Elinden kaçmak için eğildi, başının yeniden zonklamasına neden olduğunda keskin bir nefes aldı.

Küfrederek, "Kıpırdama. Sana zarar vermeyeceğim."

Dondu kaldı ve adamın başının arkasını hissetmesine izin verdi. Dokunuşu inanılmaz derecede dikkatli ve nazikti. Ama parmakları kafatasını yere çarptığı yere dokunduğu anda, içinden bir acı geçti. Yüzünü buruşturdu ve eğildi.

"Özür dilerim, Raine. Sana daha fazla acı çektirmek istememiştim."

Pişmanlık dolu sesi ve yüzündeki endişeli ifade ona söylediklerinde gerçekten ciddi olduğunu gösteriyordu. Bu da kafasını daha da karıştırdı. Ona çok kötü davranmıştı. Ve burada onun için endişeleniyordu. Bir kenara sakladığını sandığı suçluluk duygusu şimdi geri geliyor, yüzünü utançla ısıtıyordu. "Biliyorum. Teşekkür ederim. Ben iyiyim."

"Kesinlikle iyi değilsin. Orada büyük bir şişlik var. Muhtemelen beyin sarsıntısı. Kan yok ama. Kafa deriniz yırtılmamış. Gerek yok dikişler."

"Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun."

Tekrar sarışın kadına, Faith'e baktı. Ambulansın yolda olduğuna dair güvence verircesine başıyla küçük bir işaret yaptı.

Tam Raine onun polislik olayını ve kendisini tutuklatmayı yeniden düşündüğünü sanırken, bakışları Raine'inkilerle buluştu. Endişeli bakışın yerini kararlı bir bakış almıştı.

"Benimle görüşmek istemişsiniz," dedi. "İşte sana fırsat. Bunu sana vermemin tek nedeni silahının dolu olmaması. Başla. konuşmak."

Onun emri karşısında sinirlendi. "Davamı savunmanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum.

Polis buraya geldiğinde beni hapse atacak." "Suç duyurusunda bulunmazsam atmazlar."

Tereddüt etti. Bu bir oyun muydu? "Neden şimdi fikrini değiştirdin?"

Asher adındaki adam başıyla onayladı. "Güzel soru. Seni kaçırdı Callum. Seni silah zoruyla tuttu ve bir sandalyeye kelepçeledi. Silahın dolu olup olmaması önemli değil."

"Yaptığı şey kınanacak bir şeydi," diye kabul etti Callum. "Ama ben incinmedim. Ve ikimizde de birbirimizin ihtiyacı olan bir şey var. Ben o katilin adını istiyorum. O da kardeşini kurtarmak için benden yardım istiyor. Faith, polisin gelmesi ne kadar sürer?"

"Aşağı yukarı on dakika sürer."

"Saat işliyor, Raine. Bir isme ve yeterli geçmişe ihtiyacım var. beni bilginin yasal olduğuna ikna et. Eğer sana , tüm bunları ortadan kaldıracığım ve kardeşinin davasına yardımcı olacağım."

Asher aklını kaçırmış gibi ona baktı. "Kardeşini kurtaracağına söz veremezsin. Kimse veremez."

"Onun idam edilmesini engelleyebileceğimi söylemiyorum. Yapmayı taahhüt ettiğim şey, davasını araştırmak için elimden gelen her şeyi yapmak ve iddia ettiği gibi masum olabileceğine inanırsam, idamını engellemeye *çalışacağım*.
infaz."

"Çok fazla eğer var," diye homurdandı.

"Henüz bitirmedim. Az önce söylediğim her şeyi, sadece sen yapabilirsen yapacağım."

Polis buraya gelmeden önce beni bir tür çarpık oyun oynamadığınıza, bilgilerinizin basılı olduğu kağıda değdiğine ikna edin."

Etrafına bakındı, panik kalbinin daha hızlı çarpmasına, başının daha da kötü zonklamasına neden oldu. "Bu cinayetleri uzun zamandır araştırıyorum. On dakika içinde yeterince açıklama yapmam mümkün değil-"

"Beni ikna et ya da hapse gir."

Dördüncü Bölüm

Faith ve Asher acil servisin bekleme alanına girerken Callum telefonunun ekranından başını kaldırdı. Faith arkasında tekerlekli küçük siyah bir spor çantası . Dikkatlerini çekmek için el salladı ve aceleyle yanlarına gittiler.

Uzun ve kalabalık odanın kendi tarafında, Callum'un hemen yanında sadece bir boş koltuk vardı. Asher Faith'e sandalyeyi işaret etti ve birkaç adım ötedeki bir direğe yaslandı.

Başıyla teşekkür etti ve çantayı sandalyesinin yanına koydu. "Silahsız kaçıranımız nasıl?"

Callum başını salladı. "Boş bir silahla o numarayı yaptığına hâlâ inanamıyorum."

"Hayatta olduğu için çok şanslı," dedi Asher. "Bu kesin."

"Bu da beni soruma geri getiriyor." Faith kaşlarını kaldırarak Callum'a baktı. "O nasıl? O köhne yerde elini bırakmadığından beri ve onunla birlikte ambulansa bindiniz, paylaşacak ilginç detaylarınız olmalı."

Gözlerini devirdi. "Polis geldiğinde elimi tuttu çünkü fikrimi değiştirmemden ve onu tutuklatmamdan korkuyordu. Paylaşacak ilginç bir şey yok."

"Sen öyle diyorsan."

Asher güldü, sonra Callum gözlerini ona dikince öksürdü. "O iyi olacak mı?" Faith bastırdı. "Sen neden acil serviste onunla birlikte?"

"Çünkü ben onun ailesi değilim." Ailesi olmadığı gerçeğini gönüllü olarak dile getirmedi, zaten hapisane dışında da kimsesi yoktu. Onu incittiği için duyduğu suçluluk duygusu, triyaj hemşiresine yanında olması için arayacak *kimsesi* olmadığını söylediğinde daha da artmıştı. "Yine de bir form imzaladı ve doktor tedavisini tamamladıktan sonra bana bilgi vermesi için izin verdi. muayene."

Odanın diğer ucunda, orta yaşlı bir kadının elinde eski moda bir pano ile oturduğu gönüllü masasını işaret . "Aldığım son bilgilere göre beyin sarsıntısı geçirmiş ama yaşamsal belirtileri normal. geldiğinde, eğer iyi görünüyorsa ve herhangi bir

Baş ağrısı dışında nörolojik semptomlar da varsa, doktor onu kabul etmek yerine gitmesine izin verebilir."

Faith uzun saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Onu bugün taburcu bile, daha kötüye gitmediğinden ya da komaya girmediğinden emin olmak için birkaç saatte bir kontrol edilmesi gerekecek. Beyin sarsıntısı geçirdiğinde doktor kız kardeşim için de bunu istemişti."

"Daphne beyin sarsıntısı mı geçirdi?" Asher sordu. "Bunu bana hiç söylemedi."

"On , bisikletten düştü ve kask takmıyordu. Ve eğer kız kardeşim seninle çocukluğuyla ilgili detayları paylaşacak kadar samimi olursa, onunla çok fazla zaman geçiriyorsun demektir."

Asher sırtıttı. "Faith'in küçük kız kardeşiyle çıkmayacaksınız. Anladım."

"öyle." Kız ona uyarıcı bir bakış attı, bu da onu Gül.

Callum onlara doğru başını salladı. "Eğer doktor taburcu eder ve gece boyunca kontrol edilmesini isterse, evde sağlık hizmeti veren bir hemşire ayarlamamız gerekecek."

"Gerek yok," dedi Faith. "Ona göz kulak olmamın bir sakıncası yok. Kiraladığı kulübe benim evimden çok uzakta değil."

Kaşlarını çattı. "Bunu neden yapasın ki?"

"Neden yapmayayım ki? Yardıma ihtiyacı var. Ayrıca." Spor çantasına doğru el salladı. "İkinizin yaptığı anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirdi. Tüm dosyalar bize söylediği yerde, kabindeydi. Kardeşinin davası için olanlar o çantanın içinde. Diğerlerini ofise için Asher'ın arabasına koyduk."

Asher boğazını temizledi, yüzündeki ifade Callum'u hemen temkinli hale getirdi. "Tüm o klasörleri toplarken küçük bir sürprizle karşılaşmış olabiliriz. Raine sana avukat olduğunu söyledi mi?"

Callum inledi.

Faith şaşkınlıkla ikisi arasında bir ileri bir geri bakarken Asher, "O bir *savunma* avukatı değil," diye açıkladı. "Tam olarak en düşük yasal besin zincirindeki türler. Sizin eskiden çalıştığınız yere yakın bir şirkette çalışıyor, Athens, Georgia'da. İş hukuku alanında uzmanlaşmışlar. Birleşme ve devralmalardan insan haklarına kadar her şeyi kapsıyor gibi görünüyor. kaynak ihlalleri."

"Bu, ceza hukuku ve ölüm cezası davaları hakkında neden bilgili görünmediğini açıklıyor. Firmasını nasıl öğrendiniz? Henüz bu kadar derinlemesine araştırma yapacak vaktiniz olduğunu düşünmezdim."

"O kadar iyi olduğumu iddia etmek ama onun yerine kartvizitinin bize almamızı söylediği klasörlerden birinin önüne zımbalanmış olduğunu itiraf edeceğim."

"Bu klasörlerdeki bilgilerin benim suç duyurusunda bulunmamama ve kardeşinin davasında bir avukatla çalışmama değip değmeyeceğini tespit ettiniz mi?"

Faith ellerini kaldırdı. "Durun. Beni burada yakala. Avukatlarla bir sorunun mu var?"

Asher kıkırdadı. "Büyük bir yetersizlik."

Tekrar Callum'a bakmadan önce kaşlarını çatı. "Siz de dahil olmak üzere hepimiz şirketimizin tuttuğu avukatlara saygı duyuyor ve onları seviyoruz. Davalarımız için yasal güce ihtiyacımız olduğunda bize sayısız kez yardımcı oldular. Ve eğer doğru hatırlıyorsam, Atina'daki arkadaşınız Brandon bir savcı, değil mi?"

Omuz silkti, konuyu kabul etmek istemiyordu.

"Hadi ama Callum. Asher'ın senin hakkında bunları bilip benim bilmemem çok aşağılayıcı. Bana ipucu ver. Neden bütün bir mesleğe bu kadar karşısın?"

"Bu büyük bir sır falan değil. Ben sadece... Birkaç kötü olay yaşadım. polis dedektifiyken avukatlarla yaşadığım deneyimler. Mahkemedeki son büyük davamın izlerini hala taşıyorum. Savunma avukatı vicdansızdı ve jürinin kafasını karıştırmak için her şeyi çarpıttı. Onun yüzünden bir katil serbest bırakıldı."

"Büyük ah. Ama düşmanınızla aynı meslekte olduğu için Raine'in otomatik olarak kötü bir insan olduğunu varsaymak adil değil."

Callum şaşkınlıkla ona baktı. "Bana silah doğrulttu ve sandalyeye kelepçeledi diye onun kötü biri olduğunu düşünmek doğru mu?"

Asher kıkırdadı. "Seni yakaladı, Faith."

"Hayır, yok. Silah dolu değildi. Callum'a gerçekten zarar vermedi. Ve onu sadece kardeşini sevdiği, onun masum olduğuna inandığı ve hayatını kurtarmak için çaresiz olduğu için tehdit etti. Sevgi ve aile sadakati onu yaptığı şeyi yapmaya itti. Aksi takdirde o çizgiyi asla aşmazdı."

"Hangi hat?" Asher sordu. "Birini kaçırdığı mı yoksa bağladığı mı?"

"Kapa çenenin,

Asher." Sırıttı.

"Seri katil davamız için Raine'in araştırmasına geri dönelim. Ne buldun?" Callum sordu.

Asher ayıldı. "Etkileyici miktarda bilgi, inanılmaz derecede indekslenmiş ve ayrıntılı. Araştırma yaptığını söylerken hobi olarak yaptığını kastetmemişti. Kendini bu işe adanmış. Kendi arşivlerimde daha iyi belgelenmiş bir vaka bulmakta zorlanırdım."

"Ama mevcut soruşturmamıza yardımcı olacak mı?"

Omuz silkti. "Daha derinlemesine inceleyip bulgularını doğrulayana kadar kesin bir şey söyleyemem. Ama şimdiye kadar gördüklerime göre, eğer işe yararsa, evet. Yardımı dokunacak. Hem de çok. İhtiyacımız olan anahtarı bulmuş olabilir. Üzerinde yoğunlaştığı şüpheli Pete Scoggin'e gelince, Lance biz kendi dosyamızı oluştururken onu izlemeye başlamak üzere Atina, Georgia'ya doğru yola çıktı bile. Ama Raine katilin kimliği konusunda yanılıyor olsa bile, dikkat çekici birkaç cinayet daha bulmuş olması umut verici görünüyor.

Bulmaya çalıştığımız seri katile cinayetlerle benzerlik gösteriyor."

"Yani," dedi Callum, "eğer verdiği bilgi güvenilirse, en kötü ihtimalle bize üzerinde çalışabileceğimiz çok daha fazla kanıt vermiş olur. En iyi ihtimalle, bir dizi cinayeti çözmüş olur ve bize de yarım kalan işleri tamamlamak kalır."

"Oldukça fazla."

Callum yemin etti.

Faith onu hafifçe itti. "Bu kadar kötümser olmayı bırak. Bu iyi bir haber."

"Bu korkunç bir haber. Bu, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmem ve onunla çalışmam gerektiği anlamına geliyor."

Kızgınlıkla başını salladı. "Asla bilemezsin. Belki de gerçekten arkadaş olursunuz."

"Bu hayatta değil."

"İmkânsızsın. Kardeşinin davası üzerinde çalışmak için onun kulübesine geldiğinde, en azından orada arkadaş canlısı ve destekleyici bir kişi olması için yanında kalmam gerekebilir."

"Gerçekten ona göz kulak olmayı mı planlıyorsun?" "Bana ihtiyacı olduğu sürece, evet."

"Eğer zamanını onunla samimi olarak geçirmek istiyorsan, .

Bu arada ben de kardeşinin ölüm hüccresindeki durumuna odaklanacağım. Bunu mümkün olduğunca çabuk çözün ve UB için bir sonraki faili meçhul davama geçin."

Callum'un sağında oturan kişi ona tuhaf bir bakış attıktan sonra ayağa kalktı ve bekleme odasını terk etti.

Asher kıkırdadı ve boşalan koltuğa oturdu. "Sesimizi yükseltip daha fazla cinayet ve kargaşadan bahsedersek muhtemelen tüm bekleme odasını boşaltabiliriz."

Faith ona uyarıcı bir bakış attı. "Bu gülünecek bir mesele değil. Zavallı Raine. Kardeşinin idam edilmemesi için tek umudunun kendisi olduğunu bilen bir kız kardeşin bu tür bir baskı altında olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Ona karşı nazik ol,

Callum. Çok şey yaşıyor." Ellerini havaya kaldırdı. "Ve sana yaşattıkları hakkında bana bir daha nutuk çekme. Sen çok şey atlattın.

Daha da kötüsü. Ve polis gelene kadar yüksek sesle dakikaları saymanız, başının çok ağrımaya rağmen sahip olduğu bilgiler konusunda sizi ikna etmek için çabalamasını sağlamanız gerçekten korkunçtu. Ona bir özür borçlusun."

Asher ona bakarken ağzı bir karış açık kaldı. "Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle," dedi Callum.

"Erkekler." Kollarını kavuşturdu. "Asher ve benim elimizdeki klasörlere ek olarak Raine'in dizüstü bilgisayarını da elimizde. Sağlık görevlileri onu ambulansa bindirmeden hemen önce bana verdi ve bilgisayarında kardeşinin davasıyla ilgili daha fazla bilgi olduğunu söyledi. Bir göz atıp ne bulabileceğimize bakacağız ve sizin için çıktısını alacağız."

"Dizüstü bilgisayarını bana bırak, böylece çıktılarını beklemek zorunda kalmam. Kardeşinin davası için zaman daralırken oyunun adı hız."

Kaşlarını kaldırdı. "Bilgisayarıyla uğraşmak istediğine emin misin? Elektronik aletlerle aran nasıl olduğunu bilirsin."

"Aman Tanrım. Aptalca bir şans ve birkaç yanlış adım beni teknoloji özürlü yapmaz. Ve bu tür sorunları olan tek kişi ben değilim. ofisteki gülünç derecede karmaşık video konferans sistemimizi kullanırken sorunlar yaşıyoruz."

Asher'ın gözleri büyüdü. "Peki ya bir şüphelinin itirafını oynatırken silmeyi başardığın zamana ne demeli?"

Callum gözlerini kıstı. Asher güldü.

Faith her de başını salladı. "Şifreyi sana mesaj atarım Callum."

"Teşekkür ederim. Asher, Lance'in potansiyel şüphelimizi izleyeceğini söylemiştin. Neredeyse sormaya korkuyorum ama elimizde bir isim, adres ve bahsettiğiniz kadar çok bilgi varsa, Raine'in müstakbel katılımını fiziksel olarak izlediğini varsayabilir miyim?"

Asher ayıldı. "Hiç şüphe yok. Tuttuğu kayıtlar onun rutininden bahsediyor."

Callum ellerini dizlerinin üzerinde yumruk yaptı. "Polis geçmişi olmayan bir avukatın otoparkta arabasında oturarak beni gözetlediğini görebiliyorum. Onu fark etmek için bir nedenim olmazdı. Ama bir katil, bir seri katil, her zaman bir sonraki kurbanının peşindedir. Ve peşinde olabilecek polislerle karşı tetikte olur. Onu bir noktada fark etmiş olabileceğini düşünmeliyiz. Tek bildiğimiz, onu gelecekteki kurban listesine eklemeye karar vermiş olabileceği."

Faith'in beti benzi attı. "Şu anda onu takip ediyor olabilir."

Başını salladı. "Bu kesinlikle mümkün. İkinizden biri Lance'ten haber alır almaz bana verin. Ekibimiz onu bulursa ve bu yerin ya da Raine'in burada kiraladığı kulübenin yakınında olmadığını bilirse, onun güvenliği konusunda kendimi çok daha iyi hissederim."

Asher ona "Lance rapor verir vermez sana haber veririm," dedi.

"Teşekkürler."

Faith Asher'a işaret etti. "Git ve Raine'in dizüstü bilgisayarını getir. Bagajın sol tarafındaki kitap çantamın altında."

"Bir lütfen olurdu." "Asher-"

"Tamam, tamam." Callum'a acı dolu bir bakış fırlattı. "Bugün Faith'in sadece şoförü değil, sincabıyım da."

Callum onların arasında bir ileri bir geri baktı. "hakkında bilmem gereken bir şey var mı? Ekibimizin geri kalanının duymak isteyebileceği *ilginç* bir şey?"

Dehşete düşmüş olmaları yüzlerindeki ifadeyi anlatmaya yetmiyordu. "Arabam tamirde. Bir araca ihtiyacım vardı." Faith ses çıkarmayı başardı

Aynı hem savunmaya geçti hem de aşağılandı. "Ve lütfen, ciddi mi? Asher? Ya ben? Hiç şansın yok, asla."

Asher kaşlarını çatı. "Bir dakika bekle. Benimle ilgili bu kadar kötü olan ne?" Kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar zamanın var?"

Callum güldü ve ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ çocuklar. Tartışmanıza başka yerde devam edin." Masada çalışan ve kendisine el sallayan gönüllüyü işaret etti. "Görünüşe göre beni çağırıyorlar." Ayağa kalktı ve spor çantasının sapını uzatarak arkasına doğru yuvarladı.

Asher uzun ve öfkeli adımlarla çıkışa doğru ilerlemeden önce Faith'e kaşlarını çatı.

Kıkırdadı. "Raine'e karşı nazik ol Callum. Beni onun sağlık durumundan haberdar et ve kamarasına ne zaman gitmem gerektiğini söyle."

"Ben her zaman iyiyimdir. Sen beni Asher'la aranızda filizlenmekte olan ilişkiden haberdar ettiğin sürece ben seni Bayan Quintero hakkında bilgilendirmeye devam edeceğim." Kız kaba bir hareket yapınca güldü ve Asher'ın peşinden koştu.

Gönüllü masasında, ziyaretçileri sevdikleri bilgilendirmekle görevli parlak kıızıl saçlı kadına gülümsedi. "Bayan Quintero hakkında bir gelişme var mı?"

Panosundaki kutulardan birine bir onay işareti ekledi ve ayağa kalktı. "Doktor Bagnoli sizinle hemen köşedeki üçüncü mahremiyet odasında buluşacak. Size yolu göstereyim."

Doktor kapıya vurup içeri girdiğinde Callum penceresiz, dolap benzeri odadaki plastik sandalyelerden birine henüz yerleşmişti. Bir dakikadan kısa bir süre sonra Dr. Bagnoli gitmişti. Ve böylece Callum hiç tanımadığı bir kadının sağlığından ve refahından sorumlu olmuştu. Tuhaf koşullar altında tanıştığı bu kadına yardım etmek istemekle onu kendi yoluna göndermek istemek arasında gidip geliyordu.

Tabii ki bu karar çoktan verilmişti. Polis ormandaki köhne kulübeye gelmeden saniyeler önce aralarında bir anlaşma yapılmıştı. Sonuç olarak, polise yalan söylemişti. Yanlış anlaşılmalara ilgili belirsiz bir şey. Fabrikasyonunu satın almadıkları belliydi. Ama Gatlinburg Polisi'nin UB ile olan mükemmel ilişkisi ve geçmişi

Ona inanmış gibi yapıp gitmeleri için bir yol. Callum'un fikrini değiştirmesi artık bir seçenek değildi. Geri dönüşü yoktu.

Birkaç dakika sonra bir hemşire onu hastaların tedavi edildiği ve sağlık personelinin fırtınadaki karıncalar gibi koşuşturduğu acil servisin kalabalık bölümüne getirdi. Raine'in bulunduğu perdeli oyuğu işaret etti ve aceleyle başka bir hastanın yanına gitti.

Callum birkaç adım uzaklaştığında durdu, kadının ne kadar acınacak halde görüldüğünü görünce afalladı ve yeniden suçluluk duygusuna kapıldı. Kadın yatakta sol tarafına yatmış, dizlerini cenin pozisyonunda çekmişti. Gözleri kapalıydı ama uykusunda kaşlarını çatıyordu. İki eliyle başını tuttuğundan, acı çektiği sonucuna varmak için tıp diplomasına gerek yoktu.

Hemen arkasını döndü ve acil servisin ortasındaki dairesel masaya yöneldi. Bir düzine hemşire ve doktor kaotik bir ortam yaratmıştı. Hareketli bir uğultu vardı. Bazıları birbiriyle konuşuyordu. Bir avuç insan telefonla konuşuyordu. Birkaçı da masaüstü bilgisayarların başında oturuyor ya da

Tezgâhta bilgisayar pedlerine dokunuyorlardı. Hepsi onu görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyordu.

Rahatsız edilmek istememelerini anlayabiliyordu, özellikle de hepsinin görüldüğü kadarıyla aşırı çalışmış olmalarını. Ama Raine'in ağrı kesiciye ihtiyacı vardı ve o ilacı alana kadar geri adım atmayacaktı.

Onunla göz teması kurma talihsizliğine uğrayan ilk kişi hedefi haline geldi. Beş dakika sonra Raine rahatça uyuyordu. Kaşları çatılmıştı ve artık başını tutmuyordu.

"Doktorunun taburcu emri gelir ," dedi başka bir hemşire ona, "tekerlekli sandalyeyle birini göndereceğim, böylece onu eve götürebilirsiniz. Ama biraz zaman alırsa şaşırmayın. Burada işimiz başımızdan aşkın. Ben burada değilim. "Doktorun emirleri ne zaman gireceğinden emin değilim."

"Hastaneye ilk kez gelmiyorum. Bürokrasinin çarklarının ne kadar yavaş döndüğünü bilirim." Sözlerini yumuşatmak için gülümsedi ve perdeyi arkasından çekerek hevesle giden hemşireye teşekkür etti.

Callum yarı boyundaki biri için yapılmış gülünç derecede küçük sandalyelerden birine yerleşti ve spor çantasını yanına çekti. Hızlı bir bakıştan sonra

Raine'in hâlâ rahatça dinlendiğinden emin olmak için kalın klasörlerden birini çıkarıp kucağına koydu.

", Bayan Quintero, avukat. Bakalım beni nasıl bir belanın içine soktunuz."

Beşinci Bölüm

Ön kapı yüksek çalındığında güneş henüz dağların üzerinden yükselmeye ve Raine'in küçük kiralık kulübesinin cam arka duvarına bakmaya başlamıştı. Mutfak adasındaki yeri girişten sadece birkaç metre uzakta olmasına rağmen tereddüt etti. Callum ve araştırmacı arkadaşı Faith Lancaster gelmesini beklediği tek kişilerdi. Ama Callum'un gelmesi için sabahın çok erken bir saati gibi görünüyordu. Faith doktorun tavsiyesi üzerine onu kontrol etmek için gece burada kalmıştı. Ama birkaç dakika önce dağdan aşağıya, en iyi kahvaltıyı yaptığına yemin ettiği bir kafeye gitmişti. kilometrelerce sandviç. Bu kadar çabuk geri döndüğüne göre bir şeyler ters gitmiş olmalıydı, belki de cüzdanını unutmuştu. Ne kadar ısrar etse de Raine'in ödeme yapmasına izin vermemişti.

Dün gece hastanede, acil serviste uyandığında Callum'u yatağının yanında otururken bulduğunda, o da ondan herhangi bir tazminat almayı reddetmişti. Ona yardım ederken yaptığı her türlü ücret ve masrafı karşılayabileceği konusunda ısrar etmiş ve kulübeye giderken cipinde oluşan çizikler için ona bir boya işi borçlu olduğunu söylemişti. Ama ona patronu Grayson Prescott'un, seri katil davası için sağladığı bilgiler nedeniyle kardeşinin davasıyla ilgili tüm masrafları onayladığını söylemişti. Elbette bu onu suçlu hissettiriyordu. Kardeşinin... durumu... çözüldüğünde, Bitmemiş İş'e ve Callum'a geri ödeme yapma konusuna geri dönecekti.

Bir kapı sesi daha duyuldu, bu seferki daha yüksekti, sanki sabahın erken saatlerindeki ziyaretçisi sabırsızlanmaya başlamıştı. Ne de olsa Callum olmalıydı. Faith'in sabırsızca davrandığını düşünemiyordu. Raine'e anlayış ve nezaketten başka bir şeyle davranmamıştı, koşullar göz önüne alındığında hak ettiğinden çok daha fazlasını yapmıştı.

Sandalyesini mutfak adasından geriye doğru çekip şöyle bir baktı Kapının gözetleme deliğinden baktığında Callum'un ona baktığını görünce şaşırmadı. Kapıyı açtı ve neredeyse nasıl nefes alacağını unuttu.

Takım elbiseli Callum... her gün birlikte çalıştığı insanların çoğu gibi beklenen, normal biriydi. Callum kot pantolon, dar siyah bir tişört ve koyu renk saçları ile gece mavisi gözlerini ön plana çıkaran siyah bir deri ceket giymişti. Yıkıcı derecede yakışıklı bir ifadeydi.

aklıma geldi. Yontulmuş çenesindeki hafif kirli sakal, altın bronzluk,... aman Tanrım o omuzlar, biçimli tişörtün çerçevelediği o düz karın. Şimdiye kadar onun ne kadar muhteşem olduğunu nasıl fark etmemişti?

Kızın kendi bilgisayarı olduğunu anladığı bir dizüstü bilgisayarı havaya kaldırdı.

"Beni gözetliyordunuz, Bayan Quintero." Kadının yanından geçip gitti ve arkasından bir çanta çekti.

Casusluk mu? Bu ifadeyi duyunca midesi bulandı. Bilgisayarında kardeşinin dosyalarından daha fazlasını araştırıyor olmalıydı. Kapıyı yavaşça kapattı ve onu mutfağa kadar takip ederken, "Sana da günaydın," diye mırıldandı.

"Günaydın," diye cevap vererek onu şaşırttı, kahve fincanını adadan tezgâha taşıırken ve az önce boşalttığı sandalyeye otururken sesi eğleniyordu. Sormadan, gözden geçirmekte olduğu kâğıtları önünden itti ve dizüstü bilgisayarını onların yerine koydu.

Faith bir an önce dönse iyi olacaktı. Sarsıntının üstüne bir de Callum'un eklenmesi, günün ilk kahvesini bitirmeden önce başa çıkmaya hazır olmadığı bir kombinasyondur. Kafasını çarpmamış şu anda bu kadar bunalmış hissetmeyeceğini düşünmek . Ama adam, o yaralanmadan önce bile köhne kulübede gözünü korkutuyordu.

"Bu baş ağrısı için bir şeye ihtiyacım var." Onun yanından geçmeye başladı. Adam elini uzatıp kolunu tuttu ve onu durdurdu.

"En son ne zaman ağrı aldınız? Baş ağrınız hastanede olduğundan daha mı kötü?"

Kadın kolunu salladı ve adam . Ama delici bakışları da en az tutuşu kadar onu olduğu yerde sabitledi.

Kes şunu, Raine. Bu adamın yanında telaşlanmana gerek yok.

Kulübeden beri onunla ilk kez *gerçekten* yalnız kaldığı için mi dengesizdi? Yoksa kafası o kadar çok çarpıyordu ki doğru düzgün düşünemiyor muydu?

"Raine?" Adamın kaşları, kızın kafasını eskisinden daha fazla karıştıran bir endişe ifadesiyle birbirine yaklaştı. "Baş ağrısı ne kadar kötü? Başka herhangi bir nörolojik

Semptomlar? Baş dönmesi? Bayılma? Belki de oturmalısınız."

Beyni nihayet yeniden çalışmaya başladığında, yerine oturtmak istercesine sandalyesinden kalkmaya başladı.

"Hayır, hayır. İyiyim ya da *reçetede*ki ağrı kesiciyi aldığımda iyi olacağım. bu sabah almasına *izin* ."

Kaşlarını çatması ona inandığından emin olmadığını gösteriyordu. Ama yine de onu durdurmaya çalışmadı.

Dolaptan reçete şişesini alıp buzdolabından bir şişe su alırken onun bakışlarının sıcaklığının kendisini takip ettiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Hapı yuttuktan sonra, zonklayan başının rahatlayacağını bildiğinden, adamın daha önce taşıdığı kahve fincanıyla adada karşısına oturdu. Kafein yüklü kahveden üç yudum aldıktan sonra Tanrıların içkisini içerken, sonunda kendini daha kontrollü hissetti ve ona bakma riskini göze alabildi.

Hâlâ endişeyle ona bakıyordu.

Elleri kahve fincanını sıkıca kavradı. "Neden kapıda bu kadar kaba davranıp sonra da benim iyiliğim için aşırı endişelenmeye başladın? Faith bile artık endişelenmiyor. Dün gece gayet iyiydim ve şu anda bebek bakıcılığına ihtiyacım yok."

Gözleri büyüdü. "Senin için endişelendiğim için üzgün müsün?"

"Kafam karıştı. Ve kızgıyım. Seni nasıl okuyacağımı bilmiyorum, ya da..." Adam ona bakmaya devam ederken yüzü ısındı. "Boş ver. Dediğim gibi, iyiyim ya da o hap ve kahve etkisini gösterdiğinde iyi olacağım. Ve sen tekrar sormadan söyleyeyim, hayır. Başka bir semptomum yok. Sadece beyin sisi ve baş ağrısı." Önündeki dizüstü bilgisayarını işaret . "Sanırım umurundaymış gibi davranmak yerine bilgisayarımda bulduğun şeyle beni yüzleştirirsen daha iyi hissedeceğim. Devam et. Beni sorgula. Beni seni gözetlemekle suçladın."

Dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara koydu, ağzı yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Belki de aşırı tepki gösterdim. Ne de olsa bana silah çektiğinde rutin işlerimi izlediğini itiraf etmiştin. Geçen hafta boyunca yazdığın ve her hareketimi katalogladığın raporları gördüğümde bu kadar şaşırmanın ve öfkelenmemeliydim."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, şey. Senin hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenerek yüz yüze görüşmemize hazırlanıyordum. Hazırlıklı olmak istedim. Meğer hazır değilmişim."

Kollarını adanın üstünde kavuşturdu. "Aslında, olayları ele alış şeklinin oldukça etkileyici olduğunu düşünmüştüm. O kulübede kuru çürümemiş bir sandalye seçseydin, hâlâ ona kelepçeli olabilirdim."

"Gerçekten mi?"

Kıkırdadı. "Hayır, pek sayılmaz. Ama bu sabah keyifsiz görünüyorsun, geçirdiğin sarsıntıdan beklediğimden de fazla. Kibar olmaya çalışıyordum."

Önce boğuldu, sonra öksürdü. "Bu senin kibarlığın mı?"

Omuz silkti, gülümsemesi hiç değişmedi. "Baştan başlayalım. Şimdilik takip ve adam kaçırma olaylarını ve senin avukat olduğunu unutacağım.

İkimiz de şeytanla az ya da çok bir anlaşma yaptık.

birlikte çalışacağımız süre boyunca en iyisini yapmaya çalışacağım. Ya da ekibimin rüşvetinizi -peşinde olduğumuz seri katil hakkındaki araştırmanızı- kanıtlaması ya da çürütmesi ne kadar sürerse sürsün."

Araştırmasıyla ilgili uyarısı midesini bulandırmıştı. Ama onun asıl dikkatini çeken, ifadesinin diğer kısmıydı.

"Şeytanla anlaşma mı? Avukat olduğum için mi? Yoksa seni silah zoruyla tuttuğum için mi?"

"Birini diğerine tercih edebileceğimden emin değilim."

Tekrar gözlerini kırıştırdı. "Vay canına. Ben bile... Avukatlarla ne alıp veremediğin var?"

"İyi bir iş ilişkisi kurmak ve yeniden başlamak adına, seçtiğiniz meslek hakkında söylediklerimi unutalım." Elini uzattı. "Merhaba. Ben Callum Wright, eski polis dedektifi, şu anda Bitmemiş İşler'de araştırmacı olarak çalışıyorum, faili meçhul davalarda uzmanım."

"Gerçekten mi? Bunu yapacak mıyız? Geçtiğimiz gün yaşanan olayları-"

"Ya da haftaları. Takip etmek." Göz kırptı.

"Tüm bunlar hiç gibi davranıyoruz. Ne yapmam gerekiyor?

Kardeşimin idama gönderilmesine yardım ettiğini görmezden mi geleceksin? Ve karşılığında

Seni *araştırdığımı*, takip ve avukat olduğumu görmezden mi geleceksin? Yani benim etrafımda olmayı sindirebiliyor musun?" Kaşlarını çatı ve kollarını kavuşturdu.

Elini geri çekti, gülümsemesi soldu. "Yeni plan. Birbirimize olan kinimizi beslemeye devam edeceğiz ama yapılması gerekeni yapabilmek için medeni olmak adına elimizden geleni yapacağız."

Sinirli bir nefes verdi. "Kastettiğim bu değildi. Ben sadece-" "Tüm

bunlara başladığında amacın neydi? Ne umuyordun?

başarabilir miydi? Dediğim gibi, kardeşinizin davasında Dedektif Farley'nin yardımcısıydım. Dün gece verdiğiniz bilgilere göz önce, zar zor hatırlıyordum. Peki neden sana yardım edebileceğimi düşünüyorsun? Ve nasıl? Sizi temize çıkaracak kanıtım olsa bile -ki yok- Georgia valisinden af isteyecek bir nüfuzum yok."

"Etkilememiz gereken kişi vali değil. Georgia'da böyle bir yetkisi yok.

Affetme ya da ölüm cezasını hafifletme yetkisi

müebbet hapis cezaları yalnızca Georgia'nın Aflar Kurulu ve

Şartlı tahliye. Kurul üyelerini vali atasa da senatonun onaylaması gerekiyor. Ayrıca, her biri yedi yıl boyunca kurulda görev yapıyor."

"Yani vali, dört yıllık görev süresi boyunca kurulun eylemleri üzerinde daha fazla söz sahibi olmak için kurula yığınak yapamaz."

Başını salladı. "Aynen öyle. Kurulun çoğunluğunu infazın ertelenmesi ya da merhamet gösterilmesi yönünde etkilemek imkansız olmasa da zordur. Sadece

umudumuz gerçekten de görmezden gelemeyecekleri kadar güçlü bir kanıt sunmaktır."

"Elinizde zaten bu tür bir kanıt olsaydı, dikkatimi çekmek için sert önlemlere başvurmazdınız sanırım."

"Hayır, bilmiyorum ve yapmazdım da. Açıkçası, bu noktada çaresizim. Kardeşim birkaç hafta içinde idam edilecek. Daha önce idam davalarında deneyimli bir avukat tutmamı tavsiye etmişsiniz. İki farklı şirketten iki avukatım var. Temyiz sürecinde çalışmak ve Joey'i aklayabilecek yeni kanıtlar bulmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Geçtiğimiz ay boyunca, polisin ilk başta konuştuğu düzinelerce insanla yeniden görüşerek bir şeyler bulmaya çalıştılar, yardımcı olabilecek herhangi bir şey. Hatta bir süre önce, merhamet talebinde bulunmak için kurulun karşısına çıkmayı bile başardılar. Hiçbir şey

şimdiye kadar işe yaramadı ve başarılı olacaklarına dair çok az inancım var. Bu yüzden işimden izin aldım, böylece herhangi bir Çok geç olmadan ona yardım etmek için aklıma gelen yolu deneyeceğim."

"Birini silah zoruyla tutup kaçırarak barodan atılma ve hapse girme riskini göze almak da dahil mi?"

Yüzü . "Sana şey gurur bir şey değil. Ama *masum* kardeşim ailemden geriye kalan tek kişi ve yapmadığı bir şey yüzünden ölmeyi hak etmiyor. İnandığınız şeylere rağmen

Ona yardım etmek için geçeceğim sınırlar. Mesela , silah dolu değildi. İstedigimi yapman için seni korkutmayı umuyordum.

Sana ya da daha kötüsüne zarar verme riskini göze alamazdım. Bu yüzden silah boştu."

Çenesi gerildi. "gelmişken, bunu bir daha asla yapma. Birine silah doğrultmak için dolu olması ve ateş etmeye hazır olman gerekir. Aksi takdirde blöf yaparak kendi hayatınızı riske atmış olursunuz. Birisi bu blöfü görür ve öldürülebilirsiniz."

"Dikkatli ol Callum. Neredeyse umursuyormuşsun gibi geliyor."

"Çocukları ya da aptalları önemseydiğim gibi önemsiyorum." "Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ağzı alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Sen kesinlikle bir çocuk değilsin."

Gözlerini kırptırdı, bu yorumu nasıl karşılayacağından ve nasıl gülümseyeceğinden emin değildi. Bir yandan, onu aptal olarak etiketleyerek aşağılıyordu. Diğer yandan, ona elinin tersiyle iltifat ediyor, görünüşe göre onu bir kadın olarak takdir ediyordu. Nasıl oluyor da bir nefeste bu kadar sinir bozucu ve bir sonraki nefeste gülünç derecede çekici görünebiliyordu? Onları daha güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. Tartışmak bile bu inanılmaz yakışıklı adamın karşısında oturup, yarı cilveli bir yanıtla onu kışkırtacak cesarete sahip olmayı dilemekten daha iyiydi.

Boğazını temizleyerek, "Ne olursa olsun, peşinde olduğum şey, kanıt bulabileceğiniz umuduyla soğuk davalardaki deneyiminizdir. Kurulu en azından kardeşimin idamını durdurmaya ikna edebilirim. Ve onun davasında küçük bir rolde bile olsa çalışmış olmanız, yeni kanıtlar sunmak için görüşme talebinde bulunmanız halinde kurulun sizi dinlemesini sağlayacaktır."

Bunu bir an sessizce düşündü, sonra başını salladı. "Avukat olmak zorundaydın, ha?"

Adam telefonunu çıkarırken kaşlarını çattı. "Bunun ne ile ilgisi olduğunu anlamıyorum-"

Onu durdurmak için bir elini kaldırdı ve telefonu kulağına dayadı. "Selam Reid. Evet, yine ben Callum. Dün gece konuştuğumuz olası iyilik için arıyorum. Evet, görünüşe göre seni beklediğimden daha erken kabul edeceğim."

Kollarını kavuşturdu ve Reid denen kişiyle konuşurken arkasına yaslandı. Callum'un avukatlarla ne alıp veremediği vardı? Bunun pek de önemi yoktu. Seçtiği meslek için özür dilemeyecekti. Önemli olan kardeşi Joey'e yardım etmektir. Bu, onu bir an kızdırıp bir an üzerine atlamak istemesine neden olan bir adama tahammül etmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ona verdiği tepkilerin hiçbir anlamı yoktu. Adam kafasını karıştırıyor ve onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Ama bu bir şekilde üstesinden gelmesi gereken bir şeydi. Joey'nin hayatının tehlikede olduğuna odaklanmak. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Callum Wright'ın etrafında rahatsız olmak anlamına gelse bile yapması gereken buydu.

Aramayı sonlandırdı ve telefonunu pantolonunun arka cebine soktu. "Baş ağrın nasıl?"

Kaşlarını çattı, sonra bir elini şakağına bastırdı. Baş ağrısını tamamen unutmuştu. İsteksiz bir gülümseme dudaklarını büktü. "Kafamı o sert zemine çarptığımdan beri ilk kez ağrım geçti. Görünüşe göre seninle kavga etmek bir çeşit tedavi."

"Yaptığımız şey bu mu? Dövüşmek mi?"

"Başka ne diyebilirsin ki?"

O seksi sırıtış yine dudaklarını büktü ama sadece başını salladı. "Baş ağrın tekrar başlarsa yeni bir kavga çıkarmayı kutsal görevim kabul edeceğim." Adadan uzaklaştı ve ayağa kalktı. "Burada oturup kardeşinizin davası hakkında okuduğum bilgileri tartışacaktım. Ama, senin gibi bana hatırlattı, saat işliyor. Konuşmak istediğim diğer kaynağa giderken yolda tartışarak zaman kazanabiliriz. Ceketini al."

"Ceketim mi? Bekle, gidiyor muyuz?"

"Planımız bu. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Ama Faith, bize kahvaltı getirmeye gitti-"

"Onu arabamdan arayıp açıklayacağım. Arabayla gitmenin bir sakıncası yoksa, şehirden çıkarken size yiyecek bir şeyler getirebilirim."

"Arabaya servis iyi, ama ben-"

"Sanırım bu koridordaki dolap mı?" Ön kapının sağındaki duvarda bulunan bir kapıyı işaret etti.

Başını salladı.

Kapıyı çekerek açtı ve beline kadar uzanan gri bir ceket aldı. "Bu iyi mi? Bugün havanın ağır bir ceket giyecek kadar soğuk olduğunu sanmıyorum."

"değil, teşekkürler." Adamın uzattığı ceketini aldı, ardından birkaç adım ötedeki küçük dekoratif masadan çantasını kaptı. "Neredeyiz biz? Gidiyor musun?"

Ön kapıyı açtıktan sonra, ona dışarı çıkmasını işaret etti. Kadın ceketini silkti, ama adamın istediğini yapmak yerine yerinde durdu. "Bana nereye gittiğimizi söyleyene kadar gitmiyorum. Ben gitmeyebilirim. zamanın SUV'unuzla dolaşarak iyi harcandığına katılıyorum. Sorularınızı cevaplayabilirim, başka bir yere gitmeden davayı açıklayabilirim. kaynak-"

"Az önce konuştuğum adam bir arkadaşım, eskiden birlikte çalıştığım biri. Arada sırada iyilik alışverişi yapıyoruz ve şu anda bana büyük bir borcu var. O bürokrasiyi aşarak bahsettiğim kaynağı kullanılabilir hale getirecek. Ancak belirttiği zaman diliminde varabilmemiz için hemen şimdi yola çıkmamız şartıyla."

"Nerede? Kardeşimin davası hakkında benden daha fazla bilgi verebileceğini düşündüğün bu kaynak kim?"

Kaşlarını kaldırdı. "Kardeşin."

Altıncı Bölüm

Raine titrek bir nefes aldı ve ölümcül tutuşunu serbest bırakmak için kendini zorladı.

Callum'un SUV'unun yolcu kol dayanağı. Gatlinburg, Tennessee'den Jackson, Georgia'daki 36. Otoyol'da bulunan hapishaneye gitmesi ancak dört saatini almıştı. Buna bir de arabaya servis yapan birkaç kahvaltı sandviçi. Sandviçler olmasa en az beş dakika sürerdi.

Sonunda yavaşladı ve bir takip arabasının ve kapılara doğru eşlik edilen beyaz-kırmızı cezaevi otobüslerinden birinin arkasında sıraya girdi. Onun araba kullanması, çocukluğundaki hız trenleri korkusunu yeniden yaşamasına neden oldu. En azından şimdi hız yapamıyordu. Ve artık dağlardaki tehlikeli virajlarda uçmuyorlardı.

"Arkadaşınızın benimle görüşmemizi mümkün kıldığından emin misiniz? Kardeşin mi? Joey ile bir sonraki izinli ziyaretimi onun son gününe kadar yapamayacağım. Hapis cezasının son günü. Onun onaylı ziyaretçi listesinde bile değilsin. Sadece Yakın ailesi, avukatları veya seçkin medyanın normalde onu görmesine izin verilir."

"Reid Georgia Ceza İnfaz Kurumu'nda yüksek mevkide. Onlar için ne yaptığını gerçekten bilmiyorum ama bana bir istisna yapacağına ve kontrol noktasına varmadan önce listede olacağıma dair güvence verdi."

"Bu mucizeyi gerçekleştirmek için yeterli zamanı olmayabilir. Ne kadar hızlı sürdüğünün farkında mı?"

Sırıttı. "Seni sinirlendirdiğim için özür dilerim. Normalde bu kadar çılgınca araba kullanmam ama bu fırsatı kaçırmamızı istemedim."

Ses tonuna bakılırsa meşru görünen bu kolay özür, kadının dengesini yeniden . Tanıdığı çoğu erkek, araba kullanmalarını eleştirmeye cüret etmesine kızardı. Kesinlikle eğlenmez ya da özür dilemezlerdi.

Yan pencereden dışarı, hapisaneyi bir kalenin etrafındaki hendek gibi çevreleyen jiletli tellerle kaplı yüksek tel örgülere doğru baktı. "Joey'i böyle bir anda görebilmemiz için arkadaşınızın aşması gereken bürokrasi muazzam. Ziyaretlerin önceden planlanması ve onaylanması gerekiyor ve ciddi şekilde sınırlandırılmış durumdadır, yoksa çok daha sık burada olurdum. Bu, hapishanenin tüm politikalarını çığnıyor, özellikle de ziyaret

idam mahkumları. Sana bir iyilik borçlu olması için her ne yaptıysan inanılmaz derecede önemli bir şey olmalı. Özellikle de Salı günü ziyaret etmek için."

Gülümsemesi soldu. ". Salı gününün özelliği ne? Reid onunla konuştuğumda potansiyel bir sorun olarak bundan bahsetmemiştii."

Bu iyilikle ilgili olarak onun içindeki gerginliği merak etti ama burnunu sokmanın uygun olmayacağını düşündü. "UDS mahkumları, yani Ölüm Cezası Altındaki mahkumlar, sadece Cumartesi, Pazar veya resmi tatil günlerinde ziyaretçi kabul ederler. Bu yüzden Salı günleri buraya hiç gelmedim. Salı ve Perşembe günleri Jackson Hapishanesi'nde giriş günüdür."

"Jackson Hapishanesi mi? Adı bu değil-"

Elini havada salladı. "Mahkûmlar ve aileleri böyle diyor. Georgia Teşhis ve Sınıflandırma Hapishanesi'nden daha kolay söyleniyor."

Gülümsemesinin bir kısmı geri döndü. "Demek . İsme ve tüm bu otobüslere ve takip arabalarına bakılırsa, alım gününün yeni mahkumlar."

"Bazılarını da dışarı gönderiyoruz, evet. Burası Georgia'daki tüm hapishanelerin merkezi.

Eyaletin dört bir yanından ilk buraya geliyorsunuz. Otobüsler bütün gün yükleme ve boşaltma yapacak. Buradaki uzmanlar her bir mahkumun sağlığını, ruhsal durumunu değerlendiriyor, ne kadar tehlikeli olduklarını, PC'de kalmaları gerekip gerekmediğini, diğer cezaevlerindeki nüfus seviyelerini sınıflandırıyor-"

"PC. Koruyucu gözaltı mı?"

"Evet, çeşitli nedenlerle onları diğer mahkumlardan korumak için."

"Bir polisin hapse girmesi gibi mi?"

"Bu ya da diyelim ki bir çocuk cinayetinden hüküm giymiş biri. Eminim bu tür mahkumların genel nüfusta bir saat bile dayanamayacağını zaten biliyorsunuzdur. Mahkumlar değerlendirildikten sonra kamplarına, yani hapishanelerine atanır ve tekrar dışarı gönderilirler. İki ya da üç gün sürer. Her mahkumun işlemlerinin tamamlanması ve sınıflandırılması haftalar alıyor. Ancak yeni adamların getirilmesi ve sınıflandırılmış olanların yeni *evlerine* gönderilmesi haftada iki kez gerçekleşiyor. Normalde, güvenlik nedeniyle, ölüm mahkumlarının ziyaret edilmesine izin vermiyorlar. kürek mahkumları. Dürüst olmak gerekirse, kontrol noktasına ulaşırsak ve geçmemize izin verirlerse şaşıracağım. Bu iş böyle yapılmaz."

Çitin dışındaki muhafızlar her ikisinin de kimliklerini kontrol eder etmez endişelenmediği anlaşıldı. Hemen el sallayarak ilerlediler.

Başka bir kapının arkasında durduklarında, uzun direklere uzatılmış aynaları olan iki adam SUV'un altını kontrol etti. Aradıkları şey Bomba ya da bir tür kaçak mal, hiçbir fikri yoktu. Ama deneyimleri ona Callum'la birlikte ayrıldıklarında da aynı şeyi yapacaklarını söylemişti, bu kez bir mahkûmun bir şekilde alt takımlarında özgürlüğe yolculuk etmeyi başaramadığından emin olmak için.

Otobüslerden birine yakın olmayan birkaç noktadan birine park için yönlendirildiler. Ayrıca araçlarının kilitlerini açmamaları ya da Bir gardiyan onlara eşlik etmek için gelene kadar kapılar açıktı, ki bu da ziyaretlerinin çoğunun nasıl geçtiğinin tam tersiydi. Genellikle arabasında uzun süre oturmaması söylenirdi. Hemen çıkıp binaya gitmesi gerekiyordu. Ama bugün, muhtemelen Salı günü olduğu ve ziyaretleri protokole uygun olmadığı için beklemek zorunda kaldılar. Kimliğini orta konsola koyduktan sonra çantasını ön koltuğun altına yerleştirdi.

"Çantanı içeri götürmek istemiyor musun?"

"İzin yok," dedi. "Anahtarlarınız ve kimliğiniz dışında hiçbir şeyi içeri sokmanıza izin vermiyorlar. Telefonunuzu, silahınızı, bozuk paranızı, ceplerinizde ne varsa saklamalısınız."

Silahının çantasında olduğunu itiraf etmeye zahmet etmedi. Muhtemelen yanında taşıdığını fark ederse onu elinden alacaktı. Faith, hayatı tehlikede olmadığı sürece bir daha kimseye çekmeyeceğine söz verdikten sonra ona geri vermişti. Faith onu almayı nasıl başarmıştı, Raine'in hiçbir fikri yoktu. Ama minnettardı. Silahları sevmeyebilir ya da onlar hakkında fazla bir şey bilmeyebilir. Ama

Artık bir tane aldığına göre, elinin altında tutmaya niyetliydi - özellikle de kardeşine yardım etmek için kanıt bulmaya çalışmak üzere bazı zorlu mahallelere girmesi gerekirse.

Ceplerindeki bozuk paraları boşaltıp cüzdanını tabancasını torpido gözüne kilitledikten sonra arkasına yaslandı. Onu incelerken bu kez gülümsemiyordu. "Bu rutini kaç kez yaşadın?"

"Tahminimce elliye yakın. Onay alabildiğim her zaman ziyaret ediyorum. İdam mahkumları diğerlerinin aldığı aylık ziyaretleri alamıyor. Bazen ben üç ayda bir, diğer zamanlarda ise yılda sadece iki kez izin veriyorlar. Onu görmeme izin verme konusunda bu kadar cimri davranmaları çok saçma."

"Güvenliğin şu kişiler için bir kabus olduğunu tahmin ediyorum... Sanırım onlara daha önce UDS mahkumları demiştiniz?"

Başını salladı.

"Onlar için güvenliğin özellikle sıkı olması gerekiyor. Georgia cezaevi sisteminde bugünlerde personel sayısı son derece yetersiz. Duyduğum bazı istatistiklere göre açık iş pozisyonlarının yüzde yetmişi doldurulmamış . Bu nedenle bekleyen çok sayıda dava ve federal soruşturma var."

"Onları bana karşı mı savunuyorsun? Cidden mi?" Tedirginlik içinde kollarını kavuşturdu.

Yavaşça başını salladı, samimi görünüyordu. "Hiç de değil. Yaşadığın şey benim asla anlayabileceğim bir şey değil. Ama hayal kırıklığınızı anlayabiliyorum. Ben de hayal kırıklığınızı azaltmak için, bu olayların arkasındaki lojistik nedenlerden bazılarını açıklıyordum. gecikmeler."

Kollarını indirdi. "Teşekkür ederim, sanırım. Yani, olayları çözmeye çalışmanızı takdir ediyorum. Cezaevi personelinin ziyaretlere izin verme taleplerini de anlıyorum. Ama bana öyle geliyor ki, eğer birisi devletin merhametine kalmışsa ve devlet tarafından öldürülecekse o kişinin ailesinin onları görmesine izin vermek için her türlü çabayı gösterin ve böylesine korkunç koşullar altında teselli çalışın."

"Mahkumun haklarına saygı ile mağduru ve ailesini düşünmeyi dengelemenin zor olduğunu tahmin ediyorum. Devlet, mahkumları şımartıyormuş gibi görünmek istemiyor. Bu mahkumlara hakaret olur. kurbanlar."

"Evet, kardeşimin kurbanlardan biri olması dışında buna katılıyorum. O masum."

Çenesi gerildi ve buraya gelirken kardeşinin davasını ondan dinledikten sonra bile bu konudaki hislerini vurguladı. Ama bu konuyu daha fazla tartışmayacak kadar onun duygularına saygı duyuyordu ve bunun için ona minnettardı.

Beyni onun söylediği her şeye katılsa da, kalbi isyan etti Çünkü kardeşinin diğer mahkûmlarla aynı kefeye konmaması gerektiğini düşünüyordu. O masumdu. Her ne kadar kurbanın ailesine karşı büyük bir empati duysa da, onlarla yıllar boyunca birçok kez bir araya gelmiş olsa da, bu yürünmesi zor bir çizgiydi. Claremont'lar kızları Alicia için adaleti hak ediyorlardı. Ama onun ölümüyle hiçbir ilgisi olmayan bir adamı öldürme pahasına değil.

"Görünüşe göre süvariler bize güvenli bir yere kadar eşlik etmek için burada." Callum, cipine doğru ilerleyen dört iri yarı muhafızdan oluşan bir grubu işaret etti.

Adam dışarı çıkmak için kapının koluna uzandığında, kadın elini onun omzuna koydu. "Yapma. Kapıyı açman için seni yönlendirmelerini bekle. Yanlış bir şey yaparsan, talimatlara en ufak bir şekilde bile uymazsan, ziyareti derhal iptal eder ve bizi gönderirler. Jackson Hapishanesi'ni askeri bir tesis gibi yönetiyorlar, hatalara sıfır tolerans gösteriyorlar."

Sesindeki acılıktan nefret ediyordu ama bunu saklayamıyordu. En az beş kez kardeşini göremeyerek acımasızca cezalandırılmıştı. hapishanenin katı kurallarını küçük ya da hayali bir şekilde ihlal ettiği için ziyarete çıkarılmadı. Bir keresinde cebinde nakit para olduğunu unutmuştu ve bu, ziyaretçi lobisinde üzerini aradıklarında geri çevrilmesi için yeterli olmuştu. Bazen muhafızların herhangi bir duygusu olup olmadığını merak ediyordu. Ya da

Belki de sadece "sisteme" olan inatçı inançları, kardeşinin gerçekten suçlu olduğunu ve bu nedenle kız kardeşinin de onun gibi bir pislik gerektiğini düşünmelerine neden olmuştur.

Her iki kapının önünde bir muhafız durdu ve dışarı çıkmalarını işaret etti. Diğer iki gardiyan sırtlarını onlara dönmüş, onları izliyorlardı. "avlu", bu yere geldiğinde nadiren hissettiği bir şeyi hissetmeye başlamasına neden olan bir yoğunlukla.

Korku.

Kalabalık park alanına, her otobüsün dışında sıra sıra duran onlarca zincirli mahkûma baktı. Normalde vardığında burada hiç mahkum yoktu. Bugün o kadar çok vardı ki sayamıyordu. Ve birçoğu ona doğru bakıyordu, sanki bir şans verilse çaresizce özgürlüğe kavuşmak için SUV'a doğru gibi.

Baş muhafız onlara "Ayak izlerini takip edin, gidin, gidin, gidin," dedi.

Aşağıya baktı, mahkûmların normalde hapishaneye girerken yürüdükleri asfalt üzerindeki boyalı ayak izlerini takip etmeye yönlendirildiklerini fark ettiğinde içinden bir ürperti geçti. Joey'nin de bir zamanlar aynı otobüslerle, bir hayvan gibi tepeden tırnağa zincirlenmiş olarak geldiğini ve aynı yolu izlediğini bilmek onu titretmeye başlamıştı. İki haftadan kısa bir süre içinde onu öldürecekler, katledeceklerdi. Bir dahaki sefere buraya geldiğinde ölümden sadece birkaç saat uzakta olacaktı.

Bir kol omuzlarına dolandı. "Sorun yok," diye fısıldadı nazik, derin bir ses. Callum'un sesi. "Bana yaslan. İstersen gözlerini kapatabilirsin. Sadece bir ayağını diğerinin önüne koy. Ben yanıdayım."

Bencilce tam olarak bunu yapmayı, ona yaslanmayı, gözlerini kapatmayı arzuluyordu. Korkularını, hayal kırıklıklarını bu güçlü adamın kollarına bırakmak istiyordu.

yüklerini geniş omuzlarında taşımasına izin verdi. Ama bu Joey için adil değildi. , yükünü hafifletebileceği kimse yoktu. Ve o da zor durumdaki çaresiz bir genç kız değildi. On beş yıl önce tutuklandığı günden beri elinden gelen her şekilde iyi bir mücadele veriyordu. Şimdi pes etmek bir seçenek değildi. Güçlü olmalı, bu işi sonuna kadar götürmeliydi. Joey için.

Gülümseyerek teşekkür etti ve nazikçe kolunu hareket ettirdi. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve mahkûm kardeşinin ayak izlerini takip etti.

Yedinci Bölüm

Callum yarı yarıya Raine'in arabanın yanında yığılıp kalmasını bekliyordu. Ama Raine onu şaşırtmış, sırtını dikleştirmiş ve binaya doğru yürümüştü. panik atak hiç olmamıştı.

İçeri girdiğinde, Callum'u ziyaretçi defterini doldurmaya yönlendirerek prosedürler hakkındaki bilgisini göstermişti. Kardeşinin mahkûm numarasını ve diğer gerekli bilgileri ezberden vermişti. Her ikisi de kimliklerini tekrar verdi ve kontrol noktasındaki görevlilerden biri, söyledikleri kişi olduklarını ve ziyaret için önceden onaylandıklarını doğrulamak için onları internetten araştırdı. Raine Callum'a ayrıca mahkumun müsait olduğunu, mahkemede ya da revirde olmadığını da teyit ettiklerini açıkladı. Mahkumla ilgili bilgiler bir kağıda yazıldı ve metal dedektöründen geçecek olan tepsiye yerleştirildi, bu Raine'in ve onun süreçteki bir sonraki adımıydı.

Bundan sonraki invaziv prosedürler, TSA güvenlik gereksinimlerini havaalanları acınacak derecede yetersiz görünüyor. Tüm metaller, ayakkabılar, kemerler, anahtarlar ve mütevazilik için gerekli olmayan her şey alınarak pratik olarak soyularak arandılar. Metal detektörü ikisinin de üzerinde ötmedi ama yine de üstleri arandı ve daha fazla arama için ayrı "mahremiyet odalarına" götürüldüler.

Callum'a gömleğini kot pantolonundan çıkarması söylendi ve erkek güvenlik görevlisi ellerini bel kemerinin içinde gezdirdi ve hatta kot pantolonunu çekip bir el feneriyle iç çamaşırına baktı. Callum, Raine'e ne tür bir utanç merak ediyordu, ancak kontrol noktası alanında onunla karşılaştığında hiç etkilenmiş görünmüyordu.

"Koruman seninle ne kadar samimi oldu?" diye fısıldadı.

Uzun zamandır ilk kez gülümsedi. "Altımda bir şey olmadığını kanıtlamak için sütyenimi açmam, sonra kaldırmam ve göğüslerimi sallamam gerekti. onları."

Adam gerçekten şok olmuş bir halde ona baktı. "Bunu tüm kadınlara mı yapıyorlar?"

"Sanırım öyle. Bunu bana ne zaman yapmadıklarını hatırlamıyorum. Buna alışyorsun ya da alışabildiğin kadar alışyorsun sanırım."

Muhafızlardan biri onları duymuş olmalıydı ve sanki şikâyet etmeye cesaret ediyormuş gibi gözünü kırpmadan Callum'a baktı. Raine'in uyarısını hatırlayarak

prosedürlere harfiyen uymadığı için yapmadı. Ama kesinlikle istiyordu. Kendisine de bir suçluymuş gibi davranılması onu son derece rahatsız ediyordu. Güvenlik önlemlerinin herkesi güvende tutmaya yönelik olduğunu anlıyordu. Yine de bundan hoşlanmıyordu. Hem de hiç.

Sürecin son adımı ellerinin damgаланmasıydı. Mürekkep çıplak gözle görülemiyordu ama bir muhafız UV ışığını üzerlerinden geçirdiğinde damgalar parlıyordu. Raine onu başka bir muhafızın beklediği bir kapıya doğru yönlendirdi.

Elleri daha yeni taranmış olmasına rağmen, onları tekrar taradı ve daha önce kendilerine verilen kağıtları istedi. Kâğıtlar Bunları okuduğunda yüzündeki şaşkınlık açıkça görülüyordu ve onlara diğerlerinin gittiği ziyaret alanına kadar eşlik etmek yerine, kendisi koridora çıkıp duvardaki sabit telefonu kullanarak bir arama yaparken onları bekletti.

Callum'un yanında Raine iç çekti. Ona baktığında hayal kırıklığı yüz ifadesini gölgeledi.

"İçimden bir ses arkadaşının tüm o çemberlerden atlayamadığını söylüyor," dedi. "Bir idam mahkûmunu ziyaret etmemize izin vermeyecekler. çünkü haftanın doğru ziyaret günü değil. Joey de bugünkü saatini çoktan kullanmış olabilir, bu da onu görmemize izin vermemeleri için başka bir neden olabilir."

"Saatini mi doldurdu?"

"İdam mahkumları günde yirmi üç saat hücrelerinde kilitli kalıyorlar. Duş almak, egzersiz yapmak ya da ziyaret için bir saatleri var. Joey geleceğimizi bilmiyordu, o yüzden boş zamanını çoktan kullanmış olabilir."

Callum'un Raine'in bunca yıldır çektiklerine duyduğu saygı katlanarak artıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Raine'in rolleri tersine çevrilseydi tüm bu zahmetli kuralları çok iyi karşılayabilirlerdi. Güvenlik önemliydi. Cezalandırma ya da adalet, kuralların çoğunu gerekli kılıyordu. Ama bazıları, örneğin günde yirmi üç saat kilit altında tutulmak zalimce görünüyordu. bir ortamda birinin akli başında kalması nasıl beklenebilirdi ki?

Çoğu insanın umurunda olmadığını sanıyordu. Ve bugüne kadar idam mahkumlarının yaşam koşullarını hiç düşünmediği için suçluydu. Ama insanlara hayvan gibi davranmak, hapishanenin sorumluları hakkında ne söylüyordu?

Tedavi mi?

Toplumu, artık halkın arasında yaşamalarına izin verilemeyeceğini kanıtlamış olanlardan korumanın daha iyi bir yolu olmalıydı. Fakat

Callum'un bu soruya verecek cevabı yoktu. Belki de kimse bilmiyordu. Adalet sistemi birçok yönden kusurluydu. Ama dünyanın başka bir yerinde daha iyisini görmemişti.

Raine hâlâ onu izliyordu, endişeyle alnını kırıştırıyordu.

Boğazını temizledi ve onu rahatlatmaya çalıştı. "Henüz pes etme. Reid oldukça beceriklidir. Yapabileceğinden emin olmasaydı bizi içeri sokabileceğini söylemezdi. Dün gece bana söylediği şeylerden biri de, beklediğinizin aksine, infaz tarihi yaklaştıkça ekstra ayrıcalıklar tanıma olasılıklarının arttığıydı."

"Bunu daha önce hiç duymadım. Avukatları bana bunu söylemedi."

"Hapishanenin bunun reklamını yaptığından şüpheliyim. Muhtemelen gizli tutuyorlardır."

Gülümsedi. Küçük bir gülümsemeydi ama yine de gülümsedi. "Bunu yaptıklarını görebiliyorum, kendi otoriter kurallarına yüzde yüz uymadıklarını kimsenin bilmesini istemiyorlar."

Kadının yüzündeki umut dolu ifade, Reid'i gardiyanın geri döndüğünde söyleyebileceklerinden korkutuyordu. Eğer uzun yolculukları ve ardından gelen aşağılamalar boşa çıkarsa, Reid gelecekte Callum'a bir iyilikten çok fazlasını borçlu olacaktı.

Birkaç dakika sonra muhafız geri döndü. Onları bir sonraki kapıya doğru ilerletirken yüzünde onaylamama ifadesi vardı. Callum ona teşekkür etti ve bir homurtu duydu. O ve Raine, nöbetçi geçmelerine izin verme fikrini değiştirmeden önce koridorda aceleyle ilerlediler.

Başka bir gardiyan onları başka bir kapıdan geçirdi, kalın parmaklıklar kirli beyaz zeminler ve gri kül blok duvarlarla tam bir tezat oluşturacak şekilde neşeli bir sarıya boyanmıştı. Labirent gibi koridorlardan geçiyorlar, bazen aynı koridorlarda mahkûmlarla karşılaşıyorlardı. Yanlarındaki gardiyan bir emir veriyor ve mahkûmlar hemen uzak tarafa geçip yüzlerini duvara dönüyorlardı. Callum ve Raine geçerken neredeyse hiç kıpırdamıyorlardı. Kadının bahsettiği askeri tarzdaki disiplini görebiliyordu ve bunun için minnettardı. Ne olduğunu söylemek mümkün değildi.

Bu adamların işledikleri suç türleri ve izin verilirse Raine'e yapacakları kargaşa.

Sonunda hapishanenin idam koğuşu bölümüne vardıklarında, ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Uzakta zincir şakırtıları ya da bağırان mahkûmlar yoktu. Çok sayıdaki mahkûmdan kaynaklanan binadaki insanlar. Sanki bir lise koridorunun hareketli kovanından, bir kütüphanenin mezarı andıran sessizliğine adım atmışlardı. Sadece

fark edilebilen sesler, havalandırma ekipmanının sessiz tıslaması ve kapalı bir kapının diğer tarafında duran başka bir gardiyana danışan gardiyanın sesinin alçak tonlarıydı.

"Bu kadar sessiz olmasını beklemiyordum." Callum sesini alçak tuttu, tıpkı idam sehpasını benzettiği kütüphanede ya da belki bir kilisede olduğu gibi.

Başını salladı, bakışları muhafızlara sabitlenmişti, şüphesiz bir kez daha onu ve Callum'u kardeşini nihayet görebilecekleri uçurumun kenarından geri çevireceklerinden endişeleniyordu.

"Genel olarak, UDS mahkûmları nüfusun geri kalanına göre daha sessiz ve daha usludur." Sesini de alçak tuttu. "Bana bunun birçoğunun hala temyiz sürecinde olması olduğu söylendi. Ne kadar küçük olursa olsun, cezalarını çekme şanslarını tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorlar. cezalar bozulmuş veya hafifletilmiştir."

Başını salladı, bir kez daha bu duvarların ardındaki isimsiz, yüz­süz adamlar için hissetmeyi hiç beklemediği bir empati hissetti. Bir polis dedektifi olarak

Suçlu bulunaniçin ölüm cezasıyla sonuçlanan birçok davaya katılmıştı. Ancak ilk kez maksimum güvenli bir hapishaneyi, hele hele içinde ölüm odası olan bir hapishaneyi ziyaret ediyordu. Bir karardan memnuniyet duymak, o kararın gerçekliğiyle yüzleştğinde çok daha zordu. Bir sonraki kapının hemen ardındaki hücrelerinde kilitli olan adamların hepsi olmasa da çoğu bu hapishaneden tek bir şekilde ayrılacaktı: bir ceset torbasıyla. Bu ayıltıcı bir gerçektir.

Metalik bir çınlama sesi ve ardından kapının geri dönerken çıkardığı alçak elektronik vızıltı duyuldu. Daha önceki kapılar anahtarla açılmıştı. Callum bunun, muhtemelen şu anda onları izleyen bir kontrol merkezi tarafından uzaktan açılmış olması gerektiğini fark etti Binanın her yerinde kameralar vardı. Bu koridor da bir istisna değildi. Bunlardan biri sol üst köşede, büyüyen açıklığın üzerine yerleştirilmişti.

Muhafızları yaklaşmalarını işaret etti. İkinci muhafız onlara her hareketlerini izlerken gözleri kısılmıştı.

"Konuşmak yok," diye fısıldadı Raine. "Beni takip edin."

Check-in sırasında kendisine verilen kâğıt parçasını ikinci görevliye uzattı. Callum da aynısını yaptı. Görevli uzun bir süre kâğıdı inceledikten sonra derin bir iç çekti ve geçmelerini işaret etti.

Kapı mırıldanırken diğer muhafız koridora geri döndü, ardından yavaşça açıklıktan kaymaya başladı. Kapı çingirdayarak kapanır kapanmaz, üçü de insanlardan arındırılmış dar bir ortak alana yöneldi.

Üç masa ve duvarlara monte edilmiş beş televizyon vardı ama açık değillerdi. Ortak alandan muhtemelen mahkûmların hücrelerine giden dört koridor açılıyordu.

İnsanlığın sunduğu en kötülerin en kötülerini için belirlenmiş bir alanda Raine'in arkasında yürümek Callum'un vücudundaki tüm koruyucu içgüdülere ters düşüyordu. Ama bunu daha önce onlarca kez yapmış ve liderliği ele almıştı. Rutini biliyordu. Ve onu protokolü bozacak bir şey yapmaması konusunda uyarmıştı. Hedeflerine bu kadar yaklaşmışken, ziyaretlerinin kısa kesilmesine neden olabilecek herhangi bir soruna kesinlikle yol açmayacaktı. Raine muhtemelen onu asla affetmeyecekti. Ve onu ölmeden önce kardeşini görmek için son şanslarından biri olan bu fırsattan mahrum bırakma fikrini hazmedemiyordu.

Odanın uzak ucunda, onları bir aşağı götürmek yerine Hücre koridorlarında, gardiyan onları odanın geri kalanıyla aynı griye boyanmış metal bir kapının önünde durdurdu. Belindeki telsizi kullanarak kendini tanıttı ve iki ziyaretçiye ziyaret alanına kadar eşlik ettiğini söyledi. Callum ve Raine'in adlarının yanı sıra mahkûmun adını ve kimliğini anons etti. Callum kapıda olduğu gibi elektronik bir vızıltı duymayı bekliyordu. Muhafız bunun yerine telsizi kemerine geri taktı ve kapının kilidini açmak için bir anahtar kullandı.

Birkaç dakika sonra Callum ve Raine, kapısı kilitlenmiş küçük ziyaret odasında yalnızdılar. Onlara verilen tek talimat, beş pencereden üçüncüsüne oturmaları ve mahkûmun birazdan içeri gireceğiydi. Duvara asılı eski moda telefonu kullanarak onunla konuşmak için yaklaşık elli dakikaları olacaktı. Daha sonra mahkum hücrelerine geri gönderilecek ve gardiyan onlara genel nüfus alanına kadar eşlik edecekti.

Raine pencerenin önünde, yere sabitlenmiş tek metal önünde duraksadı. Callum'a baktı ve o da başını salladı.

"Sakın beni tek koltuğa oturtmaya kalkma," dedi. "Annem bana bundan daha iyi terbiye verdi."

Sallantılı bir şekilde gülümsedi ve oturdu.

Callum onun sağındaki bölmeye yaslandı. "İkimiz de onu duyabilecek miyiz?"

"Ses geçirmez, sanırım burada başkaları varken mahkumlara bir tür mahremiyet sağlamak için. Sadece telefonu kullanarak duyabilirsiniz. Paylaşmak için elimizden geleni yapacağız. Eğer iyi duyamazsak, onunla sırayla konuşuruz."

"Yeterince adil."

Camın üstündeki duvarda asılı olan analog saate baktı, sonra ötedeki boş odayı seyretti, parmak eklemlerinin tuttuğu yer beyazlaştı laminat tezgahın önünde.

Onu daha da rahatlatmayı uman Callum, havadan sudan konuşmak için dün gece dizüstü bilgisayarında okuduğu bilgilere . "Joey senden büyük, değil mi? On yaş falan?"

Kardeşinin çıkmasını beklerken bakışları diğer odadaki tek kapı aralığında sabitlenmişti.

"On iki yıl. O tutuklandığında ben lise son sınıftaydım. İki yıl sonra idam cezasına çarptırıldı."

Bundan birkaç yıl sonra da anne ve babası ölmüş. Zor zamanlar geçirmiş. Yine de, internet ve kolluk kuvvetleri veri tabanı aramaları yoluyla onun hakkında öğrenmeyi başardığı kadarıyla, çalıştığı hukuk firmasında ortak olma yolunda ilerliyordu. Ve o kısa süre içinde çoktan zengin bir kadın olmuştu. Her şeye rağmen çok başarılı olmuştu. Sonra da tüm bunları, kardeşini kurtarmak gibi küçük bir şans için her şeyden vazgeçmeye razı olarak, gözüpek bir dublörle kumara yatırmıştı. Adamın bir kısmı onun deli olduğunu düşünüyordu. Ama çoğunlukla, ailesine olan sadakatine ve her şeyi riske atmasına neden olan koşulsuz sevgisine hayranduyuyordu.

"Cezasının hafifletilmesi konusunda başarı şansının neredeyse yok denecek kadar az olduğunun farkındasınız, değil mi?"

Sonunda gözlerini kapıdan ayırdı ve onun bakışlarıyla buluştu. Gözlerindeki perili bakış adamın kalbini sızlattı. Aptalca macerasında ona ne yapmış olursa olsun, böyle bir acı çekmeyi hak etmiyordu. Hiç kimse hak etmiyordu. Ona uzanmamak ve onu göğsüne yaslamamak için ellerini iki yanında yumruk yapmak zorunda kaldı.

"biliyorum." Sesi boştu, inanılmaz derecede üzgündü. "Ama koluna bir iğne batırana kadar pes etmeyeceğim."

Küçük bir şekilde teselli etme dürtüsüne karşı koyamayarak kadının ellerinden birini tuttu ve nazıkçe sıktı. "Senin iyiliğin için, umarım haklısındır ve o masumdur. Ve hiç değilse, serbest bırakılması için mücadele etmek üzere daha fazla zamana sahip olması için infazının ertelenmesini sağlayabiliriz. Ama ne olursa olsun, bunun senin hatan olmadığını unutma. Ona yardım etmek için elinden geleni yaptın. Kendini suçlama ve hayatının geri kalanını yapabiliydim, yapardım, yapmalıydım diye mahvetme."

Birbirine kenetlenmiş ellerine bakarken gözleri büyüdü. Ama bir şey söyleyemeden, camın diğer tarafındaki hareket her ikisinin de dönmesine neden oldu. Beyaz bir tulum giymiş, el ve ayak bileklerinde prangalar olan bir adam pencereye doğru ayaklarını sürüyerek ilerlerken kadın elini çekerek kurtardı ve cama bastırdı. Yalnız bir gardiyan adamın yaklaşık üç metre arkasındaki duvara yaslanmış, her hareketini izliyordu.

"Ona ne yapmışlar?" diye fısıldadı kırık bir sesle, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. "Berbat görünüyor."

Camın diğer tarafındaki adam Callum'un beklediği gibi biri değildi ve dün gece gördüğü sabıka fotoğrafına neredeyse hiç benzemiyordu. Raine'in son ziyaretinden bu yana Joey Quintero'nun ne kadar değiştiğini bilmiyordu. Ama tutuklandığından beri otuz yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

İdam hücrelerine girmeden önce Joey uzun boylu ve hantaldı, bir futbol defans oyuncusunu andırıyordu. Şimdi neredeyse keldi, grimsi beyaz kaşları ve zayıf yüzünde bıyıkları vardı. Karşılarındaki koltuğa oturduğunda sararmış derisi iskeletin üzerine sarkmış gibi görünüyordu. Ama en şok edici olan gözlerindeki kasvetti. Ne bir tanıma belirtisi, ne de kız kardeşini selamlayan bir gülümseme vardı. Ve kız kardeşine zar zor baktı. Callum. Bu, her şeyini kaybetmiş ve geleceğe dair hiçbir umudu kalmamış bir adamın yüzüydü.

Telefonu açarken Raine'in elleri titriyordu. Ahizeyi kulağının yanında tuttu ve Callum'un da duyabilmesi için yana yatırdı. Taburenin yanında yere dizlerinin üzerine çöktü ve telefona doğru eğildi.

Kardeşi oturup yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktığında, cesaretlendirici bir gülümseme başardı ve camın kendi telefona doğru işaret etti. Sanki telefonu açmayacakmış gibi bir an düşündü. Ama sonunda açtı.

"Joey, seni görmek çok güzel. Kendini iyi hissediyor musun? Yorgun görünüyorsun."

Dirseklerini tezgâha dayayıp telefonu kulağına götürürken bileklerindeki prangalar şingirdedi. "Altıya dokuz bir kutuda yaşıyorum, yirmi üç Televizyonsuz, radyosuz, rahatsız bir yatak, bir tuvalet, bir lavabo ve zaman geçirmem için bana gönderdiğin o saçma sapan kitaplardan başka bir şey olmadan günde saatler. Bir de Gardiyanlar ışıkları açıyor ve kaçmayı başaramadığımdan ya da kendimi öldürerek celladın eğlencesini çalmadığımdan emin olmak için geceleri her yarım saatte bir beni uyandırıyor. Ne bekliyorsunuz ki? Tabii ki yorgunum. On yılı aşkın süredir iyi bir gece uykusu çekmedim. Neden buradasın, Raine? Hayatına devam et. Beni unut. Benimle yeterince zaman harcadın zaten."

Telefonu gibi kaldırdı ama Raine çılgınca konuşmaya devam etmesini etti. Göğsü belirgin bir iç çekişle kalktı ve telefonu tekrar kulağına götürdü. "Ne?"

Sertçe yutkundu, boştaki eli hâlâ cama dayanıyordu, sanki yeterince bastırırsa onu hissedebilecekmiş gibi. "Pes etme, Joey. Hâlâ umut var. Yanımdaki adam bir özel dedektif ve-"

"Bir tane daha mı? Yıllardır kaç tane müfettiş tuttunuz? İtirazlarım tükendi. Yapabileceğin başka bir şey yok. Ciddiyim, Raine. Lütfen. Durdur şunu. Bırak. Bırak beni. Bırak."

"Yapamam. Benden bunu yapmamı isteme. Davayı inceleyeceğiz, masum olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulacağız."

Acı çekiyormuş gibi kısa bir süre gözlerini kapadı, sonra Callum'a ilk kez tüm dikkatini verdi. "Telefonu ona ver."

"Seni duyabiliyor," dedi. "İkimiz de "

Adamın soğuk bakışları kadına kaydı. "Telefonu ona ver. Sadece onu."

Callum diğer adamı yumruklamak istedi. Onun acımasız kayıtsızlığı açıkça kız kardeşini incitiyordu. Hak etmiş olsun ya da olmasın, burada cehennemi yaşıyordu. Ama bu Raine'e bu şekilde davranmasını haklı çıkarmazdı.

Telefonu Callum'a uzattı, ellerini kucağında kavuştururken yüzü solgun ve .

Callum rahat bir nefes aldı ve Raine'e bağırıp onu olduğundan daha fazla üzmemeye odaklandı. "Bay Quintero, ben Callum Wright. Davanıza yeniden bakmayı ve infazın ertelenmesi, af ya da cezanızın müebbetle çevrilmesini sağlayıp sağlayamayacağımızı görmeyi kabul ettim. Kız kardeşiniz inanılmaz zorluklara katlandı, kariyerini ve hatta özgürlüğünü riske attı.

Sana yardım etmem için beni ikna et. Bir gülümseme ya da seni seviyorum demek seni zerre kadar incitmez ve eminim ki onu daha iyi hissettirir."

Raine gözlerini kocaman açarak ona baktı, sonra hızla başka tarafa baktı. Joey de Callum'a baktı. Sonra gülmeye başladı.

Raine çok şaşırılmış görünüyordu.

Callum Joey'nin arkasındaki muhafıza işaret etti, sonra da Raine'i gösterdi. O da başıyla onayladı ve telsiziyle konuştu. Birkaç dakika sonra ziyaret odasının kapısı açıldı ve başka bir muhafız içeri girerek Raine'e kendisini takip etmesini işaret etti.

Gözlerini kırptırdı ve başını hayır anlamında salladı.

"Raine." Callum'un sesi sadece onun duyabileceği kadar alçaktı. "Bana beş dakika ver.

Kardeşinle birkaç dakika. O zaman içeri gel." Kız titremeye başladığında

"Bana buraya kadar güvendin. Şimdi durma." Kız ona baktı, sonra kardeşine baktı, belli ki yıkılmıştı. Dudakları gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi titriyordu. Sonra da aceleyle

Gardiyan.

Kapı arkalarından kapanıp kilitlenir kilitlenmez Callum tabureye oturdu ve karşısındaki eğlenmiş görünen adama baktı.

"Joey. Sana Joey dememin bir sakıncası yok, değil mi?" Omuz silkti, kendini beğenmiş gülümsemesi hâlâ yerindeydi.

"Kız kardeşiniz benimle temasa geçmeden önce, infaz sürecini ayrıntılı olarak inceleme girmemiştin. Dün gece bu konuda epeyce araştırma yaptım. On üç gün içinde sana tam olarak ne olacağını daha önce seninle paylaşan oldu mu?"

Gözleri kısıldı ve gülümsemesi kayboldu. Ama o hiçbir şey söylemedi.

"Seni öldürmeden yaklaşık yirmi dört saat önce Ölüm nöbeti alanı denilen bir hücre. Biraz daha büyük ve duşlu olması dışında şu anda kaldığınız yerden çok da farklı değil Yükseltme. Güzel, değil mi?"

Göz kapakları sanki sıkılmış gibi yarıya kadar indi. Ama telefonu hâlâ kulağına götürüyor, hâlâ dinliyordu.

"Şu anda fazla mahremiyetiniz olmadığını düşünüyorsunuz, bir de o hücreye girene kadar bekleyin. Dışarıda bir gardiyan oturacak ve her hareketinizi izleyerek, sizin de daha önce söylediğiniz gibi, kendinizi ele verip celladı kandırmadığınızdan emin olacak. Bir de son yemek var. Georgia'da bu yemek

En sevdiğin restorandan süslü bir paket servis. Diğer mahkumlar burada, hapisanede hazırlıyorlar. Tadının her gün yediklerinizden daha iyi olmasını beklemeyin."

Joey'nin ağzı düzleşti, parmak eklemleri telefonun etrafında beyazlaştı.

"Eğer kız kardeşini tamamen yabancılaştırmadıysan, bu hayattaki tek kişi Sizi umursayan tüm dünya, sizi son bir kez ziyaret etmesine izin verebilir - hücrenin dışından. Dokunmak yok. Son kez sarılmak yok. Hücrene sadece müdür, papaz ve tabii ki gardiyanlar girebilir."

Callum Joey'nin beyaz tulumunu işaret etti. "Muhtemelen son randevunuzda da aynı kıyafetleri giyeceksiniz, tek bir şey hariç. Son randevuna yetişkin bezi giymek zorundasın. Bu, öldüğünüz anda bağırsaklarınız boşaldığında pisliği temizlemelerini kolaylaştırır."

Joey, Callum'un ailesini sorgulayan ve onu çeşitli iğrenç fetişlerle suçlayan küfürler ve ifadeler içeren bir dizi küfür etti.

Callum, Joey'nin Raine'e verdiği tepkiyi verdi.

Güldü.

"Bu son kısmı kaçırmak istemezsin," dedi Callum. "Sizi infaz odasına götürdüklerinde, kollarınız açık ve bağlı, tamamen savunmasız bir şekilde bir masaya bağlıyorlar. Bu da onların o silahı itmelerini kolaylaştırıyor. Koluna iğne batırıyorlar. Sonra perdeyi açıyorlar. Tek yönlü cam. Onlar seni görebiliyor ama sen onları göremiyorsun. Ve orada kim olacak biliyor musun? İzliyor musun? Ruhun için dua mı ediyorsun?"

Cama doğru eğildi. "Hiç kimse. Tabii özür dileyip kız kardeşine verdiği zararı düzeltmezsen. Eğer yapmazsan, garanti ederim ki senin için orada olmayacak. Bundan emin olacağım. Onu incitmene izin vermeyi reddediyorum. tekrar."

"Benden ne halt istiyorsun?" Joey, ağzından tükürükler akarak, önceki kendini beğenmişliğinin yerini öfke ve bir anlık korkuya bırakmasını istedi.

"Nasıl bittiğini bilmek istiyorsun, değil mi? Son sözlerini söylemene izin verecekler. Ama yine de umursayan kimse onları duymak için orada olmayacak. Yani ne söylediğinizin bir önemi yok. Bu sadece yirmi dört saatlik haber döngüsü için yemdir, ta ki bir sonraki hikaye ortaya çıkana ve sizi tamamen unutana kadar."

Joey'nin burun delikleri şişti, gözlerinin akı göründü ve adem elması boğazında sallanmaya başladı. Soğukkanlı davranmaya, Callum'un söylediklerinin hiçbir önemi yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Ama açıkça önemliydi.

Callum iki namluyla birden ateş ederek saldırmaya devam etti. "Seni sözde uyutmak için sodyum tiyopental pompalayacaklar." Omuz silkti. "Neyin olacağını gerçekten kim bilebilir? Ne duyacağınızı. Ne hissedeceğinizi. İkinci ilaç pancuronium bromide. Diyaframını, ciğerlerini felç eder, böylece nefes alamazsın."

Joey'nin yüzü bembeyaz oldu. Dudakları rengini kaybetti.

"Size pompaladıkları son ilaç potasyum klorür. Kalbi durdurur. Her şeyin planlandığı gibi gittiğini varsayarsak, belki acı hissetmeyeceksin. Belki de . Kesin olan tek şey ölmüş olacağın. Alicia Claremont gibi, on beş yıl önce öldürdüğü genç kadın gibi. Ölüm hiçbir zaman güzel bir şey değildir. Ama yalnız ölmeyi hayal edin, sadece gardiyanlar ve cellat size eşlik edecekken, sevdiğiniz birinin ve Seni seviyor, dışarıda bir yerde, ruhun için dua ediyor."

Joey yüzünü buruşturdu ve kaçırdı, belli ki sarsılmıştı.

Callum öldürmek için saldırdı. "Eğer kız kardeşinle aranızdaki şeyler şu anki haliyle ölürsen, seninle ilgili son anıları, birlikte büyüdüğünüz ve birbirinizi önemsedığınız geçmişteki tüm iyi anıları silip süpürecek. Son on beş yıldır senin için fedakârlıktan başka bir şey yapmadığı halde ona nasıl davrandığına sonsuza dek içerleyecek. Burada acı çektiğini mi düşünüyorsun? Bir de onu düşünün, size odaklanabilmek ve sizi özgürlüğünüze kavuşturabilmek için kendi hayatıyla ilgili umutlarını ve hayallerini nasıl askıya aldığını. Elbette, kendine iyi bir kariyer ve para yaptı. Ama sence bunu neden yaptı?

Böylece savunmanı finanse edebilecekti. Böylece sana bir gelecek, bir hayat için mümkün olan en iyi şansı verebilecekti. Ve sen en hafif tabirle tam bir pislik olarak ona borcunu ödedin."

Joey ona ters ters baktı, solgun yanaklarında kırmızı noktalar parlıyordu. "musun, ahbap? Kız kardeşimi seviyorum. Benim için neleri feda ettiğini biliyorum. Şimdiye kadar evlenip çocuk sahibi olmalıydı ama bunun yerine tüm boş zamanını

benim davam üzerinde çalışmak." Yemin etti. "Ona iyilik yapıyordum, beni unutmasını sağlamaya çalışıyordum. Ben öldüğümde benim için yas tutmasını ve hayatını daha da mahvetmesini istemiyorum."

Callum başını salladı. "Kalbinde kötü anılar da bıraksanız, iyi anılar da bıraksanız sizin için yas tutacaktır. Onun duygularını kapatamazsın. Bir anahtar gibi. Eğer seni derinden önemsemeseydi, bunca yıl sana bağlı kalmazdı. Bir konuşma onun incinmesini engelleyemez. Onunla konuşma şeklin, eğer cezanı iptal ettirmeyi başaramazsak hissedeceği acıyı daha da artırıyor."

"O zaman ne yapmam gerekiyor?" Joey talep etti.

"İyi bir insan olun. Özür dile, kötü bir gün geçirdiğini ve hıncını ondan çıkarmaması gerektiğini söyle. Kendini daha iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa yap, yoksa bu davadan çekilirim. Ve inan bana, başka kimse yardım etmek için zıplamıyor. Yaşamak mı istiyorsun? Potansiyel olarak bir şansın var. Bir tür gelecek, hatta belki de özgürlüğünüz? O zaman iki şey yapmalısın. Bir, Bayan Claremont'u öldürmediğine beni ikna et. İki, kız kardeşine yalvar ve daha önce verdiği zararı onar."

Joey'nin gözleri büyüdü. "Ondan , değil mi? Her şey bununla ilgili. Onunla ilgileniyorsun, bu yüzden üzülmesini istemiyorsun. Burada olmanın tek nedeni bu, kız kardeşimin pantolonuna girmek."

"Hoşça kal, Joey." Callum ayağa kalktı ve telefonu kapattı.

Joey yumruğunu cama vurdu, telefona doğru çılgınca hareket yaptı ve Callum onu duyamasa da belli ki bağıırıyordu.

Arkasındaki muhafız duvardan uzaklaştı ve bir şeyler söyledi.

Joey elini kaldırdı ve gardiyan tekrar duvara yaslanana kadar sakinleştirici bir tavır takındı. Callum'un telefonuna doğru aceleyle işaret ederken Joey'nin yüzünde çaresizlik ifadesi .

Callum gerçekten de gitmek istiyordu. Telefonun üstündeki saat ziyaret için sadece otuz dakikaları kaldığını . Dün gece bu pisliğin davasıyla ilgili okuduklarına bakılırsa, Joey'nin söyleyebileceği herhangi bir şeyin onun mahkemenin inandığı gibi bir katil olmadığına ikna edebileceğinden şüpheliydi.

Ve Joey'nin Raine'e davranışını gerçekten hazmedemiyordu.

Ama Joey telefona doğru eliyle işaret etmeye devam edince Callum öylece çıkıp gidemeyeceğini anladı. Camın diğer tarafındaki adam için değil, kapının diğer tarafındaki kadın için. Buraya gelmek ona, kadının yıllardır çektiği acılar hakkında yeni bir bakış açısı kazandırmıştı ve yıllar. Ve bu, onun tarafından silah zoruyla şaşırtılmış olmanın acısını ve utancını hemen hemen ortadan kaldırmıştı. Şimdi onun çaresizliğini, başka seçeneği olmadığını nasıl hissettiğini anlayabiliyordu. Ve ona, kardeşine yardım etmek için yaptığı ve yapmak üzere olduğu fedakârlıklara duyduğu saygı, Callum'un bu noktada çekip gidemeyeceği ve umutlarını yıkamayacağı anlamına geliyordu. Raine için Callum oturdu ve telefonu açtı.

Joey'nin önceki tavrını taklit ederek, "Ne?" diye sordu.

"Üşümüşsün, dostum. Taş gibisin."

Callum telefonu tekrar ahizeye doğru kaldırdı. Joey çılgınca ona el salladı.

Callum telefonu tekrar kulağına dayadı. Ve bekledi.

"Tamam, . Özür dilerim, mı? Senin hakkında o şeyleri söylerken haddimi aştım. Ve ölmek istemiyorum, eğer bunu durdurma ve beni ölüm hücresinden çıkarma şansın varsa."

"Ve?"

Yutkunurken boğazı tekrar düğümlendi. "Raine hakkında ne dediğini anlıyorum. Onu gerçekten incitmek istemedim. Kendi aptal yöntemimle yardım etmeye çalışıyordum. Sonunda bana kızarsa onun için daha kolay olur diye düşündüm. O inatçı biri. Başka biri olsa uzun zaman önce benden vazgeçerdi. Ama o durmayı reddediyor. Ben yokken onun iyi olmasını istiyorum. Ben sadece... Onu nasıl rahat bırakacağımı ve iyi olmasını sağlayacağımı bilmiyorum."

"Alicia Claremont'u sen mi öldürdün?" Gözlerini kırıştırdı.
"Hayır. Hayır, öldürmedim." "Ama itiraf ettin."

Gözlerini devirdi. "Beni tam yirmi saat boyunca sorguladılar. Eğer uzanıp biraz uyumama izin verselerdi onlara Papa'ya suikast söyledim. Ben kimseyi öldürmedim, tamam mı?"

Callum diğer adamın gözlerinin içine baktı. Genelde insanları oldukça iyi okuyabilirdi. Ama bu kez ne gördüğünden emin değildi. Raine'in inandığı gibi Joey masum olabilirdi. Ya da mahkûm edildiği gibi vahşî bir katil de olabilirdi.

"Senin için açıklayayım, Joey. "Unfinished Business" adında bir faili meçhul şirketinde çalışıyorum. Ülkedeki en iyi araştırmacılardan oluşan geniş bir ekibimiz ve başlangıç olarak kendi özel laboratuvarımız var. Bu kadar geç bir zamanda makul şüphe bulup kurulu idamını durdurmaya ikna edebilecek biri varsa o da UB'dir. Ama sen bir şey yapana kadar senin adına tek bir parmağımızı bile kıpırdatmayacağız."

Parmakları telefonun etrafında kıvrıldı. "Ne istersen, dostum. Adını koy." "Kız kardeşin buraya geri döndüğünde, ne yapman gerekiyorsa yapacaksın.

onu tekrar gülümsetmek için. Verdiğiniz zararı düzeltin yoksa adalet ve hayat için son şansınıza veda edebilirsiniz."

Sekizinci Bölüm

Raine camın diğer tarafındaki ağabeyi ile küçük bölmedeki tek tabureye oturması için bir kez daha ısrar ettikten sonra ayakta duran Callum arasında gidip geldi. Ama bu kez telefonu paylaşmıyorlardı. Bunun yerine Callum, ziyaretleri sona ermeden önce mümkün olduğunca çok bilgi edinmeye çalışarak ağabeyine sorular yöneltiyordu. Her ne kadar ağabeyi ona karşı inanılmaz derecede tatlı ve özür dileyici davransa da Callum'un sorduğu sorular karşısında suratı asılmış ve sinirlenmişti.

Başka biri olsaydı, başka bir zaman olsaydı, kardeşini rahat bırakmasını isterdi. Ama istediği, elde etmek için her şeyi riske attığı şey buydu; birinci sınıf bir dedektif, kardeşinin hayatını kurtarmak için son derece kısıtlı bir zaman diliminde elinden geleni yapıyordu. Sırf bu nedenle ellerini birbirine kenetledi ve müdahale etmemek için kendini zorladı.

Callum telefona, "Adı Alicia Claremont'tu," diye bağırdı. "Ona *o kadın* demeyi bırak. Kurbanı biraz saygı göster. Eğer size bir duruşma ayarlayabilirsek, daha iyi bir tutum benimsemeniz gerekir. Aksi takdirde Kurulu kendinizden soğutursanız, ne tür bir kanıt toplayabilirsek toplayalım, size yardım etmeye zahmet etmezler."

Joey cevap verirken pek de pişman görünmüyordu. Ama söyledikleri Callum'u bir ölçüde yatıştırmışa benziyordu. Davayla ilgili soruları art arda sıraladı ve kardeşine her birine cevap verecek zamanı zar zor tanıdı. Muhtemelen bunun nedeni camın üstündeki saatin kalan birkaç dakikayı göstermeye devam etmesiydi. Ama aynı zamanda Callum'un görüşme tarzının, en azından bu durumda, kardeşinin kişiliğine uygun olduğundan da şüpheleniyordu. Hızla sorulan sorular Joey'ye düşünecek zaman bırakmıyordu.

Çoğu zaman olabileceği gibi alaycı veya küstahtı. Bu onu gardını indirmeye ve kendini belli bir şekilde resmetmeye ya da rahatsız edici sorulardan kaçınmaya çalışmak yerine aklına gelen ilk şeyi söylemeye zorladı. Callum'un becerisine hayranlık duyuyordu ve umuyordu ki, Callum bu işi başarmak için ihtiyaç duyduğu şeyi elde ediyordu. ona yardım etmeye devam edip etmeme konusunda karar verecekti. Joey Callum'u en azından masum olabileceğine ikna edemezse, Callum soruşturmayı bırakacaktı.

Lütfen, Tanrım, diye sessizce dua etti. Joey'nin Callum'u katil olmadığına ikna etmesine yardım et. Callum ona yardım etmezse, başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Yirmi dakika sonra, ağabeyine gözyaşları içinde veda ettikten sonra, Callum'un onları hapishanenin son kapısından dışarı çıkaran cipindeydi. Her zaman olduğu gibi, tek kardeşinden ayrılırken içinde rahatlama ve keder karışımı bir his vardı. O gri duvarların içinde olmak son derece stresliydi. Ama kardeşinin, onun aksine, dışarı çıkamayacağını bilmek, belki de asla yapamayacaktı, gözyaşlarına hakim olamadı.

Callum, sanki onun içindeki çalkantıyı anlamış gibi sessiz kaldı. Ara sıra, sanki endişeliymiş gibi ona baktı. Ama araya girmedi, zorlamadı. Ona ihtiyacı olan boşluğu verdi. Ve bunun için ona minnettardı.

Gatlinburg'a dönmek üzereydiler ki, kadın sonunda duygularını bir şey söyleyecek kadar kontrol altına alabildi.

Boğazını temizledi ve oturduğu yerde doğruldu. "Kardeşime ne söyledin?"

Sinyalini yakıp yavaş giden bir arabanın yanından geçmeden önce ona baktı. "Bir sürü şey söyledim."

"Yani siz ikiniz yalnızken. Ondan sonra, ziyaret odasına geri döndüğümde, hatırladığım ağabeyime geri dönmüştü. Bunu nasıl yaptın?"

Omuz silkti. "Onu ikna ettim."

Ellerini kucağında sıktı. "Kardeşimi muhtemelen anlayamayacağın kadar çok seviyorum. Ama aynı zamanda onu herkesten daha iyi tanıyorum. Stres ve korkuyla kavgacı ve kaba davranarak başa çıkıyor. Bir şekilde ona kurallarını hatırlatmayı başardın ve bana eskiden nasıl olduğuna dair nadir bir anlık bir görüntü verdin, daha önce... polis ona baskı yapmadan önce sahte itiraf ve hayatını mahvetti. Her ne yaptıysan, teşekkür ederim. Cidden. Onu bir kez daha eskiden olduğu gibi görebilmek nadir bir hediyeydi. Teşekkür ederim."

"Yardım edebildiğime sevindim."

". Gerçekten yardım . Ve yardım etmeye devam edeceğinizi umuyorum. Kararınızı vermek için ihtiyacınız olan bilgiyi aldınız mı?" "Cinayetten suçlu olmadığını düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsunuz?"

"Evet."

Cevap vermeden önce başka bir arabanın yanından geçti. "Dürüst olmak gerekirse, bana mahkumiyete zorlandığını düşündüren hiçbir şey söylemedi. O

İtiraf ettiğinde uyuşturucu kullanmıyordu ya da sarhoş değildi. Bunu hemen kabul ediyor. Ve bir mazereti de yok."

"Düzeltiyorum, mazereti var. Evde yalnız olmak suç değildir."

"Hayır. Değil. Ancak başka bir yolla doğrulanamazsa, savunma olarak işe yaramaz."

"Alicia'yla hiç tanışmamıştı bile. Onu neden öldürsün ki?"

"Arkadaşlarından biri, Alicia'nın öldürüldüğü gece Joey ve Alicia'yı bir barın dışında Joey'nin kamyonetine binerken gördüğünü söyledi."

Gözlerini devirdi. "Arkadaş mı? Randy Hagen'dan mı bahsediyoruz? O adam on beş dakikalık şöhret için her şeyi yapardı. O ve Joey artık arkadaş değillerdi, bir süredir de değillerdi. Randy'nin kardeşime karşı kinleri vardı. Tanık kürsüsünde söylediği hiçbir şeye inanmıyorum. Kardeşimin avukatları da inanmıyor. Birkaç gün önce onunla tekrar konuştular ve ifadesini geri almasını sağlamaya çalıştılar. Pislik reddediyor."

"Belki de doğruyu söylediği içindir. İfadesi kardeşinizin itirafıyla örtüşüyordu."

"Sana söyledim-"

"İtirafıta bulunan herkes, itirafın zorla yaptırıldığını söylüyor."

". Onu sorgulayan dedektif -eski patronun Farley- Randy'yi sorgulamayı yeni bitirmişti. Sonra bu bilgiyi kardeşimin sorgusuna taşıdı ve bir de baktık ki kardeşimin sözde itirafı eşleşti."

Kayıtsızca omuz silkti.

Hayal kırıklığı içinde kollarını kavuşturdu. "Ona yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki, Joey onun kendisini nasıl hayal kırıklığına uğratacağını çalıştığına ikna olmuştu. Joey'nin suçluluğu hakkında kararını verdiğiine şüphe yoktu.

daha hapishaneye girmeden önce. Ağabeyinin tavırları hiç yardımcı olmamıştı. Callum'un sorularına verdiği cevaplar da ona bir iyilik yapmamış olmalıydı.

Şimdi ne yapacaktı? Yarın idamına on iki gün . Raine'in kısa süre önce tuttuğu iki yeni avukat hiçbir ilerleme kaydedememişti. Callum onun son çaresiydi. Gerçekten de pes etme noktasına gelmiş miydi? Onun hayatını kurtarmak için yapabileceği başka bir şey yok muydu? kalan tek aile üyesi mi?

Tam bir otoyol tabelasını geçtikleri sırada pencereden dışarı baktı. Kaşlarını çatı ve ileride başka bir tabela olduğunu fark etti. "Otoyol 36'da mıyız? Atlanta'ya giden yol bu değil. Gatlinburg'a giden daha hızlı bir yol biliyor musun?"

Gülümseyerek onu şaşırttı. "Pek sayılmaz. Ama Atina'ya giden en hızlı yol bu."

Umut etmekten korkarak koltuğunda sarsıldı. "Atina mı? Neden?"

"Şimdi kim kalın kafalıymış gibi davranıyor? Burası suç mahalli, araziyi tanımamın, katilin ne gördüğünü anlamamın, okuduğum bazı raporları anlamlandırmamın ve bunları kardeşinizin bugün söyledikleriyle karşılaştırmamın en iyi yolu."

"Yani sen-"

"Kardeşinizin davasında çalışacağım, en azından suçlu olduğunu öğrenene kadar. Suçlu olduğuna ikna olduğum an, davadan çekileceğim."

Düşüncesizce emniyet kemerini çıkardı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Suçlu olmadığı için endişelenecek bir şey yok. Teşekkür ederim Callum. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bu benim için her şey demek."

Kıkırdadı ve onu nazikçe geri itti. "Emniyet kemerini takarsan *benim* için çok şey ifade etmiş olursun. Kazalar asla planlanmaz ve senin ön camdan uçmanı istemiyorum. Zaten yeni bir boya işi yaptırmam gerekecek. Bunun üzerine bir de kırık bir ön camı değiştirmek büyük bir baş ağrısı olur."

Güldü ve emniyet kemerini yerine taktı. "Önemsediğini bilmek güzel. Arabanız hakkında ."

", biliyorsun." Ona baktı, gülümsemesi kaybolmuştu, bakışları nefesini kesen bir yoğunlukla ona kilitlenmişti. "Sana ne olacağı umurunda. Sana saygı duyuyorum, cesaretine ve her şeyden vazgeçme isteğine hayranım. ailenize yardım etmek için çalıştınız. Bu tür bir sadakat nadirdir ve ilham vericidir."

Gözlerini kırptırdı, yüzü ısındı ve sonunda tekrar yola baktı. "Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Dürüst olmak gerekirse ben de size hayranım. Kardeşimin ilk davasında çalıştığınızı bilsem bile, baş dedektifin ayak işlerini yapmaktan ibaret olsa bile, kariyerinizin ilerleyen dönemlerinde bir dedektif olarak elde ettiğiniz başarıları okumamış olsaydım sizden yardım istemeye gelmezdim. Ve tabii ki Bitmemiş İşler için. Bu benim karar vermeme sağlayan son faktördü-"

"Beni silah zoruyla kaçırmak mı?" diye alay etti.

Yüzü daha da kızardı. "Bunu asla , değil mi?" Sırıltısı genişledi.

"Muhtemelen hayır."

"Sanırım davada çalışmaya karar vermeni sağladıysa buna değdi. Çünkü ben çok cesurum, elbette. Ve sadık."

"Bu var, evet. Ama ben de kendi bencil nedenlerim için bu işin içindeyim. Yakalamaya çalıştığımız seri katil hakkında bize verdiğin bilgiler olmasaydı hapis haneye gitme ya da dosyaları okuma zahmetine bile katlanır mıydım bilmiyorum. Bu soruşturmada çalışan herkes sizin araştırmanızı inceliyor. Bu katili, başka bir kurban daha almadan önce nihayet durdurmanın anahtarı olduğuna dair umutlarımızı koruyoruz."

Gülümsemeye zorlarken midesi bulandı. Adam tekrar yola odaklandığında, o da penceresinin önünden geçen manzaraya odaklandı. Tam olarak ne demişti? Herkesin umutlarını onun vereceği bilgiye bağladığını mı? Sağlandı mı? O gelmeden önce takip ettikleri ipuçlarının yerine hepsi bu açıda üzerinde mi çalışıyordu?

Midesi bulanıyordu. Planı işe yaramıştı, biraz fazla iyi. Ellerini kucığında kenetledi ve içinde yükselen paniği bastırmak için derin, eşit nefesler aldı.

Yüce Tanrım. Ne yaptım ben?

Dokuzuncu Bölüm

Callum'un o akşam Georgia, Athens'in hemen dışında arabasını çektiği mahalle, Callum'un geçiş dönemi ya da gelecek vaat eden bir mahalle olarak adlandırdığını tahmin ettiği bir yerdi. Evlerin çoğu, Callum doğmadan çok önce, hatta belki de ondan önce inşa edilmiş, geçmiş bir döneme ait gibi görünüyordu.

ebeveynler doğdu. Çoğunlukla tek katlı olan ahşap yapılar küçüktü ve boyaları çatlamış ve soyulmuştu, bazılarının dış cephe kaplamaları sarkmış, hatta yer yer eksikti. Ancak her dördüncü veya beşinci ev tamamen farklıydı, genellikle iki katlı, büyük ve moderndi. İnsanlar eski evleri satın alıp yıkıyor, yerlerine diğer pek çok alt bölgede bulunan kutu gibi, kurabiye kesici görünümlü evler inşa ediyorlardı. Burayı satın almalarının nedeni de çok açıktı.

Devasa arsalar.

Bu mahalle aslında büyük arazilerin norm bir dönemde inşa edilmiştir. Zarif meşe ağaçları ve ara sıra çiçeklerle süslü hafifçe inişli çıkışlı bahçeler Yatakların renklerle dolup taşması ev hissi ve sıcak bir atmosfer veriyordu. Her arsada çok daha büyük bir ev inşa edilmesine olanak tanıyacak kadar çok arazi vardı. Ve hala köklü ağaçların bulunduğu geniş arka bahçeler için yer bırakıyordu.

güzellik ve gölge sağlar. Bu büyüklükte arsalara sahip yeni evler şehrin derinliklerinde bulunmuyordu. Ya da olsaydı bile fiyatları iki katına çıkardı.

"Güzel, değil mi?" Onun yanında, pencereden dışarı bakan Raine'in yüzünde dingin bir gülümseme vardı, gördüklerinden memnun olduğu belliydi.

Onun hangi evlere hayranlık duyduğunu fark ettiğinde, şaşırmaktan kendini .

"mi seviyorsun? Yeni yapılanları değil mi?"

"Şey, evet. Öyle değil mi? Yeniler kutu gibi görünüyor." Pencereyi işaret etti. "Bunlar eşsiz, büyüleyici. Yani, elbette onarıma ihtiyaçları var. Ama farklılar, özeller, takdir edilmesi gereken bir tarih parçası."

"Yine de evlerin çatıdan çatıya atlayabileceğiniz kadar birbirine yakın olduğu bir sitede bir malikanede yaşıyorsunuz."

Kaşlarını çattı. "Birincisi, burası bir malikane değil. İkincisi, evimi nereden biliyorsun?"

"Ben bir dedektifim."

"Ve beni araştırmanız gerektiğini mi hissettiniz?"

"Bana yaptığın gibi mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Yeterince makul. Sanırım." Yine en yakındaki evi işaret etti. "Eğer bir hukuk firmasında ortaklık için çabalamıyor olsaydım kendimi burada yaşarken görebilirim. Kesinlikle. Yine de Porsche'm dışarıda kalacak ve onu koruyacak tek şey bir araba garajı olacak. Belki de bunlardan birinde yaşayamam."

"Porsche. Gerçekten birini mi kullanıyorsun?"

"Güzel bir araba. Özellikle kârlı bir davadan sonra kendime hediyem. Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

Omuz silkti. "Sanırım şu ana kadar seni sadece kot pantolonla gördüğüm için olabilir."

Bir crossover, küçük bir SUV ya da onun gibi bir şey kullandığınızı tahmin ederdim."

"Belki de bir dedektif olarak yeteneklerini yeniden düşünmeliyim. Diğer arabam, markete ve benzeri şeylere gittiğim araba, bir kamyon."

Güldü. "Bu bir sürpriz. Normal mi yoksa dört mi?" "Dört çeker. Duh."

"Kırmızı mı?"

"Tabii ki."

"Güzelmış. Ben buna tatlı bir araba derdim." "Ve yine de bir SUV kullanıyorsun."

Sırıttı. "Bu benim iş arabam, tıpkı senin Porsche'nin senin olduğu gibi. Her zamanki aracım dört çarpı dört. Kırmızı."

Güldü ve yumruk . "İkimizin de fark ettiğinden daha fazla birbirimize benziyoruz."

"Sanırım öyle. Ama eğer güneş batmadan önce bu davayı anlamama yardımcı olacak işe yarar bir şey , işe koyulmamız gerek." Kapısını açtı.

"Ne yapmakla meşgul?" diye sordu. "Olay yerini görmek isterseniz, Claremont'lar bir sokak ötede oturuyor."

"Daha önce de söylediğim gibi, araziye tanımak istiyorum." Araçtan atlayıp cipin arkasına gitti ve bagaj kapağını açtı. Raine ona katıldığında, drone'unu çoktan çıkarmış ve kalkışa hazırlıyordu.

"Vay canına. Benimkinden çok daha ," dedi. "İş için drone mu kullanıyorsun?"

"Hayır. Ben sıradan, sıkıcı bir iş avukatıyım. Bunun için bir drone'a gerek yok."

Benimki hafta sonları için, dediğiniz gibi, araziye tanımak için. Ben de

fotoğraf çekebileceğiniz yerler ve drone'un kendisiyle de oldukça iyi fotoğraflar çekebilirsiniz."

"Resimler."

"Fotoğrafçılık. Doğa, manzara, bu tür şeyler. Ailem beni *gerçek* bir işe girmeye ikna etmeden önce yapmak istediğim şey buydu. Üniversitede fotoğrafçılık okuyacaktım, dergilere fotoğraf satmaya çalışacaktım, bunun gibi şeyler.

Ama sanırım beni vazgeçirmeleri iyi bir şey. Muhtemelen kirayı ödeyebilmek için fazladan bir işte çalışmak zorunda kalacaktım. Bu da kardeşimin savunmasını finanse etmek için ihtiyacım olan parayı sağlamazdı." Boğazını temizledi, önceki coşkusu azalıyordu. "Ona bir olduğundan değil."

Geri adım attı ve dronu havaya gönderdi. "Makul şüphe bulmak için on üç günümüz var. Şimdi pes etmeyin."

Başını ama ikna olmuş görünmüyordu. Onu suçlayamazdı. Joey'nin Çeşitli avukatlar yıllardır mahkumiyet kararının bozulması ve yeni bir duruşma yapılması için uğraşıyordu. Callum'u günü kurtarması için oyuna sokmak, bir beyzbol maçında dokuzuncu devrenin sonlarına doğru iki eksiği olan bir vurucuyu oyuna sokmak gibiydi. Başarı ihtimali düşüktü. Ama sıfır da değildi. Bir şansları vardı ama sadece Joey gerçekten masumsa. Ve şu ana kadar Callum onu buna ikna edecek hiçbir şey görmemişti.

"Gençken kariyer açısından hayalin neydi?" Onun yanında durmuş, kontrolörün ekranını izliyordu; kontrolör dronu, yakındaki otoyollar ve diğer yerel yollarla ilişkisi de dahil olmak üzere mahallenin daha iyi bir görüntüsünü göstermek için daha yükseğe yönlendiriyordu.

"Annem bana konuşabilecek geldiğimden beri polis olmak istediğimi söyledi."

"Gerçekten mi? Neden? Yani, kötü bir şey olduğundan değil elbette. Takdire şayan.

Gerçekten. Ama iki ya da üç yaşındaki bir çocuğa polis olmak istediğini şey nedir? Ve sonra hayatınız boyunca o kadar odaklanıyorsunuz ki sonunda bunu gerçekten yapıyorsunuz?"

Omuz silkti ve alt bölgenin derinliklerindeki evlerin daha da büyük arsalar üzerinde, daha fazla ağaç ve çalılarla kaplı olduğunu fark etti. Kötü insanların saklanabileceği pek çok yer vardı. "Sanırım aileden gelen bir şey. Üniformalar ve silahlarla büyüdüm. Babam askeri polisti. Annem telefon hatlarında çalışıyordu, 911 operatörüydü. Bu şekilde tanışmışlar. Baba tarafımdan büyükbabam, büyüdüğü küçük kasabada, Mayfield, Kentucky'de polis şefiydi."

"Kardeşimin suçluluğuna inanmaya meyilli olmanıza şaşmamalı. Yaptığım numaradan sonra merhamet gösterip beni tutuklatmadığınıza şaşırdım."

Gülümsedi. "Evet, dediğim gibi. Bencilce nedenler." Ona söylemediği şey, UB'nin mevcut seri katil soruşturmasına yardımcı olabilecek bilgilere sahip olmasını istemenin yanı sıra, onu da merak ettiğiydi.

Çok güzeldi, bunu inkar edemem. Ama onun kararlılığı, onun Kardeşi için her şeyi riske atma isteği, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istemesine neden oldu. Görünüşte kolluk kuvvetlerindeki şanlı aile geçmişine rağmen, onlara yakın değildi. Wright ailesinde, özellikle de babasında, aile bağlılığı diye bir şey yoktu. On sekiz yaşından beri onu ya da ailesinin geri kalanını görmemiş olmasının ve üniversiteye gitmek için ayrılmış olmasının nedeni buydu - kendi parasıyla, iki işte çalışarak. Ailesi isteseydi faturayı kolayca ödeyebilirdi. Kız kardeşinin eğitimi için de öyle yapmışlardı.

"İşte Claremont evi." Ekrandaki beyaz, eski bir evi işaret etti. "Arkadaki iki katlı ek bina yeni, son altı yıl içinde inşa edilmiş aylar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onları son ziyaret ettiğimde orada değildi."

Adam şaşkınlıkla ona baktı, tekrar ekrana baktı ve dronu Claremont'ların evinin üzerinde uçurdu. "Kardeşinizin öldürmekten hüküm giydiği kadının ailesini ziyaret ettiniz mi?"

Sanki aniden bu kadar yakın olmaktan rahatsız olmuş gibi ondan uzaklaştı. "Bu benim fikrim değildi. Bir gün kapılarının önünde belirmedim. Durum göz önüne alındığında bu çok uygunsuz olurdu. Ama bunu yapamazdım. olanları görmezden geldi. Evet, kardeşimin masum olduğuna inanıyorum. Tüm kalbimle öyle olduğunu biliyorum. Ama Alicia'nın ailesi Joey ile büyümedi. Onlar

polisin söylediklerine inanmamak ve güvenmemek için hiçbir sebepleri yoktur. Kalplerinde Joey düşman, hayatlarını eden kişi. Ama ben onun kız kardeşiyim, ailesiyim. Onlara ulaşmak benim sorumluluğumdu.

ailem adına özür dilerim. Joey'in avukatlarından biri aracılığıyla bir kart ve mektup göndererek korkunç kayıpları için en içten taziyelerimi ilettim. Onlara katilin hala dışarıda bir yerlerde olduğuna içtenlikle inandığımı ama aynı zamanda kardeşimin ona neden zarar verdiğini düşündüklerini anladığımı ve çektikleri acı için üzgün olduğumu bilmelerini istediğimi söyledim."

Omuz silkti. "Ezikçe, biliyorum. Ama bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim."

Raine onu yine şaşırtmıştı. Beklediğinden çok farklı biri ortaya çıkıyordu. Bir avukat ve hüküm giymiş bir suçlunun kız kardeşi olmasına rağmen, ondan giderek daha fazla hoşlanıyordu. Bu en büyük sürprizdi. Hepsinin sürprizi.

"Mektuba nasıl tepki verdiler?" Evin etrafındaki araziye incelemeyi bitirdi ve drone'u komşu bahçeleri keşfetmesi için gönderdi, kaçış yolları, görünmeden araziye sızmanın yollarını arıyordu.

"Avukat aracılığıyla bir cevap göndermek ya da beni tamamen görmezden gelmek yerine, beni iş yerimden aradılar."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Telefonu açtığımda neredeyse kalp krizi geçiriyordum, gözyaşlarına boğuluyordum. Asistanım onların potansiyel müşteriler olduğunu , ismi tanımadı. Bay Claremont kendini tanıttığında, sanki bir araba çarpmış gibiydi. kamyon." Başını salladı, kesik kesik bir nefes verdi. "Çok tatlı, çok nazik ve anlayışlıydı. İkisi de öyleydi, öyledir. Onları evde görmemi istediler."

"Bu ne zaman oldu?"

"Joey mahkum olduktan bir hafta sonra."

"İnanılmaz. Nasıl gitti? Onları düzenli olarak görüyorsanız, evlerindeki tadilatın altı ay önce yapılmadığını bilecek kadar iyi olduğunu tahmin ediyorum."

"Onları yılda bir ya da iki kez görüyorum. Ancak ilk ziyaret beni aramalarının üzerinden birkaç ay geçtikten sonra oldu. Onlara mektup göndermek başka bir şey. Onları şahsen görmek, bir zamanlar kızlarının yaşadığı evde karşılarında oturmak ve Joey'nin onu öldürdüğüne inandıklarını bilmek

yapmaya hazır olduğum bir şey değildi. Onları görecektir cesareti bulmam biraz zaman aldı. Görüştüğümde inanılmazlardı. Joey'nin yaptıklarını bana karşı kullanmadıklarını, kardeşim olduğu için onu savunmaya çalıştığım için beni suçlamadıklarını bilmemi istediler. Beni hiç kimsenin anlamadığı kadar anladılar. Sanırım şimdiye kadar. Yaptıklarım için beni affetmiş görünüyorsunuz, çünkü aile sadakatini anlıyorsunuz."

"Daha çok aile sadakati *kavramını* takdir , kendim tecrübe etmedim."

"Ne demek istiyorsun?"

İçini çekti ve dronu onlara doğru yönlendirdi. "Bu başka bir zaman konuşulacak bir konu. Belki de."

Adam drone' aracına yerleştirip arka kapağı kapatana kadar sessiz kaldı.

"Her şeyin nerede olduğunu gördüğünüze göre, sırada ne var?" diye sordu. "Buradan Gatlinburg'a uzun bir yol var ve hava kararmaya başladı bile. Akşam yemeği için kasabaya inebilir ve bu gece benim evimde kalıp sabah yola çıkabiliriz."

"Teklifiniz için minnettarım. Bu gece otelde kalmaktan daha iyi. Ama burada işim bitmedi. Etrafı daha iyi anlıyorum ama suç mahallinin kendisi."

Bakışları onunkilere kaydı. "Gerçekten evlerine mi girmek istiyorsun? Alicia'nın nerede olduğunu görmek... nerede öldürüldüğünü?"

"Yarın Claremont'larla temasa geçip, onlara duyduğum saygıdan dolayı sen olmadan eve gelmeme izin verip vermeyeceklerini sormayı planlıyordum. Ama şimdi sen de gelersen üzülmeceklerini bildiğim için, onları ziyaret ederek zaman kazanabiliriz. Evlerinin önünde bir araba var. Evde biri var."

Gözleri büyüdü, yüz ifadesi paniğe kapıldı. Onlara yazdığı mektup ve yaptıkları telefon görüşmesi hakkındaki hikâyeyi uydurmuş muydu? Belki de her şeyi Joey'nin kendisine karşı daha empatik sağlamak için uydurmuştu. Böyle bir konuda yalan söyleyebileceği fikri onu germiş ve başka ne konuda yalan merak etmesine neden olmuştu. Ne de olsa o bir avukattı. Ona güvenmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

"Benimle gelmemeyi tercih edersen-"

"Hayır, hayır," diye araya girdi. "Onları görmeyi çok isterim. Ben sadece-" "Onlarla gerçekten hiç tanışmadığını keşfedeceğimden mi korkuyorsun?"

Ağzı açık kaldı, sonra ağzını yüzü kızardı. Konuşmakta zorlanıyormuş gibi boğazını temizledi. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Yaptın mı?"

Nefesinin altından küfretti. "Sanırım seni görmek isteyeceklerini varsayarak öğreneceğiz. Tereddütümün nedeni onların incinmesini istememem. Kötü anıları canlandırmanı ve onlara acı çektirmeni istemiyorum."

"Buna onlar karar verecek. Sen değil."

"O zaman sanırım oraya gitmeliyiz. Ama yolu açmak ve iyi olduklarından emin olmak için ilk ben gireceğim, tek başıma." Yolcuya doğru yürüdü

Lexus'un yanına gidip atladı.

"Canı ," diye mırıldandı kendi kendine, şoför kapısına doğru yönelirken.

"Önce ben gireceğim, böylece *sana* tepkilerini görebileceğim."

Onuncu Bölüm

Raine, Bayan Claremont'un ellerini kendi elleriyle sıktı, sonra hemen içinde Bay Claremont'a gülümsedi. "Lütfen zorunda hissetmeyin kendinizi. Bay Wright etrafı gözden geçirirken ben de sizinle oturabilirim. Kısa sürede girip çıkacağız. Hiçbir soruya cevap vermek zorunda kalmayacaksınız."

Arkasındaki Callum'u görmezden geldi. Onlarla Alicia hakkında konuşma fırsatı bulamayacağı için öfkelenmesine şüphe yoktu. Ama bu nazik insanlar zaten çok fazla acı çekmişti. Raine, Joey'ye yardım etmek için bile olsa, onun onları sorgulamasına göz yummayacaktı.

Bay Claremont onun omzunu sıvazladı. "Siz ikiniz istediğiniz kadar dinlenin. Geri dönmemiz gerektiğinde beni arayabilirsin. Bunun sizin için ne kadar önemli olduğunu anlıyoruz. Ve her seçeneği araştırdığınızı, sevdikleriniz için elinizden gelen her şeyi yaptığınızı bilerek huzur içinde olmanızı istiyoruz. Biz de öyle yapardık.

durum tersine dönseydi aynı olurdu."

Raine tehditkâr gözyaşlarının arasından minnettarlığını gülümseyerek ifade etti. "İkiniz de

Bana karşı her zaman çok nazik ve anlayışlı oldun. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Bayan Claremont bırakmadan önce Raine'in ellerini sıktı. "Sanki karşılığında hiçbir şey alamıyormuşuz gibi davranıyorsunuz. Seninle telefonda konuşmak, seni görmek, kartlar, çiçekler almak, bunlar bize bugünlerde çok sessiz olan evde dört gözle bekleyeceğimiz bir şeyler veriyor. Alicia'yı bizim için canlı tutuyorsunuz. Bize yaşadığınızı hissettiriyorsunuz. Bize göre sen bizim ikinci kızımızsın. Seni seviyoruz, Raine."

"Ben de sizi seviyorum," diye fısıldadı kırık bir sesle ve ikisine de sarıldı.

Kapıdan çıkarlarken, Bayan Claremont son bir gülümsemeyle geri döndü. "Her şey girecek, Raine. Bunu da atlatacaksın. Ne olsun, biz senin için buradayız."

Gülümsemeye zorladı ve uzaklaşmalarını izledi, sonra yavaşça kapıyı kapattı.

"Titriyorsun." Callum'un kolu sanki bayılmasından korkuyormuş gibi kızın beline dolandı. "Gel hadi. Kanepeye otur."

Kendisine çaresizmiş gibi davranılması normalde kızgınlıkla geri çekilmesine neden olurdu. Bir erkeğin dünyasında basmakalıp zayıf bir kadın gibi muamele görmek için çok uzun süre ve çok çalışmıştı. Ama oturması gerekiyordu. Ve her zaman güçlü olmak zorunda kalmaktan çok yorulmuştu.

Ayrıca haklıydı. Titriyordu ve bacaklarının ne kadar dayanacağından emin değildi.

Yüzü alev alev yanarken, onun kendisini minnetle oturduğu kanepeye götürmesine izin verdi. Ona bakamayacak kadar utandığından dirseklerini kalçalarına dayadı ve gözlerini kapatırken başını tuttu.

"Devam et," dedi. "Cinayetten on beş yıl sonra bulacağınızı düşündüğünüz her ne varsa evin etrafına bakın. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Ev bekleyebilir. Biraz su ister misin? Uzanmak ister misin?" Yanakları daha da kızardı. "Dur. Sadece git, ne yapman gerekiyorsa yap. Ben iyiyim. Ya da olacağım. Sadece...sorunumun ne olduğunu bilmiyorum. Ama birkaç dakika içinde iyi olacağım."

Onu terk etmek yerine yanına oturdu ve gülünç derecede sıcak, sağlam kolunu omuzlarına doladı. Kadının bir yanı, yaptığı onca şeyden sonra kendisine bu kadar iyi davrandığı için onu itmek istiyordu. Diğer yanı ise ona yaslanmak, hatta belki de kendi kolunu onun beline dolamak . Hay Allah. Bu gece onun nesi vardı?

"O keskin içinde dönen çarkları görebiliyorum," diye alay etti. "Kendinizi savunmasız hissetmeye alışık değilsiniz. Ama sana bir şeyler Kendinize bir mola verin. Stres seni etkiliyor. Senin konumundaki herkesi etkiler. Ve önümüzdeki birkaç hafta içinde daha da kötüleşecek."

İnledi ve yaslandı, kendini daha da utandırmadan önce onu kolunu çekmeye zorladı ve ona yaslandı.

"İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, sanırım haklı olabilirsin. Sanki dev bir kaya parçası dağdan aşağıya doğru bana çarpıyor gibi hissediyorum. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım yoldan çıkamıyorum. Yine de tehlikede olan ben değilim. Joey tehlikede." Yumruklarını sıktı ve gözlerini açtı. "Saatler onun hayatının kalan saatlerini gösterirken burada oturup hiçbir şey yapmadan bekleyecek vaktim yok."

Ayağa kalkmaya başladı ama adam onu nazikçe geri bastırdı.

"Kardeşine bu şekilde yardım edemezsin. Boşuna koşuyorsun. Ve taşıdığın tüm bu suçluluk duygusu seni perişan ediyor. Bu insanlar, Claremontlar, belli ki size çok değer veriyorlar. Ve görünüşe göre yıllar boyunca onlar için birkaç şey dışında çok daha fazlasını yapmışsınız. oraya buraya ziyaretler. Duyduğuma göre, onlar söz konusu olduğunda kendini suçlu hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Kardeşinize yardım etmek için elinizden gelen her şeyi yaptınız. Hâlâ elinden geleni yapıyorsun. Ver

Arada sırada kendinize biraz verme izni verin. Aksi takdirde benzininiz bitecek ve onun için hiçbir şey yapamayacaksınız."

Titrek bir nefes verdi. Boş koşmak konusunda haklıydı. Artık neredeyse hiç uyumuyordu. Ve konsantrasyonu bozulmuştu. Ama kendini suçlu hissetmemesi gerektiği konusunda yanılıyordu. Onun bildiğinden çok daha fazla suçluluk duyması gerekiyordu.

Gerçeği bilmesi gerekiyordu. Ona ne yaptığını söylemesi gerekiyordu. Ama eğer , Joey'e yardım etmeyi bırakacak mıydı? Eğer yapmazsa, onun yalanı yüzünden başka biri daha zarar görür müydü?

Düşün, Raine. Bir yolunu bul. Bu süreçte Joey'i feda etmeden bunu düzeltmenin bir yolu olmalı.

"Daha iyi görünüyorsun. Eğer istersen konuşabiliriz," dedi. Kadın irkilerek başını kaldırdı. Yüksek sesle mi konuşmuştu? "Konuşmak mı?"

"Saldırı, burada olanlar. Polis raporlarını okudum, ya da sadece bir gecede okuyabildiğim kadarını, artı dün hastanede. Muhtemelen onları yıllar boyunca onlarca, belki yüzlerce kez okumuşsunuzdur. Joey'nin Kendisiyle geçirdiğimiz kısıtlı sürede olayların çıplak bir versiyonunu anlattı. Ama bu hala yeterli değil. Konuşalım, birbirimizi dinleyelim. O zaman kafamda bunlarla etrafıma bakacağım.

Ne olduğunu resmedin ve polisin oluşturduğu teorilerdeki boşlukları arayın."

Rahatlamıştı ve adamın ona verdiği can simidine hevesle tutunmaya çalışıyordu.

Korkunç sırrını itiraf etmekten bir süre kaçınacaktı. Ve belki ondan önce, sadece belki, Callum'un içinde bir şeyler

Araştırmacı zihni, onun ve Joey'nin dualarına cevap olacak bir şey.

". " Derin bir nefes aldı, titremesi hafifledi. "Nasıl başlıyoruz?"

"Şimdilik bunu evin içiyle sınırlayalım. Gerisini ayrıldıktan sonra konuşuruz, böylece Claremont'ları gereğinden fazla uzak tutmamış oluruz. Yine de evcil hayvanları sormak istiyorum. Sanırım şu anda evcil hayvanları yok, yoksa bir şeyler söylerlerdi."

"Yok. Bir sonraki sorunuz buysa, o zamanlar da yoktu. Havlayıp kimseyi uyuracak bir köpek yok."

"Komşular mı? Evler birbirine o kadar yakın değil. Ama içlerinden birinin, biri geldiğinde alarm vermeye meyilli bir köpeği varsa, bunu bilmek iyi olur. Katilin mahallede tanınıp tanınmadığına dair bir gösterge olabilir."

Başını iki yana salladı. "Daha önce mahallede köpek sesleri duymuştum ama bu kadar değil. O zamanlar bu civardaki evlerin hiçbirinde köpek olduğunu sanmıyorum."

". O zaman devam edelim. konuşalım." "Alicia'ya mı odaklanacağız?"

"Şimdilik. Potansiyel şüphelileri sonra konuşuruz. Alicia 20 yaşındaydı. Athens Teknik Üniversitesi'nde ikinci sınıf öğrencisiydi. Para biriktirmek için hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyordu."

Başını salladı, öne doğru oturdu. "Hemşirelik diploması almaya çalışıyordu. İnsanlara yardım etmek istiyordu." Midesi düğümlendi. Alicia, her şeye rağmen iyi bir öğrenci ve iyi bir insandı. Hayatında bir fark yaratabilirdi. Dünya.

"Bir Cuma gecesi, aslında Cumartesi sabahı. Yerel bir kulüpte stres atıyordu. Gece iki gibi ayrılmış ve eve dönmüş."

Raine başıyla onayladı. "Ailesi hafta sonu için şehir dışındaydı, hasta bir arkadaşlarını ziyarete gitmişlerdi. Pazartesi günü yeterince erken döneceklerinden emin değillerdi.

Alicia'nın ilk dersine yetişmesi gerekiyordu. Bu yüzden hepsi onun burada kalmasına karar verdi." Callum ayağa kalktı. "Eğer şimdi daha iyiyseniz, size yol göstereceğim. Sen oturabilirsin ve -"

"Hayır. Hayır, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Yardım etmek istiyorum." Elini uzattı.

Tereddüt etti, sonra adamın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Adam hemen bırakmak yerine gülümsedi ve onu fuayeye doğru götürdü. Gerçekten el ele tutuşuyor gibi. Çift falan da değillerdi. Ama başka birine dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, adamın eli kızın elinin üzerinde, tüm vücuduna yayılan sıcak bir kucaklaşma gibi görünüyordu. Fuayeye vardıklarında ve adam elini çektiğinde, birdenbire kendini yoksun, yalnız ve üzgün hissetti.

Kaşlarını çattı. "Bunu yapabileceğine emin misin?"

"Evet, evet, elbette. Özür dilerim, sadece düşünüyordum." Gülümsedi, yüzü bir kez daha utançla kızarmıştı. "Devam et. Daha önce hiç gezintiye çıkmamıştım, ya da her ne diyorsanız. Bunun nasıl gittiğinden emin değilim."

"Herhangi bir kural ya da prosedür yok. Sadece ikimiz konuşuruz, geldiğinde olay yerinde yürürüz." Sırtını ön kapıya dönerek durdu ve ona da aynısını yapması için eliyle işaret etti.

"Alicia'nın o gece durmuş olabileceği yerde duruyoruz," dedi. "Olay yeri fotoğrafları, polisin Alicia'nın o gece

her şey oldu. Evi daha önce de görmüştünüz, duruşmadan birkaç ay sonra. O geceye benziyor mu yoksa şimdi tamamen farklı mı?"

Fuayeyi, sağdaki ve soldaki kemerli açıklıkları, tam önündeki aile odasını taradı. "Huh. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Ama onları ziyaret etmeye başladığımdan beri pek bir şeyin değiştiğini sanmıyorum. Zaman içinde donmuş gibi. Ne kadar üzücü."

"Kızları her şeyi olduğu gibi bırakmak onları rahatlatabilir. Burada durduğumda, sanki ön kapıdan giriyormuşum gibi, oturma odasının çoğunu görüyorum. Eğer mobilyalar aynı yerdeyse -"

"Öyle."

"-o zaman orada gerçekten saklanacak bir yer yok. Kanepe uzak duvarda, bize dönük olsaydı, failin arkasına saklanmış olabileceğini söyleyebilirdim. Ama biz kanepenin olduğu tarafa bakıyoruz ve şöminenin üzerindeki ayna kanepenin diğer tarafını gösteriyor."

"Oh, vay canına. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Aile odasında olsaydı, kapıdan girer girmez onu görür ve dışarı kaçabilirdi."

"Bu mantıklı." Sağ tarafını işaret etti. "Peki ya mutfak?"

"Hadi bir ." Kemerli kapıdan geçip küçük odaya girdi, mutfak tarzı, sonuna kadar ilerliyordu. Garaj alanına açılan bir kapı vardı. Ve onun yanında, dolap sırasının sonunda bir tane daha. "Polis raporunda bu kapıdan kimsenin girdiğine dair bir belirti olmadığı yazıyordu. Ama ön kapıda da zorla girildiğine dair bir iz yoktu."

"Bu saldırganı tanıyor olması mantıklı. Ve Joey, Alicia ile hiç tanışmamıştı."

Mutfağın içindeki kapıyı açtı. "Kiler. İçeriye girilmiyor. Küçük bir çocuk olmadıkça ve raflardan birine tırmanmadıkça birinin içeride saklanmasına imkân yok." Kapıyı kapattı. "Joey'i tanımasına gelince, daha önce de konuştuğumuz gibi bu tartışmalı bir konu."

"Randy Hagen yalan söyledi. İkisini birlikte gördüğünü söylemesi de, polise görmediğini söylemesine rağmen onu gördüğünde tanıdığını gösteriyor."

"İfadesi, haberlerde kızın fotoğraflarını gördüğü ve onu Joey ile birlikte gördüğünü hatırladığı yönündeydi."

"Dediğim gibi, uydurma."

"Yalan söylediğini nereden biliyorsun? Joey öyle dedi diye mi?"

Çenesini kaldırdı. "Evet. Çünkü onları doğrulayacak bir tanık yoktu. Bardaki başka hiç kimse o gece ikisini de gördüğünü hatırlamıyordu."

"Okuduğumu hatırladığım şey bu değil. Diğerleri onları gördüklerini sandıklarını ama emin olmadıklarını söylediler."

Kollarını kavuşturdu.

"Kredi kartı ekstresi orada olduğunu kanıtlıyor," diye devam etti. "Kredi kartı Gürültülü, kalabalık ve karanlık bir yerdi. çekecek bir şey yapmamıştı. Ama kesinlikle oradaydı. Joey de orada olabilirdi. Eğer değilse, Hagen neden yalan söylesin ki? Ne kazanacaktı?"

"İntikam. O ve Joey birkaç yıl önce aynı kızdan hoşlanıyorlardı. Kız Joey için Hagen'ı terk etti. Bu yüzden artık arkadaş değillerdi."

"Yıllar önce. Ve Hagen ondan intikam almak için onu idam sehpasına göndermeye mi karar verdi? Aşırı görünüyor." Kadının cevap olarak söyleyebileceği her şeyi durdurmak için ellerini kaldırdı. "Bu tartışmayı başka bir zamana bırakalım.

Katilin eve nasıl girdiği sorusuna geri dönelim. Polisin teorisine göre Joey barda kadının çantasını karıştırmış ve

yedek anahtar. Ailesi, üçünün birlikte şehir dışına çıkma ihtimaline karşı çantasının iç cebinde her zaman bir yedek bulundurduğunu doğruladı.

Kampüste yaşayan ve eve göz kulak olup kontrol eden bir arkadaşı vardı, Bir borunun patlamadığından ya da gibi bir şey olmadığından emin olmak için. Polis bulduğunda yedek anahtar çantasında değildi."

"Herhangi bir zamanda kaybetmiş ve bunu fark etmemiş olabilir."

"Belki," diye kabul etti, ikna olmuş görünmüyordu.

Raine, "Hâlâ katilin içeri girmesine izin vermiş olabileceğini düşünüyorum," dedi.

"Ya da bir anahtarları vardı. Şu anda elimizdeki tek şey spekülasyon ve teoriler. Pencere kilitliydi. Paravanlardan hiçbiri yırtılmamıştı. Dış kapıların hiçbirinde çizik ya da zorlanarak açıldığına dair bir iz yok. Çerçeveler sağlamdı."

"O zaman polis içeride beklediği konusunda yanılıyor olmalı. Belki de kadın eve tanıdığı biriyle geldi ve adam da onunla birlikte içeri girdi."

"Hagen'ı mı düşünüyorsun?" diye sordu. Kadın omuz silkti.

"Muhtemelen."

"Hagen'ı tanıyor muydu?"

"Kimse bunu kanıtlayamadı. Ama Joey'nin yaptığını da kanıtlayamadılar." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

Gülümsedi ve mutfakta arkasını dönerek ocaktan buzdolabına, tezgâha baktı. "Normalde, bir durumda, birinin kapıyı açması için pizza teslimatı gibi bir hile kullanabileceğini söyledim.

Yanlışlıkla yanlış eve gitmiş gibi davranabilirlerdi. Giderken kutuyu da yanlarına alırlardı, böylece kimse anlamazdı. Ya da bir paket teslimatı. Birinin bir yabancıya kapıyı açmasını sağlamak için herhangi bir şey. Ama sabahın o saatinde, ben bunu göremiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyorum. Gece yarısından sonra tanımadığım birine kapıyı açmayacağımdan eminim," diye onayladı.

"Bir başka ihtimal de, ön kapının yanındaki çalılar arasında birinin saklanıyor olması. Kadın kapıyı açtığında, adam arkasından yaklaşıp zorla içeri girmiş."

Yavaşça başını salladı. "Kulağa mantıklı geliyor. Ama polisin raporlarında bu konuda bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

"Muhtemelen içeride teoriyi destekleyecek herhangi bir toprak veya yaprak bulamadılar, bu yüzden bundan bahsetmediler."

"Yine de makul şüphe için bir pencere var. Küçük bir tane, ama daha önce sahip olduğumdan fazla. Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Kapıyı arkasından kilitlemeyi de unutmuş olabilir ve kendisinden sonra içeri başka biri girmiş olabilir."

Gözlerini kırıştırdı. "Bu çok açık, ama daha önce kimse -ben bile- bu konuyu açmamıştı."

"Eminim polis bunların hepsini düşünmüştür. Ama dedektifler her şeyi gözden geçirir ve bulmacayı kendi düşündükleri şekilde bir araya getirirlerdi. en mantıklısı."

"Kardeşimin yaptığını."

"Hagen onlara adını verdi. Sonra Joey itiraf etti. Onun kendi adamları olduğuna inandıkları için onları suçlamak zor." Ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Henüz sahte itiraflar hakkında konuşmayalım. Bununla daha sonra ilgileniriz."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Sırada ne var?"

"Şimdilik, kimsenin onunla birlikte zorla içeri girmediğini varsayalım. Kapıyı arkasından kilitlediğinde ne yaptı? Çantası ön kapının yanındaki dekoratif masanın üzerinde bulundu. Anahtarları da üstündeydi. Mutfak ve aile odası düzenli ve temizdi. Atıştırmak için mutfaka gittiğini gösteren bir şey yok. Yastıkların yeri değişmemiş ya da kanepenin arkasında kırışmış bir battaniye ya da örtü yok ki içeri girdikten sonra televizyon izlediğini düşündürsün."

Raine yine sırtı kapıya dönük bir şekilde durdu, kendini Alicia'nın yerinde hayal ettikçe içine ürkütücü bir his yerleşiyordu. Sıcaklığın içine girerken,

Genç hayatının korkunç bir şekilde sona ermek üzere olduğunu bilmeden, içinde büyüdüğü rahat eve. Çantası Callum'un kilitli olmasına rağmen, çantasını ve anahtarlarını küçük masanın üzerine koyma hareketlerini yaptı. Sonra yere baktı. "Ayakkabılar. Evimde ayakkabılarımı çıkarır ve koridordaki dolaba koyardım."

Fuayede ona katıldı. "Bu küçük girişte bir dolap yok. Yatak odası belki?"

"Belki." Köşeyi dönüp koridora doğru ilerledi. Soldaki ilk kapı diğerlerinden daha dardı. Çekip açtı. Tabii ki bir dolaptı. Paltolar ve kazaklar bir direğe düzgünce asılmıştı. Onların altında, yerde, birkaç çift ayakkabı bulunan ahşap bir raf duruyordu. Kapıyı kapattığında gıcırdadı. "Katil bunu duymuş olmalı."

"Eğer o zaman ciyakladıysa ve zaten içerideyse. Ama bence onun içeride olduğunu zaten biliyordu. Ön kapının sesini ya da anahtarların ve çantanın masanın üzerine bırakıldığını duyardı. Polisin teorisine göre adam kadının yatak odasında bekliyordu. Yatak odası ön bahçeye bakıyor. Failin panjurdan bakıp kadının gelişini izlediğini düşünüyorlar."

"Hepsi varsayım. Tahminler. Bunu kanıtlayacak herhangi bir parmak izi bulamadılar."

Gülümsedi. "Bu yüzden cinayetin önceden planlandığını söylediler. Katil eldiven giyyordu."

"Daha fazla tahmin."

"Eğitimli tahminler. Eldiven giymediği sürece birinin ona saldırıp DNA ya da parmak izi bırakmadan boğmuş olması pek mümkün değil. Ve prezervatif. Tecavüz kanıtı var ama meni yok."

Titredi. "Zavallı Alicia."

Çenesi gerildi. "Zavallı Alicia." Koridorda ilerlerken, sanki zihninde bir harita oluşturunmuş gibi, önlerine çıkan her odanın içine kısaca baktı. Ana yatak odasında, duvarlardaki resimleri inceledi, elindeki Görüntüleri yakalamak için telefon kamerasının yanı sıra şifonyerin üstüne yerleştirilmiş koleksiyonlardan bazıları.

"Sence katil bu odaya da mı geldi?" Raine kapı aralığından sordu.

"Bence eğer öyleyse, bu çeşitli odalardaki herhangi bir şey hakkında bilgi sahibi olması, burada herhangi bir şeyden bahsederse kimliğini kanıtlamasının bir yoludur. Polis raporlarında bu odaların resimleri yoktu, basın bültenlerinde de yoktu. Müdahale eden memurun, sonuncusu hariç bu salondaki tüm kapıların kapalı olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Alicia'nın odası."

Başıyla onayladı ve ebeveynlerin gömme dolabına adım attı. Arka tarafta, üzerinde mor çiçekler olan beyaz bir duvar kâğıdı vardı. Muhtemelen daha önce bilmediği bir ayrıntı olduğu için yine fotoğrafını çekti. Sonra ikisi birlikte koridora yöneldiler. Bu gece buraya özellikle görmek için geldikleri odanın kapısının hemen dışında durdular.

Alicia'nın odası. Saldırıya uğradığı, dövüldüğü, cinsel tacize uğradığı, sonra da boğularak öldürüldüğü ve Pazartesi sabahı şehir dışından dönen ailesinin bulması için bırakıldığı yer.

Acımasız bir ölüme maruz kalmıştı. Onu kim öldürdüyse, mahkemelerin verebileceği en kötü cezayı hak etmişti. Ailesi de adaleti hak ediyordu. Kızlarını öldüren kişinin suçunun bedelini ödediğini bilmek. Raine bunu onlar için de en az onlar kadar istiyordu. Ama Joey'nin hayatı pahasına değil. Joey nazik ve tatlıydı, ya da çocukken, hatta gençken bile öyleydi. Zorbalığa uğramıştı ama başkalarına zorbalık eden türden değildi. Evet, başı belaya girmişti, ev soyma, grafiti, mülk suçları. Ve bunun için ufak tefek hapis cezaları almıştı. Ama işlediği suçların hiçbirisi insanlara karşı değildi. Asla şiddete başvurmamıştı. Ve her yakalandığında suçunu kabul etmişti.

Callum elini kapı koluna koydu. "Hazır mısın?" Kadın rahat bir nefes aldı. "Hazırım."

Kapıyı iterek açtı.

Raine bir elini göğsüne bastırdı. "Oh, sevgili Tanrım."

On Birinci Bölüm

"Görmeyi beklediğin şey bu değil miydi?" Callum, Raine'in neden bu kadar şaşırdığından emin olamayarak sordu.

Yavaşça başını salladı. "Görünüşe göre...görünüşe göre Alicia her an eve gelebilir. Odanın büyüklüğü, dolabın nerede olduğu, pencere gibi şeyler hakkında bir fikir edinebileceğinizi düşündüm. Bunu sakladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

yıllar önce olduğu gibi." Bakışları yatağa kaydı. "Yalnız... bu farklı. Fotoğraflardaki yatak takımına benziyor ama tam olarak aynı değil."

"Polis orijinal yatak takımını kanıt olarak alırdı. Onun Ebeveynler muhtemelen buna benzer yeni bir yatak takımı bulmaya çalışmışlar ama ya üretimden kalkmış ya da aynısını bulamamışlar. Diğer her şeyin nasıl görüldüğüne bakılırsa, kitapları, bilgisayar - kardeşinizin davası karara bağlandıktan sonra iade edildiğine şüphe yok - lise kupaları, duvardaki posterler, şeyi aynı tutmaya çalışmışlar. Kızları için bir anıt."

"Kesinlikle yollarına devam etmediler."

"Pek çok aile bunu yapmaz. Alicia teknik olarak bir yetişkin olabilir. Ama ailesi onu kendi çocukları, tek çocukları olarak görüyordu. Ondan kurtulmak Başlangıçta işler çok acı verici olmuş olmalı. Daha sonra kapıyı kapatıp öylece bırakmışlar. Yine de, buradaki toz eksikliğine bakarak düzenli olarak temizlendiğini söyleyebilirim."

"Bunu yaptıklarını hayal etmek ne kadar üzücü." Ellerini üşümüş gibi kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Burada ne görmek istiyordun?"

Telefonunu çıkarıp ekranda gezindi ve sonra havaya kaldırdı. "Bu albüm odada çekilen tüm polis fotoğraflarını içeriyor.

Aslında, dediğiniz gibi, mekanın hissini ve boyutlarını anlamak istedim. Ancak orijinal suç mahalli çok iyi korunmuş olduğundan, polis fotoğraflarıyla karşılaştırmak için eşsiz bir fırsatımız var. Eğer burada fotoğraflanmamış önemli ayrıntılar varsa, bu da bize sadece gerçek katilin bilebileceği bilgiler sağlayacaktır."

"Bu da eğer bir şüpheli bulursak başka birinin yaptığını kanıtlamanıza yardımcı olur."

"Olabilir." Ya da Callum'un Raine olmadan Joey Quintero'yla bir kez daha görüşme şansı olursa, ona karşı daha fazla kanıt . O da

Bu gece hapisane yöneticisi arkadaşıyla temasa geçip bunu ayarlamaya çalışacaktı. ", " dedi Raine, görünüşe göre cesaretlenmişti. "Bakalım elinizde ne varmış.

Orada."

Telefonu ona uzattı, telefona bakma ihtiyacı hissetmedi.

Dün gece onları derinlemesine incelediği için şu anda resimler. Bunun yerine odanın enine ve boyuna yürüdü. Evdeki diğer her şey gibi dolap da küçüktü. Beyaz ahşap çift katlı kapılar akordeon tarzında açılıyordu. İçeri girilemiyordu ama biri kolayca içeriye, asılı giysilerin arkasına saklanabilir ve kapılardaki çıtaların arasından bakabilirdi. Aynı dönemde inşa edilmiş pek çok evin tipik bir örneği idi.

Pembe askılardan bazılarını kenara kaldırdığında, dolabın arkasının duvar kağıdıyla kaplı olduğu ortaya çıktı. Beyazdı ve üzerinde tekrar eden Ağaç dallarına tutunmuş pembe çiçek desenleri. Tahmini kiraz çiçeği olduklarıydı ama emin değildi. Bir göz atması gerekecekti.

Çünkü bu odanın hiçbir bunu görmemişti.

Dolabın sağındaki duvar sokağa ve tam boy yatağın karşısındaydı. Ahşap yatak gibi, pencere duvarındaki çekmeceli dolap ve küçük çalışma masası da beyazdı. Pencerenin kilidini kontrol etmek için alüminyum panjurlardan birini aşağı ittiğinde, çerçevenin çivilenerek kapatıldığını gördü. Bunu Claremont'lara sorması gerekecekti çünkü on beş yıl önce böyle miydi yoksa daha yeni bir değişiklik mi olmuştu bilmiyordu.

Odadaki diğer her şeyin mevcut durumu göz önüne alındığında, muhtemelen o zamanlar yapılmış ve polis raporunda belirtilmemiştir.

Bu aynı anda hem hayal kırıklığı hem de cesaret vericiydi. Hayal kırıklığı, çünkü dedektif arkadaşlarından daha fazlasını beklerdi.

Her şeyin belgelenmediği anlamına geldiği için cesaret vericiydi, bu yüzden o ve Raine'in onları yeni bir yöne yönlendirebilecek bir şey bulma şansı vardı.

Ya da Joey'nin suçluluğunu onaylamak.

"Masasının çekmecelerindeki kitaplardan herhangi birinin konuyla ilgisi olduğunu düşünüyor musunuz?" Raine sordu.

Kadının ne bulduğunu görmek için şöyle bir baktı, alt çekmecedeki bir yığın kitap vardı, görünüşe bakılırsa yedi ya da sekiz taneydi. Daha fazla kitap sarkık bir şekilde duruyordu.

raflar dolabın karşısındaki duvara iliştilmişti. Görünüşe göre Alicia üretken bir okuyucuydu. Birçok türde kurgu dışı ve kurgu oluşan geniş bir yelpaze vardı.

"Zararı olmaz. Katilin Alicia'yı öldürmeden önce ya da sonra burada ne yapmış olabileceğini asla bilemezsiniz. Her ne sebeple olursa olsun, o kitaplardan bazılarını hatırlıyor olabilir. Eğer hatırlarsa, bu onun burada olduğunu kanıtlamak için harika bir delil olur.

Oda. Göz önünde değiller, polis fotoğraflarında da yoklar. İyi iş, Raine."

Gülümsedi ve onların fotoğraflarını çekmeye başladı.

Callum onun tekrar gülümsediğini görünce rahatladı. Daha önce kendini kaybetmiş gibiydi, sanki dünyanın ve kardeşinin işlediği iddia edilen suçun ağırlığı sadece ve sadece onun omuzlarındaydı. Callum çekmecedeki kitapların onlara yardımcı olacağından şüphe etse de, bu ona soruşturmayı ilerletiyormuş gibi hissettirdi. Ve hangi küçük ayrıntının bütün bir bulmacayı aydınlığa kavuşturacağından asla emin olamazdı.

Her ayrıntıyı not ederek odada epey zaman geçirdiler. Ama odanın düzeni ve saklanma yerlerinin eksikliği hakkında bir fikir edinmenin dışında, Callum'a göre not etmeleri gereken potansiyel olarak önemli ek bilgiler, dolaptaki pembe askılar, duvar kâğıdı ve Raine'in masada bulduğu kitaplardı.

Tam odadan çıkmalarını önermek üzereydi ki, bakmayı neredeyse unuttuğu son yere baktı. Yukarıya. Siliktiler, ışık açıkken görmek zordu. Ama oradaydılar. Işık düğmesine gitti ve kapattı.

Raine de yukarı bakarken onun yanında soluk soluğa kaldı. "Karanlıkta parlayan yıldızlar.

Tavanın her tarafındalar."

Callum bir çekti. "Polis fotoğraflarına bakan sıradan bir insanın kesinlikle bir şey değil. Ama katil, ışıklar kapalıyken bu odada olsaydı, onları kesinlikle fark ederdi." Fotoğrafı çevirdi.

Işık tekrar yandı ve yıldızlar neredeyse tamamen kayboldu, dokulu tavanla birlikte soldu.

Raine sesi hüzünlü bir şekilde, "Gençken bende de vardı," dedi.

"Üniversiteye giden genç bir yetişkinen bile onları saklaması çok hoş.

Muhtemelen onun için duygusaldı."

"Benim de vardı. Ama benimkinde gezegenler ve uzay gemileri vardı."

Tekrar gülümsedi ama bu sefer çok daha bastırılmıştı. "Artık buradan çıkmıyız?"

"Önden buyurun."

Fuayeye geri döndüler.

"Evin yeni bölümüne de bakmak ister misin?" Raine aile odasının sol arka tarafındaki kapıyı işaret etti.

Callum tereddüt etti. "Suç sırasında burada olmadığı için muhtemelen gerekli . Ama madem bahsettiniz, hemen bir göz atalım. Claremont'lara sormamız gereken başka bir şeyi düşünmemize neden oluyor."

Kapıyı iterek açtı ve yüksek tavanlı geniş bir odaya girdiler. Evin geri kalanı zamanın içinde sıkışıp kalmışken, bu eklenti modern, siyah-beyaz endüstriyel tasarımın özüydü. Uzak duvarda kocaman bir televizyon asılıydı. Rahat görünümlü beyaz deri koltuklar televizyonun karşısında U şeklini oluşturuyordu. Televizyonun sağında ve solunda, siyah demir ızgaralı geniş sürgülü cam kapılar, bir tarafına açık hava mutfağı yerleştirilmiş taş bir güverteye açılıyordu.

"Vay canına," dedi Raine. "Bu çok güzel. Bahse girerim zamanlarının çoğunu burada geçiriyorlardır. Eminim öyledir."

Yükselen tavandaki siyah kirişlere baktı. "Şuradan Dışarıdan bakınca iki katlı olduğunu sanırsınız. Ama aslında sadece bir katlı ve yüksek tavanlı."

"Buna sahip oldukları için memnunum. Tüm zamanlarını geçmişte geçirmediklerini bilmek güzel. Burası mutlu bir oda." Arkasını döndü ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Olamaz."

Callum onun ne gördüğünü görmek için döndü. Claremont'ların ölmüş kızları için yapılmış bir tapınak olarak tanımlanabilecek şeyi gördüğünde yüreği ağzına geldi. Sıra sıra resimler devasa duvarı dolduruyor, Alicia'yı çeşitli şekillerde gösteriyordu.

Doğumundan küçüklüğüne, ergenliğine ve son olarak da çok fazla olmasa da üniversite yıllarına kadar hayatının evreleri. Her fotoğrafın sadece mutlu zamanları göstermek için özenle seçildiği anlaşıyordu çünkü her birinde Alicia kameraya gülümsüyordu.

Raine tekrar kollarını ovuşturdu. "Yetişkin hayatım boyunca kardeşimden hiç şüphe etmedim. Bunu onun yaptığını hiç düşünmemiştim. Ama Alicia'nın ölümünün Claremont'lara ne kadar zarar verdiğini de hiç fark etmemiştim. Şimdi." Onunla yüzleşmek için döndü. "Eğer bunu önlemenin bir yolu varsa, bunun başka bir ailenin başına gelmesini istemiyorum. Buradan gitmemiz gerekiyor. Hemen şimdi."

Aceleyle kapıya yöneldi.

Peşinden koştu ama kadın antrede ön kapıyı açmak yetişemedi.

"Bekle, Raine. Sadece bekle." Omzundan tuttu ve nazikçe onu çevirdi. "Sorun nedir? Alicia'nın ailesi için üzgün olman dışında demek istiyorum. Ve Joey için endişeleniyorsun."

Başını salladı, saçları omuzlarının etrafında uçuşuyordu. "Bu hepsinden çok daha kötü." Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Gitmek zorundayız. Seninle konuşmam, sana söylemem gerek. Yalan söyledim Callum. Korkunç bir sır sakladım. Önemli olacağını düşünmedim ama sonra sen dedin ki... Ve sonra gördüm ki... Yapamam-"

"Nefes al, Raine. Sadece nefes al. Her ne , o kadar da kötü olamaz."

Gözleri sıkıca kapanmış, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Korkunç bir şey yaptım. Ve eğer bunu düzeltmezsem, eğer sana ne yaptığımı söylemezsem, başka bir kadın ölebilir."

On İkinci Bölüm

Claremont'ların bunca yıl çektiği ve hala çekmekte olduğu acının fiziksel kanıtını gördükten sonra, bu Raine'in yaşadığı en zor şeylerden biriydi. Bayan Claremont'la telefonda konuşmayı başarmıştı. Ama Callum evden ayrılmaları ve itirafını yapmadan önce Claremont'lara geri dönebileceklerini söylemesi konusunda ısrar etmişti.

İtirafın ruh için iyi olması gerekiyordu. Ama Raine bunun onu mahvedeceğinden . Yine de itiraf *etmemek* daha da kötü olurdu, çünkü başka biri yaralanabilir.

Aramayı sonlandırdı ve telefonunu konsolda duran çantasına yerleştirdi. "Bitti," dedi. "Kasabada akşam yemeğini bitirdiler ve benim aramamı bekleyerek etrafta dolaşıyorlardı. Şu anda eve doğru gidiyorlar. Çok tatlıydı, benim için, bizim için çok endişeleniyordu." Onu salladı başını. "Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. Ve ben kesinlikle bunu hak etmiyorum." Ellerini kucağında birbirine kenetledi. "Şimdi kenara çekebilir miyiz, böylece konuşabiliriz?"

"Sadece birkaç dakika daha. Yolun kenarında otururken Claremont'ların geçip bizi kontrol etmek için durmalarını istemiyorum."

"Oh, Tanrım, hayır. İyi düşünmüşsün." Sonunda çevrelerine odaklandı. "Kasabaya gidiyorsunuz. Evim buradan çok uzakta değil. Oraya gidebiliriz. Yemeği sonra yeriz, tabii hâlâ yanımda olmak istiyorsan."

"Eminim bana söylemek şey düşündüğün kadar kötü değildir. Ve evet, zaten önce sizin evinize gitmeyi planlıyordum."

"Adresimi biliyor musun? Dur, tabii ki . Beni internetten araştırdın, bir malikanede yaşamakla suçladın."

"Kaz için iyi olan-"

"Av için iyidir. Biliyorum, biliyorum. Sizi takip ettim, bilgilerinizi internette araştırdım. Senin de aynısını yapman adil olur. Anlıyorum. Hoşuma gittiği anlamına gelmiyor ama anlıyorum."

Sadece tek bir yere, kadının yaşadığı siteye giden yoldan aşağı döndü.

"Nöbetçi kapısından geçebilmemiz için anahtarlığınız falan var mı?"

Onu parçalamaya hazır olan strese rağmen belli belirsiz eğlenerek gülümsedi. "Anahtarlığa ya da ön cama yapıştırılacak bir etikete ihtiyacımız yok. Sadece yavaşla ve bekçi kulübesine geldiğimizde sahip şeridini kullan. Ve camını indir."

Ona şaşkın bir bakış attı ama başını salladı.

Kapıya vardıklarında, ziyaretçi şeridinde sıralanmış birkaç arabadan kaçınarak sağda durdu ve güvenlik görevlisiyle konuştu.

"Bana bir saniye izin verin." Emniyet kemerini çözdü ve adamın üzerinden pencereye doğru eğildi. Birkaç saniye sonra bir bip sesi duyuldu ve kapı açılmaya başladı.

"Şey, lanetleneceğim." Callum ona baktı. "Bir çeşit yüz tanıma sistemi, değil mi? Bir yere gizlenmiş bir kamera var mıydı?"

"Çalıkların arasında, böylece gülümseyip geçerken tepesinde kamera olan çirkin bir direğe bakmak zorunda kalmayız."

"Zengin insanlar." Başını iki yana salladı. "Eksantrik ve tuhaflar. Ama biraz havalı."

"Zengin insanlar mı? Ben , sen nesen? UB'deki maaşın-" "Seni ilgilendirmez."

"Ve yeterince ararsanız, en azından menzile kolayca ulaşabilirsiniz. Benim yakın, belki de daha fazla kazanıyorken bana kötü bir şeymiş gibi zengin demek oldukça ezikçe. Ve ikimizin de sahip olduklarımız için özür dilemesine gerek yok. İkimiz de mütevazı geçmişlerden geldik ve fırsatlar yaratmak için kışımızı yırtarak çalıştık. Kimse bana hak etmediğim bir şeyi vermedi, bu kesin."

Onun sokağından sağa dönerken gülümsedi. "Görünüşe göre bir züppe olduğum ve bunu fark etmediğim için özür dilerim."

Ellerini tekrar birbirine kenetledi. "Borçlu olan sen değilsin kimse özür dileyemez. Ve sana ne yaptığımı söylediğimde beni asla affetmeyeceksin. Lütfen, lütfen tepki vermeden önce bir düşünün. Kardeşim benim hatalarım yüzünden ölmemeli. Ona yardım etmek için çaresizce yardımınıza ihtiyacım var."

"Yaptığın bu şey her neyse, bu sırrın soruşturmayı bırakmamı sağlayacağını mı düşünüyorsun gerçekten?"

Yüzünü buruşturdu. "Senin yerinde olsaydım, evet. Ama senin benden daha iyi bir insan olduğuna güveniyorum."

Kıkırdadı ve evin önündeki dairesel tuğla araba yoluna girerken ön cama doğru işaret etti. "Tatlım, biz geldik."

Raine korku ve beklenti karışımı bir duyguyla ön tarafa doğru ilerledi. Yapacakları konuşmadan korkuyordu. Ama evde olmayı dört gözle . Buraya son gelişinden bu yana haftalar geçmişti ve

Bir bavulla yaşamaktan bıkmıştı. Kendi banyosunda sıcak bir duş almak büyük bir zevk olacaktı. Ve kendi yatağında uyumak, cennet.

Ama önce, küçük bir cehennem. Yaptığı şeyin sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydı.

Kapıda, onun yanında durdu. "Dur tahmin edeyim, yine mi yüz tanıma?"

"Aslında, hayır. Elektronik aletlerle aram hiç iyi olmadı. Ve elektrik kesintisi ya da bilgisayar sorunu yüzünden evimin dışında kalma fikri beni korkutuyor. Eski moda yöntemi tercih ederim." Çantasından bir anahtar çıkardı.

Sırıttı. "olmadığımı bilmek güzel." "Kim anahtar kullanır ki?"

"Elektronikle başı dertte olan. Bunu itiraf ettiğimi Asher'a söyleme. Zaten benimle yeterince dalga geçiyor."

Gülümsedi ve kapıyı iterek açtı, ardından içerideki yıkım karşısında şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti.

Callum küfrederek onu arkasından itti, elinde aniden bir silah belirdi.

"Arabaya bin ve kapıları kilitle. 911'i ara. Ara. Şimdi."

Cipine doğru koşmaya başladı.

On Üçüncü Bölüm

Callum iki katlı devasa fuayede devrilmiş bir masanın etrafından dolanarak tabancasını sağa sola salladı. Gri-beyaz mermer zeminler muhtemelen tüm evin moda yıldızıydı. Ama şu anda kırık tabak ve bardaklar, parçalanmış yastıklar ve devrilmiş ya da çıraya dönüşmüş dekoratif masa ve sandalyelerle . Evini her kim dağıttıysa hırsızlık için yapmamıştı. Ya da eğer öyleyse, bu sonradan düşünülmüş bir şeydi.

Zarar vermeye hazırlıklı gelmişlerdi. Öğrenmesi gereken şey hâlâ burada olup olmadıkları ve silahlı olup olmadıklarıydı.

İki katlı bir tavana sahip olan giriş holü ve arkasındaki ana odanın kavernöz hissine rağmen, birinci katta çok fazla oda yoktu, en azından ayrı odalar yoktu. Buna açık konsept dendiğini duyduğunu sanıyordu. Bir noktada durup arkasını döndüğünde fuayeden ana odaya, arka bahçeye, mutfak ve yemek alanlarına kadar her yeri görebiliyordu. Orada kimse yoktu. Bu da ya ikinci kattaki kavisli, geniş merdivenin altındaki arka holde ya da çoktan gitmiş oldukları anlamına geliyordu.

Hâlâ burada olmalarını umuyordu. Çünkü gerçekten boyunlarını sıkmak istiyordu. Raine'in şu anda yaşadığı her şeyin üzerine bir de bu tür bir stres ya da korkunun eklenmesine ihtiyacı yoktu.

Ayakkabılarının altındaki camları kırmamaya çalışarak sessizce merdivenlerin altına doğru ilerledi. Arkadaki küçük koridorda bir avuç kapı açıldı. Onları teker teker açıp tabancasını içeriye doğrulttu. boştu. Bu odalar -bir ofis, iki misafir yatak odası ve bir banyo- diğer alanlara yapılan vandalizmden kurtulmuştu.

Tepemizde bir gümbürtü duyuldu.

Callum gülümsedi. Pislik hâlâ buradaydı. Fuayeye geri döndü, sonra hızla merdivenlerin dibinden dolandı ve silahını en üstteki sahanlığa doğrulttu. Temizdi. Orada kimse yoktu ya da en azından görebileceği bir yerde yoktu.

Çok yavaş ve dikkatli bir şekilde, parlak mermer merdivenlerden yukarı doğru süzüldü.

ikinci kata çıktı. En tepeye ulaşır ulaşmaz, sağından bir gümbürtü daha .

Geniş sahanlıkta gülünç sayıda kapı vardı. Tepedeki tavan penceresi de azalan güneş ışığının gölgeleri uzak tutmasını sağlıyordu. Bir çift aşırı doldurulmuş sandalye ve alçak bir sehpa dışında,

sahanlıkta saklanacak bir yer yoktu. Fail, Callum'un burada olduğunu fark ettiyse bile odalardan olmalıydı.

Son sesi duyduğu yere yakın kontrol etmesi gereken üç kapı vardı. Olduğu yerde donup kalmış, avını uyaracak herhangi bir ses çıkarmamaya çalışırken zorlukla nefes alıyordu. Bir dakika daha hiçbir şey olmadan geçip gittiğinde, oyunun bittiğini anladı. Peşinde olduğu kişi fark etmiş olmalıydı. Birisi buradaydı ve şimdi de sessiz olmaya çalışıyordu.

İlk kapının tokmağını tutarken sağ elindeki tabancayı tavana doğru doğrulttu. Kapıyı hızla açıp içeri girerken eğildi ve tabancasını etrafa savurdu. Bir yatak odası. Bitişikteki banyoyu ve dolabı temizledikten sonra açıklıktan dışarı baktı.

Temiz.

İkinci kapı, yine boş olan başka bir yatak odasına açılıyordu. Tam sahanlığın bu tarafındaki üçüncü kapıyı açmak üzereydi ki alt kattan gelen cam çıtırtılarını duydu. Yemin etti. Fail, diğer iki odayı kontrol ederken onu atlatmış olmalıydı. Dönüp merdivenlerin başına koştu ve tabancasını merdivenlerden aşağı doğrulttu.

Hiçbir şey.

Yavaşça, dikkatle merdivenlerden indi, etrafına bakındı. Aşağıya indiğinde evin arka duvarına baktı; çoğunlukla tavandan tabana pencereler ve üç çift Fransız penceresi vardı.

Kapılar. Hepsi kapalıydı. Antreye doğru baktığında ön kapının da kapalı olduğunu gördü. Bu da demek oluyordu ki kötü adam ya alt kattaki odalardan birindeydi.

merdivenlerde ya da dışarıda.

Raine dışarıda.

Ah, lanet olsun.

Koşarak ön kapıya doğru gitti ve kapıyı açıp fırlattı.

Bir tabanca doğrudan göğsüne doğrultulmuştu. Bu Raine'di silahını ona doğrultmuştu. Küfretti ve silahı yakalayarak Raine'den uzaklaştırdı.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi. "Seni kötü adam sandım." "Ben de onun dışarıda olduğunu ve senin tehlikede olduğunu sanıyordum. Sen neden

arabada, kapılar kilitli, sana söylediğim gibi?"

"Öyleydim, ama çok uzun süre yoktun. ve arkanda kaldım!" Etrafında döndü.

Tamamen siyah giyinmiş bir figür aile odasından arka kapıya doğru .

"Dur, yoksa ateş ederim," diye bağırdı Callum, arkasından koşarak.

Fail sürgüyü çevirip Fransız kapısını açtı.

Callum Raine'e, "Kendini alt kattaki odalardan birine kilitle," diye bağırdı. Sonra açık kapıdan kaçan figüre doğru koştu.

On dakika sonra Callum mavi bir çizgiye yemin etti ve Raine'in evine doğru yöneldi. Arazisinin arka tarafı ormanlık bir alana bakıyordu. Bir çeşit büyük doğa koruma alanı. Kaçan adamı takip etmek için elinden geleni yapmıştı ama onu kaybetmişti. Eğer Raine evinde bekliyor olmasaydı, aramaya devam edecekti. Ama onu tekrar aramaya gelmeyeceğine güvenmiyordu. Ve onun bu ormanda, potansiyel silahlı bir suçluyla birlikte saklanmasını istemiyordu.

Eve ulaştığında polisler oradaydı ve her yerde geziniyorlardı. Tabancasını bırakmak ve iki üniformalı polise kim olduğunu açıklamak zorunda kaldı. Raine dışarı çıktı ve onlara kötü adam olmadığını, onlara bahsettiği dedektif olduğunu söyledi.

"Özel dedektif," diye düzeltti Callum. "Eskiden Athens-Clarke İlçe Emniyet Müdürlüğü'nde dedektifti."

"Ona silahını geri ver. O iyi adamlardan biri," dedi gri takım elbiseli bir adam, Raine'e verandada katılırken. "Sıcak bir dakika oldu Callum. Seni tekrar görmek güzel."

"Danny, selam. Ne kadar oldu, birkaç ay mı?" Callum memurlardan birinden tabancasını aldı ve ceketinin iç cebine yerleştirdi. "Davetsiz misafiri ormana kadar kovaladım ama ortadan kayboldu. Bir silah görmedim ama silahlı olabilir."

Danny talimat verdi ve birkaç polis peşlerinden gitti. "Hadi içeri dönelim." Callum Raine'i açık Fransız kapısına doğru yönlendirdi. Kapılar. "Eğer davetsiz misafirin silahı varsa, ona bir hedef vermek."

Üçü birlikte beyaz deri sandalyelerden oluşan bir gruba ve aynı derecede beyaz bir şöminenin önündeki kanepeye doğru ilerlediler. Bu mobilyalar bıçakla kesilmekten kurtulmuştu, muhtemelen Callum ve Raine onun küçük vandalizm partisini yarıda kestikleri için.

"Siz ikiniz arkadaş mısınız?" Raine onların arasında bir ileri bir geri baktı.

Dedektif güldü. "Sanırım öyle diyebilirsiniz. Kız kardeşiyle evlendim. Ve üç yıl boyunca cinayet masasında ortaktık." "Daha çok suç ortağı gibiydik," diye takıldı Callum.

Raine kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Danny Callum'a doğru el salladı. "En iyilerden biri olmasına rağmen Callum gizli bir görev almaya karar verdi."

Atina'daki bir suç çetesini çökertmek için neredeyse bir yıl. Beni de bu işin içine sürükledi ve çok sıkı sahte suçlular olduk. Kusuruma bakmayın hanımefendi." Gülümsedi. "Endişelenmeyin. Çok daha kötülerini duydum, muhtemelen söyledim de."

Güldü, sonra ayıldı ve etraflarındaki yıkımı işaret etti. "Birinin içeri girip tüm bu hasarı vermesi çok yazık. Güzel bir yere benziyor. Bana faili iyi göremediğini söylediğini biliyorum. Peki ya sen Callum? Bana bir tarif verebilir misin? Bir arama emri çıkaracağım. BOLO."

"BOLO?" Raine sordu.

"Tetikte olun," diye açıkladı Callum. "Eski polis dizileri APB derdi, tüm noktalar bülteni. Aynı şey. Sadece kolluk kuvvetlerine birine göz kulak olmalarını söyler. Beş-sekiz yaşında, zayıf yapılı, belki yüz yetmiş kilo. Ayakkabıları, eldivenleri ve boynundan kulaklarının üzerine kadar indirdiği örgü şapkası da dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmişti. Onu sadece bir an için görebildim.

Profilden bakıyor, doğrudan değil. Beyaz, koyu kahverengi saçları şapkasının altından çıkıyor, yirmili yaşların ortalarından otuzlu yaşların sonlarına kadar herhangi bir yerde olabilir. Fazla bir şey değil, biliyorum."

Raine gözlerini kırptırdı. "Elimdekinden çok daha fazlası. Dedektif Cooper'a söyleyebildiğim tek şey ninja gibi giyinmiş olduğuydu."

Danny kıkırdadı. "Callum'un en iyilerden biri olduğunu söylemiştim. Sanırım hâlâ da öyle. Şu anda o faili meçhuller şirketi için çalışıyorum. Bayan Quintero kardeşinin davasına yardım ettiğini söyledi."

"Araştırıyorum, evet. Yıllar önce Farley için yaptığım bir iş olduğu ortaya çıktı."

Dedektif yüzünü buruşturdu. "Adamın ölmesini istemezdim ama onunla çalışmayı özlediğimi söyleyemem."

"Raine onun kardeşine sahte bir itirafta bulunması için baskı yaptığına inanıyor." Danny'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Evet, şimdi. Alışılmışın dışında, sert biriydi.

Ama daha önce kimsenin onu bununla suçladığını duymadım. Kanıtın var mı?"

Callum araya girdi. "Atina'daki Georgia Üniversitesi'nin ceza adaleti çalışmaları programından bir profesörle temas halindeyim. Joey'in sorgu raporunu inceliyor, böylece bunun sahte bir itiraf olup olmadığı konusunda bir görüş bildirebilecek." Raine ona baktı

Şaşırdı ve ona profesörden hiç bahsetmediğini fark etti. "Kendisi bu alanda uzmandır. İrtibat görevlimiz davayla ilgili dosyaları istediğinde, Bay Quintero'nun ses kayıtlarına ulaşamadı.

Farley'nin onları hiç kaydetmediğini söyledi. Onunla benden daha fazla ve daha yakın zamanda çalıştınız. Bu onun için alışılmadık bir durum muydu?"

"Güzel soru. Modern teknolojiden yakındığını biliyorum çünkü onunla arası iyi değildi." Ağzı buruştu. "Başka biri gibi biliyorum."

"Her neyse. Bu ondan kaçtığı anlamına mı geliyor?"

Danny başını salladı. "Bundan kurtulabildiği zaman. Dürüst olmak gerekirse, röportajlarının çoğunun eski usulle, kalem ve kağıtla, ses veya görüntü olmadan yapılması beni şaşırtmazdı. Bu uygunsuz bir şey anlamına gelmez. Ama araştırabilirim, ne bulduğumu size bildiririm, sorgularında herhangi bir şüpheli şablon olup olmadığına bakarım."

"Çok memnun . Bizim de acelemiz var."

Danny Raine'e baktı, yüzünde sempatik bir ifade vardı. "Anlaşıldı. Elimden geldiğince çabuk size geri döneceğim. Bir model bulmaya odaklanacağım

Bay Quintero'nun davasıyla aynı zaman diliminde. Ama önce bu olay yerinde çalışmam ve raporumu hazırlamam gerekiyor."

Daha önce yan masada bırakmış olması gereken bir bilgisayar tabletini eline aldı. "Bayan Quintero bana siz şüpheliyi kovalarken neler olduğunu anlattı. Bir de senin bakış açısından dinleyelim Callum."

Danny, Callum'un birlikte çalıştıkları zamanlardan hatırladığı kadar titizdi. Raine evin envanterini çıkarmak ve sadece tahrip edilmek yerine gerçekten bir şey alınıp alınmadığını belirlemek için gönderilirken, Danny Callum'un evi aramasının her ayrıntısı hakkında Callum'u sorguya çekti. Ormanda yaptığı kovalamacanın ayrıntılarını anlatmaya başladığında, Raine çoktan hiçbir şeyin alınmadığını bildirmiş ve tekrar onunla birlikte kanepede oturuyordu.

Danny onların karşısındaki sandalyesinde kıpırdandı. "Pekâlâ. Bakalım eklemem gereken başka bir şey var mı, bunun bir deli mi yoksa evlere zarar veren sarhoş bir üniversite öğrencisi mi yoksa daha fazlası mı olduğunu söyleyebilecek başka bir ayrıntı."

Raine'in gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsun, daha fazlası mı?"

"İkinizin şehirde bir cinayet davası üzerinde çalışırken evinize hırsız girmesi son derece tesadüfi görünüyor. Belki de kötü adam ne bulmuş olabileceğinizi görmek için buraya gelip notlarınızı aramış ve bulamayınca da sinirlenip evi dağıtmıştır."

Beti benzi attı ve ellerini kucağında kavuşturdu. "O zaman bilgisayarımın burada olmaması iyi bir şey. Ya da basılı dosyalarımın."

"Dur ," dedi Callum. "Bu yola girmek, birinin soruşturma hakkında endişelenmek için bir nedeni olacağını varsayar. Olay mahkemede çözüldü ve henüz başka birinin Ms'e karıştığına dair bir kanıt bulamadık. Claremont'un cinayeti."

Raine'in gözleri öfkeyle parladı. "Sana söyledim, Joey masum. Gerçek katilin benim onun davasını araştırmamdan endişe duyması çok mantıklı."

Danny ellerini kaldırdı. "bakalım. Siz ikiniz tartışmak istiyorsanız, bunu kendi zamanınızda yapın. Ben sadece her ihtimali göz önünde bulundurarak arka planı öğrenmeye çalışıyorum.

Callum, daha önce Bayan Quintero ile birlikte Claremont'larla kızları öldürüldüğünde neler olduğu hakkında konuştuğunuzdan bahsetmişsiniz."

"Daha çok olay yerinin düzeni, çevresi ve coğrafyası hakkında ilk elden bilgi sahibi istiyordum. Kesinlikle gerekli olduğunu hissetmediğim sürece merhumun ailesini rahatsız etmeyecektim. Ancak Raine'in merhumun ailesiyle yakın bir dostluğu olduğu için

Bundan faydalandık ve evlerini gezebildik. Birkaç saat sonra, vakayı gözden geçirmek ve ne yapacağımıza dair planlarımızı yapmak için buraya geri döndük yarın."

"Oraya vardığınızda kapıyı açtınız ve evin yağmalanmış olduğunu gördünüz."

"Aynen öyle."

"Ama hiçbir şey çalınmamış. Birinin hiçbir şey çalmadan bu kadar çok zarar vermiş olması garip görünüyor." Kırılmış yan sehpayı, yere saçılmış kâğıtları ve etrafa saçılmış yastıkları gösterdi. "Burada bir duygu var, öfke. Ve size yönelmiş gibi görünüyor, Bayan.

Quintero. Bana daha önce sana zarar vermek isteyecek kimseyi tanımadığını söylemiştin. Kardeşinizin suçlu olup olmadığından bağımsız olarak, belki de Callum davaya dahil olmadan önce, birinin kendini tehdit altında ya da öfkeli hissetmesine neden olabilecek herhangi bir şey yaptınız mı? Bu konuyla ilgili bir şey.

çalıştığın dava?"

Kaşları çatılmış bir halde ona baktı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.

Bu bir

Bugün hapishanedeki kardeşim ve Claremont'lar dışında kimseyle konuşmadık. Bugün kasabaya geleceğimizi başka kimse bilmiyordu. Kardeşimin avukatları son zamanlarda şehirde insanlarla görüşüp duruyorlar. Ve ben kasabada da sorular soruyordu, ama bu haftalar önceydi. Sanırım Randy Hagen tüm bunları duymuş ve beni cezalandırmak istemiş olabilir.

içeri girip her şeyi mahvetti. Ağabeyime karşı açılan davada yemin altında yalan söyledi. Bildiğim kadarıyla Alicia Claremont'u öldüren kişi o olabilir."

Callum, Danny ile acı dolu bir bakış alışverişinde bulundu. "İstersen onu araştırabilirsin. Ama Alicia'nın saldırıya uğradığı sırada başka yerde olduğuna dair bir mazereti vardı. Raine'in mülküne zarar vermek için bir nedeni olduğunu sanmıyorum."

Raine, "Belki de onun mazeretini araştırmalısınız," diye ısrar etti.

Danny şaşkın bir ifadeyle bir ileri bir geri baktı. "Hırsızlık için mi yoksa on beş yıl önceki cinayet için mi mazeret?"

"Haneye tecavüz," dedi Callum.

Raine aynı anda, "Cinayet," dedi. Callum'a baktı, kızgınlığı yerini suçluluk duygusuna bırakmıştı. "başka davalar da var. Belki bu da onlarla ilgilidir. Bu gece buraya Callum'a bunu söyleyebilmek için geldik-"

Callum ayağa kalkarak onun sözünü kesti. "Danny'nin zamanını boşa harcıyoruz. UB'nin araştırdığı diğer vakalarla ilgili tüm ayrıntılara ihtiyacı yok."

Danny ayağa kalktı, rahatlamış görünüyordu. "Özellikle Hagen için ve bilinmeyen davetsiz misafirimiz için bir BOLO yayınlayacağım. İkisi aynı kişi olabilir, ama değilse de bizi korumuş olurlar. Medyaya da bir basın bülteni göndereceğim, haberlerde bir uyarı olsun. Hagen buralardaysa, biri onu görüp etmeli. Ve eğer davetsiz misafir oysa, bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Callum, üzerinde çalıştığın diğer soruşturmada bir şey ortaya çıkarsa ve bunun başka bir şüpheliyi aydınatabileceğini düşünürsen-"

"Kesinlikle ulaşacağım."

"Benim için yeterince iyi. Geç oluyor ve yazmam gereken bir rapor var."

Raine dedektife söylemek istediği şeylerle patlamaya hazır görünüyordu. Callum kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu çekti. Danny'nin kaşları kalktı, şüphesiz aralarında bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Callum'un umurunda değildi. İşe yaramıştı. Raine'i telaşlandırdı ve sessizleşmesini sağladı. Şaşkınlıkla ona bakıyordu, hiç şüphesiz yol boyunca bir yerlerde ona nasıl yanlış sinyal verdiğini anlamaya çalışıyordu.

Danny sanki olay yeri teknisyenini arıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Gitmiş," dedi Callum ona. "Biz konuşurken Fransız kapılarından ve merdivenlerden bazı gizli parmak izleri aldı ve gitti."

Raine sonunda Danny'ye tekrar baktı, yeni bir gizem dikkatini çekmişti. "Neden parmak izi aradı? Callum adamın eldiven giydiğini söyledi."

"Standart prosedür," diye açıkladı Danny. "Bazen bir suçlu bir yerin dışında eldiven giymez. Birinin eldivenleri görüp polisi arayacak kadar şüphelenmesini istemezler. İçeri girdiklerinde eldivenlerini giyerler ve çıkarken ön kapıyı silmeyi planlarlar. Fakat

Callum adamımızı kaçırmaya zorladı, bu yüzden parmak izlerini silme şansı olmamış olabilir. Şansımız yaver gidebilir ve bir kimlik bulabiliriz."

Sanki diğer polisleri ve kadınları arıyormuş gibi etrafına bakındı. Ama şu anda orada sadece o vardı.

"Orospu çocuğu... Hepsi beni terk etti. Yine."

Callum güldü. "Sen her zaman her sahneye en son çıkanlardan biri oldun."

Danny sırıttı. "Sanırım birlikte çalıştığımızdan beri pek bir şey değişmemiş. Callum, şu anki soruşturman bittiğinde belki akşam yemeği için bize uğrayabilirsin. Maçları senin evinde izlemekten hoşlanıyorum. Ama arada bir seni evimizde ağırlamak güzel olurdu. Lucy ile tekrar bir araya gelmeniz harika olur. Seni özleyorum."

Callum gülümsemeye devam etti ama bu kolay değildi. "Lucy beni özlemiyor, Danny. Ailemden başka kimse de özlemiyor. Çok uzun yıllardır özlemiyorlar.

Ama yine de yalan söylemeni takdir ediyorum. Fırsat bulduğunda Farley'nin kayıtlarına bakmayı unutma."

Danny başını salladı ama gerçeği tartışmadı ya da inkâr etmedi.

"Yapacağım. Bayan Quintero, güzel evinize olanlar için üzgünüm. Atina Polis kötü adamı yakalamak için elinden geleni yapacaktır. Ve en azından bu gece için, patronum daha fazla güvenlik için birkaç devriye arabasının mahalleyi dolaşmasını onayladı."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Danny Callum'a iki parmakla selam verdi ve fuayeye doğru yöneldi.

Kapı Danny'nin arkasından kapanır kapanmaz Raine Callum'un kolunu omzundan attı ve ona doğru döndü. "Dedektif Cooper'a seri katil soruşturmasındaki çalışmalarımı anlatmaya çalışırken neden sözümü kesip durduğunu açıkla bana.

hırsızlık."

"Öyle

değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Sen bana bir şey açıkladıktan sonra ben de açıklayacağım. Başka bir silahı nereden buldun? Ve kayınbiraderim bu konuda bir şey söylemediğine göre polisin bulmaması için nereye sakladın?"

Bölüm On Dört

Raine onu göğsünden dürttü. Callum onun hiç de korkmadığını söyleyebilirdi. Kahretsin, kızginken çok seksiydi.

Konuşurken sözlerini vurgulamak için onu tekrar dürttü. "Konuşmamız için bir sahte itiraf uzmanı ayarladığını bana ne zaman söyleyecektin? Bu davada ortak olmamız gerekiyordu. Seni işe alan benim, tam tersi değil."

"Birini kaçırdığınızda buna böyle mi diyorsunuz? Kiralamak mı?"

"Neden bunu tekrar yüzüme vuruyorsun? Bunu çoktan aştığımızı sanıyordum." Omuz silkti. "Belki de seni kızdırmak hoşuma gidiyordur.

Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak.

Silahı nereden aldın? Ve şimdi nerede?" "Ben de seni dedektif sanıyordum." "Faith'ti, değil mi? Sana geri verdi."

Gözleri büyüdü ve yüzü açık pembeye döndü.

Sırıtmaktan kendini alamadı. "Bu kadar kolay kızarmana bayılıyorum. Yanaklarında biraz renk olunca iyi görünüyorsun. Ve bu bir ipucu, bir ipucu. Ben her zaman

Bir şeyi ne zaman ettiğinizi bilirim." "Öyle sanıyorsun," diye homurdandı.

"Ne? Bunu duyduğumdan emin değilim."

Boğazını temizledi. "Silahımı bana geri verdiği için Faith'i suçlama. Onu korunmak için almıştım ve araştırma yaparken şüpheli bölgelere girmemiz gerekirse diye yanımda olmasını istedim."

"Merak etmeyin. Bunun için onu azarlamayacağım. Merhamet dilenene ve en başta neden kızdığımı unutana kadar bana kadın hakları konusunda nutuk çekmedi."

"Faith'ten gittikçe çok hoşlanıyorum. Silahı nereye koyduğuma gelince, söylemeyeceğim. Sadece onu tekrar alırsın."

"Aynen öyle. Yüzümde bununla uyanmak istemiyorum." "Asla istemem. Yani, en azından şimdi."

Gözlerini devirdi. "Bildiğim iyi oldu."

"Sen imkânsızsın," diye yakındı. "Kendi başımın çaresine bakabileceğimi hiç düşünmüyorsun. Bahse girerim içeri giren pisliği yakalayamamanın gerçek nedeni

Çünkü burada tek başıma, korunmasız kalmamdan endişeleniyordun."

"Neden böyle düşündün ki?"

"Şu bak. Mükemmel bir formdasın. Peşinden koştuğun bir serserinin kaçabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Mükemmel durumda olduğumu düşünüyorsun, ha?"

"Evet, pekala. Kafana takma. Bu sadece... biyolojik bir gözlem. Kişisel bir şey değil."

Güldü. "Bunu daha önce duyduğumu söyleyemem. Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Göz kırptı.

Gözlerini kırptırdı, belli ki bu kırptıktan ne anlam çıkaracağından emin değildi. Onu kızdırmak çok kolaydı. Muhtemelen sırf eğlence olsun diye bunu daha sık yapmaya başlayacaktı.

Sabır için dua eder gibi yavaşça derin bir nefes verdi. Sonra elleri birbirine dolanarak ona baktı.

Uh-oh.

"Callum?"

"Raine?"

İç çekti. "Claremont'lardan ayrıldığımızda sana itiraf etmem gereken bir sırrım olduğunu söylemiştim. Bu gece olanlardan sonra buna hiç fırsatım olmadı. Ama sana gerçeği söylemeden bir günün daha geçmesine izin verirsem kendimle yaşayamam."

"Başka bir kadın ölebilir diye mi? Sanırım daha önce de böyle demiştiniz."

"Evet. Kesinlikle. Ve benimle bu tonda konuşma."

"Ne sesi?"

"Sanki beni ciddiye almıyorsun. Bu çok önemli."

"O zaman sanırım iyi olacak." Kanepede arkasına yaslandı. "Bu arada kanepe güzelmiş. Bu deri inanılmaz yumuşak."

"Ciddi ol."

"Deri konusunda her zaman ciddiyimdir."

Onun yanına oturdu. "Ciddiyim." "Ben de öyle. Deri-"

Adamın sol elini iki elinin arasına aldı. "Dikkatini ver."

Yumuşak ellerinin onunkileri tuttuğunu hissettiğinde tüm vücudu dikkat kesildi. Ama onun düşündüğü şekilde değil. Kız araştırmalar, dosyalar ve kardeşini kurtarmak hakkında gevezelik ederken, adam ondan düpedüz rahatsız olup gitmesini istemekten, ellerinin verdiği histen, saçlarının ipeksi , ne kadar yumuşak ve kıvrımlı olduğundan büyülenmeye giden çizgiyi ne zaman geçtiğini düşündü.

Lanet olsun. Bir de avukatmış.

"Beni dinliyor musun Callum? Ne dediğimi duydun mu? Pete Scoggin seri katil değil. Sabıka kaydı var, evet. Adliyedeki bir arkadaşım kardeşimin davasına benzer eski davalara bakmama yardımcı oldu ve kardeşimin adı davalardan birinde şüpheli olarak geçti. Ben de bunu ve gerçek katil o olabilirmiş gibi göstermek için her şeyi kasıtlı olarak çarpıttım. Görmüyor musunuz? Çaresizdim.

Kardeşıme yardım etmen için seni ikna edecek bir tür havuç. Bana yardım ettikten sonra bu konuya da bakarsın diye umuyordum. Ve o zaman sana gerçeği söyleyebilirdim, böylece Scoggin'le zaman kaybetmezdim. Ama ekibinizin vites değiştirdiğini, ben gelmeden önce araştırdıkları yerine benim verdiğim bilgilere baktıklarını söylediniz. Ve beni korkutuyor. Yanlış bilgileri araştırmanın gerçek katile başka bir kurban seçmesi için zaman kazandıracağından korkuyorum. Bunu Dedektif Cooper'a anlatmaya çalıştım ama siz beni durdurdunuz."

Bakışları onunkileri aradı ve elini sıktı. "Callum? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?"

"Sanki... eğleniyormuşsun gibi. Ya da öyle bir şey. Kızgın olmalısın." "Sana neden kızayım ki?"

Ellerini geri çekti ve yanında yumruk . "Az önce söylediğim bir şeyi duydun mu?"

"Belki her şeyi değil. Ama çoğunu duydum."

Sanki bekliyormuş gibi ona baktı. Adam tepki vermeyince bacağının yanındaki koltuk minderine vurdu. "Eğer bu doğruysa, dehşete düşmelisin."

Gülümsedi.

Gözleri kısıldı. "Neden dehşete kapılmadın Callum? Şaşırmış bile görünmüyorsun."

". Sen bir avukatsın."

Gözlerini kırptırdı. "Ve?"

"Sen beni silah zoruyla alıkoyan ve sandalyeye kelepçeleleyen bir avukatsın, iyi anlamda da değil."

Gözleri büyüdü.

Ona merhamet etmeye karar verdi. "Bak, bana verdiğin hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmeyecektim. Asher dosyalarınızın altın gibi göründüğünü, gerçekten yardımcı olacaklarını düşündü. Ve itiraf etmeliyim ki ben de öyle olmasını umuyordum. Ama verdiğiniz bilgileri kanıtlayana ya da çürütene kadar tüm soruşturmamızı sizin doğruluğunuz üzerine riske atamazdık."

"Ben... Anlamıyorum. Bana herkesin benim teslim ettiğim dosyalara odaklandığını söylemişsiniz. Asıl soruşturmanızı durdurduğunuzu ve tamamen benim verilerime güvendiğinizi sanıyordum. Bu yüzden katilin başka birine zarar vereceğinden endişelendim. kaynaklar."

"Kaynakları başka yere yönlendirmedik. Patronumla konuştum ve davaya ek müfettişler eklemeyi kabul etti, böylece mevcut bilgilerimizi sürdürürken aynı zamanda yeni bilgileri de inceleyebilecektik."

"Yani, ne oldu da seni boşa kürek çekmeye göndererek kimseyi tehlikeye atmadım?"

"Hayır."

"Yalan söyledin."

Kaşlarını kaldırdı. "Sen de öyle."

Sanki başı ağrıyormuş gibi bir elini alnına bastırdı. "Sırrımı, bilgilerimin sahte olduğunu tam olarak ne zaman keşfettiniz?"

"Tamamen sahte değildi. Çok iyi araştırma yapmışsın. Sadece tahmin etmiş ve abartmışsın. Bunu *ne zaman* fark ettim? Sen hastanedeyken ilk gündü. Hastanedeki odanda oturuyordum.

Acil Servis'e gidip bize bahsettiğin yeni cinayetleri araştırdım. Asher da aynısını yaptı. Sizin erişemediğiniz pek çok veri tabanına erişimimiz var. Bunu anlamak zor olmadı."

"Sen... bunca zamandır beni yönlendirdiğini mi söylüyorsun? İçim içimi yiyor, yaptığım şey için endişeleniyordum." Kadın baktı, yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Şimdi bana kibirli davranma. İstedikini elde etmek için yalan söyledin ve ben de yalan söyledim çünkü avukatlara ya da suçlulara güvenmiyorum, ki sen her ikisiydin. Sana güvenmedim, güvenmiyorum. Ve senin tek yaptığın da güvenmemekte haklı olduğumu kanıtlamak oldu."

Gözlerini kaçırmadan önce kızın gözlerindeki incinmiş bakış onu bir topuk gibi hissettirdi. Sorularına cevap vermişti ama bu cevapları ifade ederken daha hassas davranmalıydı. Onu incitmek asla onun planı değildi.

"Bak, Raine. İsteyerek yapmadım-"

"Buradaki dağınıklıkla sonra ilgilenirim. Duş almak için yukarı çıkıyorum. Merdivenlerin altında davetsiz misafirin çöpe atmadığı bir misafir odası var. Dolapta fazladan çarşaf ve yeni yastıklar var. Mutfak da iyi stoklanmış olmalı, süt muhtemelen bozulmuştur. Ama dondurucu dolu. Bira, şarap, şişe su da var-"

"Raine. Bana bak."

Gözlerini kısa süreliğine kapadı, sonra başını kaldırıp ona baktı.

"Evet?" "Tüm bunları söylediğimde, ben-" Cebindeki telefonu çaldı.

Adam

kaşlarını çattı ve ona bakmadan susturmak için düğmeye bastı. "Sorularınıza cevap veriyordum. Ama cevap verdiğimde-" Telefonu tekrar çaldı. Yemin etti ve ekranı kontrol etmek için cebinden çıkardı. Asher'dan sadece üç karakterli bir mesajdı. 911. Tekrar küfretti. "Üzgünüm, Raine. Buna bakmam gerek."

"Elbette biliyorsunuz. Ne de olsa ben sadece bir avukatım. Senin zamanına bile değmem." Merdivenlere doğru yöneldi.

"Raine, bekle."

Merdivenleri koşarak çıktı ve gözden kayboldu. Bir an sonra bir kapı çarptı.

Onun peşinden gitmeye başladı ama telefonu tekrar çaldı. Durdu ve aramayı cevaplamak için tuşa bastı.

"Asher, bu senin şakalarından biri değil de gerçek bir acil durum olsa iyi olur." "Şu anda neredesin?"

Callum kaskatı kesildi, arkadaşının ses tonundan bunun bir şaka olmadığı anlaşılıyordu. "Raine'in evinde. Atina'da. Neden?"

"Orada seninle mi?"

"Evet. Evine zorla girilmiş. Polis az önce gitti ve o da düş almak için yukarı çıktı."

"mı? Adamı yakaladılar mı? İkinizin de iyi olduğunu varsayıyorum, yoksa bir şey söylediniz."

"Biz iyiyiz. Adamı yakalayamadılar. Henüz yakalayamadılar. oluyor? Acil durum nedir?"

"Raine'in bize verdiği ismi hatırlıyor musun, seri katil olabileceğini söylediği adam?"

"Pete Scoggin. Ama cinayetler için mazereti olduğunu zaten tespit etmiştik." "Çoğu. Hepsi değil. Bir mazeret bulamadık, o yüzden Faith ve ben

onu şüpheli listemizden emin olmak için durum tespiti yaptık. Saldırı sırasında o kurbanın yakınında olduğunu kanıtlayamadı. Ama o da kanıtlayamadı.

Onunla kurban arasında Raine'in bulamadığı birkaç bağlantı bulduk.

bulmaya yakın. Raine'in dediği gibi bir zamanlar komşularmış. Ancak belediye binasında bulduğumuz ve mağdurun ona karşı yaptığı tüm şikayetlerden haberi yoktu. Mülkünde kanun ihlali olduğunu iddia etmiş.

Köpeğini arka bahçede aç ve susuz zincirli bıraktığı için hayvan kontrolü gibi şeyler. Polisi de aramış. Gürültü şikayetleri, onun evine yaptığına inandığı vandalizm, bu tür şeyler."

"Vandalizm mi?" Merdivenlerden yukarı bakarken omurgasına bir ürperti yayıldı. Kilitli olduğundan emin olmak için ön kapıya yöneldi. Sonra arka kapıları da kontrol .

"Başka şeyler vardı, onunla kurban arasında sorunlar vardı ve diğer İnsanlar da öyle," diye devam etti Asher. "Görünüşe göre sokaktaki herkese zorbalık yapan kabus gibi bir komşuymuş. Ama kurban ona gerçekten karşı koyan tek kişiymiş."

"Polis onu cinayet şüphelisi olarak listeledi mi? En azından onunla görüşmüş olmaları gerekirdi."

"Hayır. Kurban ölümünden aylar önce taşınmış. Güya bir iş fırsatı içinmiş. Arkadaşlarına da böyle söylemiş. Ama Faith ve ben düşünüyoruz ki-"

"İğrenç komşusundan uzaklaşmak içindi."

"Bingo. Adamın onu tehdit ettiğini ve kadının da başının belada olduğunu anladığını düşünüyoruz. Bu yüzden oradan kaçmak için bir plan yaptı. Ama adam, şehrin ona kestiği onca para cezasından ve polis çağrılarından sonra kadının kaçmasına izin vermeyecekti. Bu adam hakkında bulduğumuz her şey, algılanan bir hakaretin cevapsız kalmasına asla izin vermeyen öfkeli bir kişi olduğunu destekliyor. Kolluk kuvvetleri irtibat görevlimizden polisle birlikte çalışarak baz istasyonu kayıtları için mahkeme celbi almasını istedim. Cinayet sırasında kurbanın yeni evinin yakınında olup olmadığını kanıtlamamız gerekiyor. Bu günler sürer. Ama o evinde olmadığından eminiz. Nerede olduğu bilinmiyordu. İşten izin almış ama komşuları onu hiç görmemiş. Görünüşe göre hepsi de korktukları için onu izliyorlarmış."

"İşin özü benim için Asher."

"Bu cinayetin, Raine'in diğer cinayetlerle sahte bağlantılar kurmak için temel olarak kullandığı cinayet olduğunu . Gerçek bir katile rastlamış olabileceğini fark ettiğini sanmıyorum. Ve öyle de görünüyor."

Callum, "Onu gözetlemiş," dedi. "Bunu dosyada okuduğumu hatırlıyorum."

"O yaptı. Bu nedenle, Faith bu sabah erken saatlerde ek bilgileri bulduğunda, Scoggin'e göz kulak olması için yerel bir özel dedektif gönderdik. Biz yapmak istiyorum

Raine'i herhangi bir görüp kim olduğunu anlaması ihtimaline karşı, her an nerede olduğunu bildiğimizden emin olmalıyız. Eğer polislerin peşinde olduğunu düşünürse-"

"Onu suçlayabilir ya da potansiyel bir tanık olarak ortadan kaldırmak isteyebilir. Özel dedektifin onu izlediğini mi söylediniz?"

"Öyleydi. Ama onu Scoggin yaptı. Bir kuyruğu olduğunu fark etti ve adamımızı kaybetti. Rüzgarın içinde."

Callum'un eli telefona sıkıca sarıldı. "Bilinen son adresi nedir?"

"Atina."

Callum silahını çekti ve merdivenlere doğru koşmaya başladı.

On Beşinci Bölüm

Raine duşu kapattı ve fazla suyu akıtmak için saçlarını sıktı. Banyo kapısı hızla açıldı. Callum içeri koşarken nefes nefese kaldı ve geri çekildi. Elindeki silahı yere doğrultmuş, ona şöyle bir bakıp banyonun diğer ucundaki dolaba doğru koşuyordu.

Cam kapının tepesinde asılı duran havluyu ve atarak tam adam çıkarken örtündü. Silahını kaldırmıştı ve şimdi telefonla konuşuyordu.

" oluyor?" Duştan banyo halısının üzerine çıktı ve havluyu vücuduna sardı.

" yok," diye sessizce mırıldandı, hâlâ telefonla konuşuyordu. Bir saniye sonra gitmiş, kapı arkasından kapanmıştı.

Mahremiyetinin ihlal edilmesine kızması gerekirdi. Ama bir şeylerin ters gittiği belliydi. Buraya, kızın bir sorun olup olmadığından emin olmak için gelmişti.

iyi olduğunu ve yanında başka kimsenin olmadığını söyledi. Bu çok açıktı. Belli olmayan şey ise *nedeniydi*. Neden burada başka birinin olduğunu düşünüyordu ki? Ve telefonda kiminle konuşuyordu?

Saçlarını aceleyle havluyla kuruladı, makyaj yapmakla uğraşmadı. Üzerine bir kot pantolon ve lacivert bir bluz geçirdikten sonra yatak odasına geçti.

İlk fark ettiği şey Callum'un birinin yanında durduğu ve panjurların arasından dışarıdaki sokağa doğru baktığı oldu. İkincisi, normalde okuma masasının üzerinde duran tahta sandalyenin yatak odasının kapısının kolunun altında durmasıydı. Kimse içeri girmiyor ya da dışarı çıkmıyordu.

"Callum, Tanrı aşkına. oluyor? Neden ben çıplakken ve silahını çıkarmışken banyoya daldınız?"

Panjurları kapattı ve ona doğru yürüdü, çenesi gerilmişti, endişe çizgileri alnını kırıstırıyordu. "Hakkımı yemeyeyim, banyoya girmeden önce kapıyı çaldım. Ve adını iki kez söyledim. Cevap vermedin."

"Evet, o kafam muhtemelen suyun altındaydı. Seni duymadım."

"Pete Scoggin'i daha önce gördün. Bana onu tarif et." "Scoggin mi? Ne? Neden?"

"Lütfen."

İç çekti. "Elbette onu gördüm. Onu gözetim altında tuttum. Ama size cinayet vakalarıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylemiştim. Hepsi yardımınızı almak için bir uydurmaydı."

"Tam olarak değil." Ayakucundaki kiraz ağacından kalın direğe yaslandı. "Scoggin ile dosyalarınızdaki diğer cinayetler arasındaki sözde bağlantıyı uydurdunuz ve onu seri katil olarak gösterdiniz. Ama onun hakkında daha haklıymışsınız. Görünüşe göre, araştırdığınız ilk kurbanı da o öldürmüş olabilir."

Bir elini göğsüne bastırdı. "Nancy Piraino mu? Onun ölümünde şüpheli olması her şeyden çok bir tahmindir. Gerçekten onu öldürenin o olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"görünüyor. Faith ve Asher onun geçmişini araştırdılar ve kurbanın-"

"Nancy."

"Nancy. Hayatındaki hiç kimsenin ona zarar vermek için uzaktan yakından bir nedeni yok gibi görünüyor. Scoggin hem nedeni hem de fırsatı olan bulabildiğimiz tek kişi."

Kapının altındaki sandalyeye baktı, boğazı . "Ne yani, evime girip her yeri edenin o olduğunu mu düşünüyorsun? Ve bir şekilde tekrar içeri girmiş olabileceğini mi?"

"Şüpheliyi ormanda kaybettikten sonra üst katı temizleyenler polislerdi. Scoggin'in izini kaybettiğimi anladığımda, geri dönüp gizlice eve girmeyi başaramadığından emin olmalıydım. kaos sırasında tekrar ev."

Titredi ve kollarını beline doladı. "Neden peşimden gelsin ki? Çünkü beni suçluyor, ne için? Anlatmak Bitmedi Onunla ilgili iş mi? Bunu yaptığımı nereden bilebilir ki?"

"Özellikle UB değil. Ama bir süredir onu izliyordunuz. Bir noktada fark etmiş, plakanızı almış ve kim olduğunuzu anlamış olabilir. Dosyalarınızı aldığımız gün onun hakkında polise ihbarda bulunduk. Polis o gün onunla görüştü, ama onu tutacak bir şey yoktu, bu yüzden onu tutuklamadılar. Şimdi de kayboldu. Hiç kimse nerede olduğunu biliyor. Bir keresinde Nancy'nin evine zarar vermişti. Birinin sizin evinize girip aynısını yaptığını düşünürsek bu tesadüf hoşuma gitmedi. Henüz bir resmini görmedim. Görür müsün? tarif edebilir misin?"

Omuz silkti. "Gerçekten göze çarpan bir şey yok. Senden birkaç santim daha kısaydı. Muhtemelen 1.80, 1.90 boylarında. Ağır değildi, Sanırım ortalama bir yapı. Belki zayıf bile sayılabilir. Koyu renk saçlı..." Keskin bir nefes aldı. "Bu gece gördüğümüz adamı tarif ediyorum."

Başını salladı. "Öylesin." Telefonunu tekrar çıkardı ve birkaç fotoğrafa göz attıktan sonra ona doğru tuttu. "Bu adamı tanıdın mı?"

"Hayır, ben... Bekle. O daha yaşlı, biraz daha ağır ama çok değil. Randy Hagen?"

"Bu onun en son uyuşturucu tutuklamasından sabıka fotoğrafı. Söylediklerine bakılırsa Scoggin'in dublörü olabilir. Bu da ormana kadar kovaladığım adamın onlardan biri olabileceği anlamına geliyor. Eğer Hagen Kardeşinizi kurtarmak için onun adını karıştırdığınıza göre, sizi korkutmaya karar vermiş olabilir. Eminim potansiyel bir şüpheli olarak etiketlenmekten ya da kardeşinizin duruşmasında yalancı şahitlik yapmakla suçlanmaktan hoşlanmayacaktır. sorun."

"Haksız sayılmaz. Başı kesinlikle belaya girebilir." Yatağın ayak ucuna tırmandı ve adamın yaslandığı yerden birkaç adım uzağa oturdu. "Mahkemede yalancı şahitlik yaptığı kanıtlanırsa, bunun bir önemi kalmaz. yalancı şahitlikte zaman aşımı süresi sadece birkaç yıldır. Burada, Georgia'da, suç ortaya çıkana kadar zaman aşımı işlemeye başlamaz. Bu da hâlâ yargılanabileceği anlamına geliyor. Ve eğer suçlu bulunursa. Yalan tanıklık birini idam cezasına , otomatik olarak ömür boyu hapis cezası alır."

Islık çaldı. "Seni polisle konuşmaktan için çok iyi bir teşvik bu."

Sanki dik bir yokuştan aşağı yuvarlanmış gibi mide bir his kapladı içini.

"O... Scoggin ya da Hagen mı-"

"Evde mi? Sanmıyorum. Ama burada görüş alanımda olmadığın için önce iyi olduğundan emin olmalıydım. Evi arama şansım olmadı. henüz bütün evi. Sana zarar vermek isteyecek iki adam potansiyel olarak yakınımızdayken zaten burada kalmayacağız."

"Kalmıyor musun? Gerçekten tehlikede olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Burada güvende olduğunuzu varsaymaktansa aşırı tepki vermeyi ve yanıldığımı kanıtlamayı tercih ederim. Adresiniz herkes tarafından biliniyor. Basit bir internet araması sizi bulur. Biri çoktan buldu bile."

Titredi ve kollarını ovuşturdu. "O zaman nereye gidebiliriz? Bir otele mi?"

"Seni bundan daha güvenli bir yerde istiyorum, herkesin göremeyeceği ya da internet kayıtlarında kolayca bulunamayacağın bir yerde."

"Nerede olabilir?"

Pencereleri örten panjurların üzerinde kırmızı ve mavi ışıklar parlıyordu.

En yakın olana gitti ve dışarı baktı. "Danny'yi aradım, Dedektif Cooper. Scoggin için de Georgia ve Tennessee'de, özellikle Nancy Piraino cinayetiyle bağlantılı olarak arandığı için bir arama bülteni çıkaracak. Tüm medyada yayınlanacak. Onu bulacağız. Ayrıca Danny'den mahalleyi gözetlemesi için devriye memurlarından birini göndermesini istedim. Bize eşlik edecekler, kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için cipimi takip edecekler. Güvende olacağın bir eve gidiyoruz."

Kapıya doğru ilerledi, sonra sandalyeyi kapı kolunun altından çekti.

"Birkaç dakika içinde aşağıda olacağınızı haber vereyim. Çantanı hazırla. Sen hazır olur olmaz yola çıkacağız."

"Callum, bekle. Nereye gidiyoruz? Güvende olacağımı düşündüğün hangi evden ?"

Kapı aralığında durdu ve ona baktı. "Benim."

On Altıncı Bölüm

Raine'in daha çok Lexington Yolu olarak bildiği 78 numaralı Eyalet Yolu'nda doğuya doğru ilerlediler. Arkalarında polis arabası onları takip ediyor, başka kimsenin onları takip etmediğinden emin olmak için gözlerini dört açıyordu. Havaalanını geçtikten kısa bir süre sonra Lexington, Atina Yolu'na dönuştü ama Callum hâlâ yavaşlama ya da dönüş yapma belirtisi göstermiyordu.

"Kimsenin baktığını bilmeyeceği bir yere gitmem gerektiğini söylemiştin," dedi. "Eğer biri, mesela Hagen, kasabada sorular sorduğumuzu duyarsa, seninle oraya gitmiş olma ihtimalime karşı senin evini arayabilir."

"İyi düşünmüştünüz, avukat bey. Ancak mülk tapusu, hatta kamu hizmetleri bile benim adıma kayıtlı değil. Paravan şirketlerden oluşan bir labirentin içindeler. ACCPD'de dedektifken bazı tehditler aldığım da bunu yapmıştım. Yakaladığım kötü adamların nerede yaşadığını öğrenmesini istemedim. Gatlinburg'a taşındığımda, orada da aynısını yaptım. Birisi inanılmaz bir araştırma yapmadıkça iki ev de bana geri dönmeyecek. Ve o zaman bile, her şirketin arkasında kimin olduğunu anlamak için kayıtları aldıklarında, öğrenirdim. Dosyayı işaretlemesi için bir belediye memuruna rüşvet verdim, böylece herhangi biri bilgi talep ederse bana haber verilecekti."

"Bu, internette seni takip ederken neden adresini bulamadığımı açıklıyor."

Sırıttı. "Önlemlerimin işe yaradığını bilmek güzel."

"Merak beni öldürüyor. Bu paravan şirkete ait yer ne kadar uzakta?"

"On dakika kadar daha. Eskiden işe gidip gelmek sinir bozucu derecede uzun bir yolculuktu. Artık Gatlinburg'da yaşadığım için buraya nadiren geliyorum. En son aylar önce, davalar arasında birkaç gün izin aldığım da gelmişim."

"Uzun yolculuklarınıza değdiğine ve Tennessee'ye taşındıktan sonra bile bunu sürdürdüğünüze göre çok güzel bir yer olmalı."

Gülümsedi. "*Berbatlığın* altını çiziyorum. Ev küçük ve sade, övünülecek bir yanı yok. Güzel olan arazisi. Şehrin olanaklarından çok uzakta olmayan ama kimsenin işinizi bilmeyeceği kadar izole edilmiş ormanlık bir vaha. Ailenin baba tarafından büyükbabamındı. Vefat ettiğinde bana vasiyet etmişti. On sekizime yeni basmıştım."

"On sekiz, vay canına. Toprak sahibi olmak için çok genç. Duygusal nedenlerle mi saklıyorsun?"

"Daha çok ailemi kızdırmak için saklıyorum. Büyükbabamın babam yerine bana vasiyet etmesine çok kızdılar. Annem, babam ve kardeşlerim onu satmamı ve geliri bölüşmemizi istediler. Prensip reddettim. Büyükbabam satılmasını istemedi. Eğer babam onu saklamayı planlasaydı.

hemen imzalayabilirdi. Ama tek yapmak istediği, parsellere ayırıp bir alt bölüm inşa etmesi için bir müteahhide satmaktı." Ona baktı. "Bu aile gerginliği yıllarca devam etti ve zamanla daha da kötüleşti. Aile toplantıları, tartışmalardan kaçınmak için yumurta kabukları üzerinde yürüme çalışmasıydı. Özellikle bir toplantıdan sonra

Herkesin beni tekrar satmaya çalışması ve benim bunu reddetmem üzerine ailem açgözlü olduğuma karar verdi ve beni dışladı. Bu beş yıl önceydi."

"Bu gerçekten korkunç. Mülkünüz konusunda bu kadar ısrarcı olmalarının bir nedeni var mı? Belki de para sıkıntısı çekiyorlardı ve gelirler?"

"Eğer durum böyle olsaydı, hemen satardım. Ailemdeki hiç kimse zengin değil. Ama hiçbir şekilde zarar görmüyoruz. Hepimizin iyi maaşlı işleri var. Annem ve babam küçük ofis malzemeleri mağazaları zincirini büyük bir perakendeciye sattıktan sonra erken emekli olacak kadar kazandılar."

"Sana böyle davrandıkları için çok üzgünüm. Birbirini sevmesi gereken insanların arasına asla mal mülk ."

". Kendi başıma gayet iyi idare ediyorum."

"Yine de buna gerek yok. Ailen olarak seni koşulsuz sevmeliler."

Adem elması boğazında sallanıyordu ama cevap vermedi.

Adamın gözlerinde gördüğü acı parıltısı ona onun kayıtsız sözlerinden ve gerçekçi tavrından çok daha fazlasını anlatıyordu. Dürtüsüne karşı koyamayarak sol elini, aralarındaki konsolun üzerinde duran sağ elinin üzerine koydu.

Bakışları şaşkınlıkla onunkilere kaydı. Sonra elini avuç içine doğru çevirip parmaklarını birbirine geçirerek *onu* şaşırttı.

"Teşekkürler, Raine." Adamın derin sesi kadının omurgasında sıcak bir heyecan yaratırken eli de elini sıkıca kavradı. "Sadakat ve koşulsuz sevgiden anlayan biri varsa o da sensin. Sende hayran olduğum şeylerden biri de bu."

Gözlerini kırptırdı. "Bana hayran mısın? Seni silah zoruyla alıkoyan kadına mı?"

Güldü, kaşlarındaki stres çizgileri hafifledi. "İlk tanışmaların en olmadığı kesin. Ama şimdi anlıyorum. Bunu neden yaptığını anlıyorum. Ve Silahın dolu olmadığını bildiğin ve masum bir insana zarar vermemek için kendi hayatını riske attığın gerçeği, senin karakterin hakkında her çok daha fazla şey anlatıyor. Sen iyi bir insansın, Raine Quintero. Avukat olsan bile."

Gözlerini devirdi ve elini çekerek kurtardı, çünkü üzülmekten çok yaklaşmak istiyordu. "Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğundan emin değilim."

"İkisinden de biraz. Özür dilerim." Göz kırptı.

Yüzü ısındı ve titrek bir nefes verdi. Callum büyüleyici biriydi. Eğer dikkatli olmazsa, kısmen polise aşık olacaktı.

kardeşinin hapiste olmasından sorumluydu - ölüm hücresinde, daha az değil.

Bu aile sadakati değildi. Tam tersiydi. Kardeşi ondan utanacak ve

incinecekti. Bu da bir dünya suçluluğun üzerine çökmesine neden oldu.

onu. Adam burada, altıya dokuzluk bir hücrede hayatının kalan birkaç gününü sayıyordu ve kadın onu kurtarmak için çalışmak yerine flört ediyordu. O anda kendinden nefret eder gibi oldu.

"Şimdi planımız ne?" diye sordu. "Senin evine vardığımızda."

Adam ona sorgulayıcı bir bakış attı, şüphesiz ani ruh hali değişikliğini merak ediyordu. Ama o bunu anlayışla karşıladı ve kasabadan uzaklaşırlarken onun elini tutan elini rahatça direksiyonun üzerinde hareket ettirdi.

"Önce, sabahleyin yiyecek bir şeyler bırakması için bir teslimat servisine sipariş vereceğim. Geldiklerinde orada olmazsak koyabilecekleri bir buzdolabım var. Bu gece için, ne olursa olsun hayatta kalacağız. Dondurucuda var."

"Kardeşime yardım etmek için bundan sonra ne yapacağımızı kastetmiştim. Geç oluyor. Bu gece daha fazlasını yapamayacağımızı biliyorum. Ama siz her zaman faili meçhul davalarla ilgileniyorsunuz. Olay yerini ziyaret etmek dışında onlara yaklaşmak için bir tür oyun planınız olmalı."

Sol flaşörünü yaktı ve yavaşlayarak durdu, karşıdan gelen bir arabanın farlarının geçmesini bekledi ve camını indirdi. Araba geçer geçmez sola, farlarının aydınlattığı sık ağaçlarla çevrili dar, toprak ve çakıllı bir yola döndü. Pencereden el salladı. Raine omzunun üzerinden bakınca polis arabasının yolun ortasında geri döndüğünü gördü. Sonra kasabaya doğru geri döndü.

"Polis bizimle bu sokağa gelmiyor mu?" diye sordu.

"Gerek yok. Burası benim yolum."

Şaşkınlıkla doğruldu ve etrafına bakındı -ya da bakmaya çalıştı. Pek bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Tepedeki ağaç dalları ay ışığını engelliyordu.

Ve

arazinin hiçbir yerinde spot ışığı yoktu.

Ta ki son bir dönüş yapana kadar. "Oh, vay canına," diye nefes aldı.

Kıkırdadı. "Ve şimdi büyükbabamın burayı neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorsunuz."

Sağ taraflarında duran küçük beyaz beton bloklu çiftlik evinden yaklaşık yirmi metre ötede durdu. Raine zar zor bir bakış attı. Dikkatini çeken şey, hem ön hem de arka bahçedeki peyzaj ışıklarının oyunuydu. Ancak burası bir bahçeden çok, pırıl pırıl beyaz ışıklarla aydınlatılmış muhteşem süs ağaçları ve bitki gruplarının bulunduğu bakımlı bir araziydi.

Bitkilerin arasına örülmüş taştan bir yürüyüş yolu ilerideki pırıl pırıl suya kadar uzanıyordu. Gölet çok büyük görünmüyordu, ancak gün ışığında düşündüğünden daha büyük olabilirdi. Ortasında, yüzen spot ışıklardan oluşan bir halkayla aydınlatılan bir fıskiye şırıldıyordu. Ve herhangi bir küçük tekneyi suya indirmekten ziyade oturup dinlenmeye daha uygun görünen kısa bir iskele, her iki ucunda süslü lamba direkleri ile suya sadece birkaç kısa metre uzanıyordu.

"Bu inanılmaz. Çok güzel. Bahse girerim buraya geldiğinizde saatlerce o iskelede otursunuz. Mükemmel bir okuma noktası."

"Bunu daha önce düşünmemiştim. Okumak iş dışında pek zaman ayırabildiğim bir şey değil. Ama balık tutmak ya da gevşemek, bir bira içmek ve dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranmak için harika bir yer."

"Nasıl bu kadar güzel kalabiliyor? Buraya pek gelmediğini söylemiştin."

"Mülkü ayakta tutmaya yetmeyeceği kesin. Küçük bir servete mal oluyor. Bir peyzaj şirketinin bakımını yapmasını istiyorum. Ama ne zaman masrafları durdurup doğaya bırakmayı düşünsem, büyükbabamın burada elleri ve dizleri üzerinde tüm yataklarla ilgilendiğini hatırlıyorum. O ve büyükbabam buradaki neredeyse her bitkiyi, her çalıyı, her ağacı dikmişlerdi. Sayamayacağım kadar çok kez otları temizlemeye, sulamaya ve yeni yataklar için alanları temizlemeye yardım ettim.

Bırakmak, ne bileyim, *onları* bırakmak gibi geliyor sanırım. Aptalca geliyor ama-

"Hiç de değil. Burayı ayakta tutarak onları ve anılarını onurlandırılıyorsunuz. Bu onların hayatlarının ve size olan sevgilerinin yaşayan bir anıtı. Bunu yok etmek,

Her şeyi biçip kurabiye kesimi evler inşa etmek bir rezalet olur. Aileniz bu mülkün kıymetini bilemeyecekse bunu hak etmiyor demektir."

Sonunda adamın bir süredir sessiz olduğunu fark ettiğinde, bakışlarını pencerelerin dışındaki hayal dünyasından ayırdı ve adamın dikkatle kendisini izlediğini gördü. Ayın ışığı altında, çizgi ve uzaktaki parıldayan manzara ışıkları, her şey birdenbire büyülü, olasılıklarla dolu göründü. Stres, bilinmeyenler, onun Emniyet kemerini yavaşça çözerken soruşturmayla ilgili endişeleri kaybordu ve bir yandan da bakışlarını onunkilere dikti.

Her nasılsa, o da kendi kemerini çözmeyi başardı ve sonra birbirlerinin kollarındaydılar. Kızın artık tanıdığı sihirbaz gibi, adam onu acı veren tatlı bir kucaklamayla sardı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Kısa bir süre, çok kısa bir süre. Ama çok harikaydı. Sonra dudakları kızın boğazına doğru ilerledi ve kızın sıcaktan nefesinin kesilmesine neden oldu.

Boğazının derinliklerinde inledi ve yarı dönerek onu arkasına bastırdı. Bu kez, dudakları onunkileri yakaladığında, kısa süreli bir şey olmadı. Acele etmedi, kendi dudaklarıyla onun ağzıyla sevişti, okşadı, okşadı, verdi ve aldı, ta ki kadın bunun güzelliğinden ağlamak isteyene kadar.

Sonunda geri çekildiğinde, nazikçe okşadı ve perçemlerini gözlerinden uzaklaştırdı.

"Bu... çok güzeldi," diye fısıldadı. "Daha önce hiç böyle öpülmemiştim."

"Bu utanç verici," fısıldadı. "Seni böyle iyice ve sık sık öpmeliler. Değer verilmeli ve el üstünde tutulmalısın."

"Dikkatli ol. Beni başkaları için mahvediyor olabilirsin."

Gülümsedi, sıcak elleri yüzünün kenarlarından boynuna ve omuzlarına doğru bir iz bıraktı. "Yaptığım şey bu mu? Seni başkaları için mahvetmek mi?" Köprücük kemiğine şefkatli bir öpücük kondurdu.

Kadın ürperdi. "Hangi diğerleri?"

Kıkırdadı, geri çekilmeden önce sıcak nefesi kadının tekrar ürpermesine neden oldu. "Ne yazık ki durmak zorundayız, yoksa sizinle burada, cipimin kabininde sevişeceğim. Ve siz bundan çok daha iyisini hak ediyorsunuz.

Hadi gidelim.

evin içinde."

Arabayı garaja sürdü ve bir anda Raine'i terk eden beyin hücreleri geri geldi. Sevişmek mi? Bunu yapmasını isteyecek kadar aklından ne geçiyordu ki? Çünkü o istedi. Onu istiyordu,

hiç kimseyi istemediği kadar çok istiyordu. Ve bunu anlamıyordu. Evet, yakışıklıydı, inanılmaz derecede. Ve güçlü, ve nazik, ve akıllı, ve... ve o, kardeşinin davasında çalışan dedektifti. Ne kadar

Onun kollarında olmayı arzulasa da, bu gerçekten önemli olanın yanında ikinci planda kalmalıydı.

Joey'in hayatını kurtarmak.

Kapısı açıldı ve Callum elinde hazırladığı çantayla orada duruyordu, onun çantasını almasını izlerken gülümsemesi soldu.

"an geçti, değil mi?" Ses tonundan pişmanlık damlıyordu. "Sana düşünmen için çok fazla zaman verdim."

"Yaptığın iyi bir şey. Önemli olana odaklanmalıyız."

Uzun bir süre ona baktı, sonra bir tür anlayışa varmış gibi başını salladı. "Önemli olan. Kesinlikle. Daha iyi bilmeliydim. Bir daha olmayacak."

Adam arkasını dönmeye başladığında, kadın çantasını yere fırlattı ve adamın elini tuttu. "Callum, bekle."

Arkasını döndü, kaşları soru sorarcasına kalkıktı. Ona doğru uzandı ve kendine çekti, sonra elleriyle yüzünü çerçeveledi. Dudaklarına fısıltı yumuşaklığında bir öpücük kondurdu, sonra gözlerinin içine baktı. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Az önce yaptığımız şey, senin kim olduğun önemli. Ama bu çok beklenmedik ve şaşırtıcı çünkü birbirimizi çok az tanıyoruz. Ve şu anda aramızda olan bu şeyle nasıl başa çıkacağımdan bile emin değilim. Şapkamdan bir tür mucize çıkarmazsam kardeşimin birkaç gün içinde öleceğini bilerek kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum. Çok istememe rağmen kendimi senin içinde kaybetmek yerine şu anda buna odaklanmam gerekiyor. Pek mantıklı konuşmuyorum, biliyorum, ama bunu anlayabiliyor musun? Birazcık? Sen önemlisin, Callum. Benim için çok önemlisin. Her nasılsa. İnanılmaz bir şekilde, bu kadar kısa sürede. Ama işte orada. Gerçek."

Saçlarını nazikçe geriye doğru iterken gülümsedi. "Sürprizlerle dolusun, Raine Quintero. Ve ne demek istediğini anlıyorum. Güçlü bir argüman oluşturmak için avukata bırak. Ama ben bu önermeye katılmıyorum. Bence iş ve eğlenceyi karıştırabilirsin. Ve ben bunu öğrendim. Bazen bir sorun hakkında yüzde yüz düşünmemek, o soruna geri döndüğümde daha iyi odaklanmama yardımcı oluyor."

"Sevişmenin daha iyi odaklanmamıza yardımcı olacağını mı savunuyorsun Callum?" Gülümsemesi genişledi. "Öyle olsaydım seni yatağıma alır mıydım?"

Güldü. "Hayır. Yapacak işlerimiz var. Ve kaybedecek zamanımız yok." Bir elini kaldırdı. "İsraf değil. Başka şeyler için harcayacağımız zaman zevkli."

"Sıcak, harika, akıllara durgunluk veren-"

Güldü. "Bu özgüven eksikliğinin üzerinde çalışmamız gerekiyor." "Ne zaman hazır olursanız, hizmetinizdeyim."

"Aman Tanrım." Kendini yelpazeledi. "Sen iflah olmazsın."

"Ve duruyorum, hemen şimdi. Gerçekten fikrini değiştirmeye çalışmıyorum. Kararınıza saygı duyuyorum. İçeri girelim ve daha önceki sorularına cevap vereyim. soru."

Yan kapıya yöneldi ve anahtarını kilide soktu.

Kapı açılırken çantasını kaptı ve aceleyle onun peşinden gitti. "Daha önceki sorum?"

"Kardeşinin faili meçhul davasını çözme planlarımı öğrenmek istemiştin."

Gözlerini kırptırdı. "Doğru. Senin planların. Ne demek istediğimi anladın mı? dağıttın." "O zevk bana aitti, sizi temin ederim. Ama bundan sonra iyi olmaya çalışacağım.

bundan sonra."

Öfkeyle başını salladı. Bu adam tam bir serseriydi, karşı konulmazdı. Onun bir sürpriz olduğunu söyleyip duruyordu. Adam onun için daha da büyük bir sürprizdi. Hiç de beklediği gibi değildi. Hızla her şeye dönüşüyordu. İstediklerini hiç fark etmemişti. Ama şimdi özlemlerine boyun eğerse ve kardeşini kurtaramazlarsa, kendini affedebilecek miydi? Ya da onu? Bu, düşünmek isteyeceği türden bir suçluluk duygusu değildi. Bu da Callum'la arasında herhangi bir ilişkinin mümkün olmadığı anlamına geliyordu. Şimdi. Ve Joey'e ne olduğuna bağlı olarak, belki de hiç olmayacak.

On Yedinci Bölüm

Raine'in Callum'un kardeşinin davasını takip etme planlarını öğrenme isteği, ertesi gün öğleden sonra yeni bir randevuya gittiklerinde hâlâ başını döndürüyordu. Callum soruşturmada yapılanların listesini verirken onu en çok şaşırtan şey, şirketi Unfinished Business'tan birkaç kişinin yardım etmesiydi. Bunu fark etmemişti bile. Herkesin başka davalarda ya da seri katil davasında çalıştığını sanıyordu. Ama görünüşe göre tüm davalarına bir ekip olarak yaklaşıyorlar, gerektiğinde kaynakları paylaşıyorlardı, özellikle de yaklaşan bir infazın saatini geçmeye çalışmak gibi kritik bir konuda.

Ekip üyeleri duruşma tutanakları ve polis dosyalarındaki bilgileri doğruluyordu. Basılı dosyalarını ve bilgisayarını teslim ettiği andan beri, hatta hastaneden taburcu edilmeden önce bile bu konu üzerinde çalışıyorlardı.

UB'nin kendi bünyesinde bir laboratuvarı vardı. Analistlerinden biri davadaki fiziksel kanıtları ya da en azından polis dosyalarındaki envanter listesini gözden geçiriyordu. Adli test raporlarını inceliyorlardı. başka kanıtların da test edilmesi gerektiğini düşünüp düşünmediklerini görmek için yapılmıştı. Elbette, ek testler istiyorlarsa, savcılığın erişimlerine izin vermesi için bile güçlü bir argüman olması gerekirdi. Ve bu tür testler zaman alırdı, Joey'nin sahip olmadığı zaman. Raine fazla dayanamadı. Adli tıp cephesinde umut. Ama yine de bakmalarını çok takdir ediyordu. Mucizeler oldu. Sadece bir tanesine ihtiyacı vardı.

Önemli tanıkların ifadeleri okunmuş ve savcılık ve savunma tarafından hazırlanan yazılı raporlarla karşılaştırılmıştı. Callum bunun tüm keşif kurallarına uyulduğundan emin olmak için olduğunu açıklamıştı. Duruşmadan önce savunmaya düzgün bir şekilde teslim edilmemiş herhangi bir kanıt varsa, bu

davanın adil olmadığını savunacaktı. Ama yine de Raine bu stratejinin bir sonuç vereceğinden şüpheliydi. Bu çok açık bir stratejiydi. Yıllar önce keşif kuralları ihlal edilmiş olsaydı.

Umutları, hem ifade veren hem de vermeyen tanıklarla yapılacak görüşmelere bağlıydı. Eğer birisi ifadesini geri alırsa ya da ilk söylediğinden önemli ölçüde değiştirirse, bu adil olmayan bir yargılamayı savunmak için kullanılabilir. Bu yeni bir kanıt olarak görülebilirdi.

umutsuzca ihtiyaç duydukları şey. Callum'un ya da onun Akranları Joey'nin suçluluğunu tamamen şüpheye düşürecek yeni tanıklar bulabilirdi. Kurul bir kanıtı görmezden gelemeydi. İnfazı geçici olarak durdurmak için bile olsa harekete geçmek zorundaydılar.

UB'nin müfettişleri de çeşitli kolluk kuvvetleri veri tabanlarında arama yapıyor, onun yaptığı gibi benzer suçları arıyor, ancak onun ulaşamadığı verilere erişiyorlardı.

Her türlü konuda uzmanlara danışılıyordu. Ve UB avukatları Joey adına yapılan temyiz başvurularını inceliyor, daha önce gözden kaçmış olabilecek boşluklar ve fırsatlar arıyorlardı.

Ve bu sadece Raine'in dün geceki tartışmadan hatırlayabildikleri idi. Bir noktada, merhamet için yalvarmıştı. Ve onu sorguladığı için bile özür dilemişti. Belli ki UB müfettişleri, özellikle de Callum -Ne yaptıklarını biliyorlardı. Callum'la birlikte yeterince sıkı çalışmadıkları yönündeki endişeleri tamamen . İnsanlar gece gündüz bu dava üzerinde çalışıyordu. Düzinelerce yol araştırılıyordu. Ama elbette, bunu bilse bile, kendisinin ya da Callum'un yavaşlamasını göze alamazdı.

Atina'daki uzmanları, sahadaki botlarıydı. İnsanlarla yüz yüze konuşabilecek, Gatlinburg'daki UB'den biriyle telefonda reddedilebilecek bir röportaj için baskı yapabilecek kişiydi. O ve Callum'un yaptıkları, kurulu kendi lehlerine çevirecek küçük bir bilgi parçasıyla sonuçlanabilirdi. Devam etmek zorundaydılar. Bu yüzden -bugün tanıklarla konuşarak saatler geçirdikten sonra- şu anda Georgia Üniversitesi kampüsü.

Yarım saatten fazla bir süre önce, bir yönetici onları bir suç örgütüne yönlendirmişti.

Sahte itiraflar konusunda uzman Profesör Irena Kassin'in ofisinin önündeki adalet çalışmaları bekleme alanı. Randevuları vardı ama zaman gelip geçmişti. Anlaşılan adaletin çarkları bir üniversite kampüsünde bile yavaş işliyordu.

Callum, Raine'i bu mülakatlara fazla umut bağlamaması konusunda uyarmıştı. Ama onu özellikle bu görüşme konusunda uyarmıştı. Joey'nin itirafa zorlanmış olabileceği fikri yeni değildi. Yıllar boyunca avukatının pek çok mahkeme duruşmasındaki temel argüman buydu. Bu iddianın yeniden ve bu kez başarılı bir şekilde ileri sürülebilmesi için son derece ikna edici kanıtlar bulmaları gerekecekti.

Şimdiye kadar, tüm sıkı çalışmalarına ve UB'nin tüm kaynaklarını kullanmalarına rağmen, ellerinde hiçbir şey yoktu. Bu yüzden Callum'un uyarılarına rağmen Raine umutlarını bu profesöre bağlamıştı. Referansları kusursuzdu. Sahte itiraflar hakkında birkaç kitap yazmakla kalmamış, bu konuda çok sayıda bilimsel çalışma da yapmıştı. Ve elliden fazla davada tanıklık etmişti. Raine'i bu sayı konusunda en çok etkileyen şey, neredeyse eşit oranda savunma ve iddia makamı için tanıklık etmiş olmasıydı. Savcılık. Siciline bakılırsa, kimse onu şu ya da bu şekilde önyargılı olmakla suçlayamazdı. Joey'nin itirafının sahte olduğuna ikna olduysa, bunun hapishane kurulunda bir ağırlığı olmalıydı. Öyle *olmalıydı*.

Profesör Kassin'in ofisinin kapısı nihayet açıldı. Koyu renkli takım elbiseli bir adam dışarı çıktı, onlara başıyla selam verdi ve gitti. Genç yönetici ofise yöneldi. Bir süre sonra dışarı çıktı ve içeri girmelerini işaret etti.

Raine, özgeçmişinde birçok kitap ve ulusal çapta takdir gören çalışmalar bulunan bir ceza hukuku profesöründen ne beklediğinden emin değildi. Ama onları karşılayanın modayı takip eden güzel bir esmer olmadığı kesindi. Callum'a daha sıcak gülümsüyor gibiydi, birbirlerine hoş beş ederlerken elini belki de gereğinden biraz daha uzun süre tuttu. Raine'in tek yapabildiği kadının elini geri çekmemekti. Bu çok saçma değil miydi?

Bir öpücük. O ve Callum bir öpücük paylaşmışlardı. Sırf ona gülümsedi diye başka bir kadının gözlerini oymak istiyormuş gibi hissetmemeliydi.

Ama lanet olsun, yaptı.

Neyse ki, profesör onları sahte itirafların arkasındaki bilim hakkında eğitmeye başladığında, karakteristik olmayan kıskançlığı çabucak kayboldu. Bunun yerine Raine, Kassin'in bilgisinin derinliğine kendini kaptırdı. Ve bu sabah birkaç saatini görüşmeye hazırlanmak için harcamış olmasından etkilendi. UB'nin verdiği Joey'nin sözde itirafıyla ilgili polis raporlarını incelemişti. Ayrıca duruşma tutanağının bazı bölümlerini, en azından sorgusuyla ilgili olanları okumayı da başarmıştı. Gününün yarısını onlarla konuşmaya hazırlanarak geçirmiş olmalıydı. Sadece bu bile Raine'in aptalca kıskançlığı yüzünden kendini suçlu hissetmesine ve büyük bir minnettarlık duymasına neden oldu.

Kassin masasının arkasından gülümsedi. "Kısa süre içinde size çok şey anlattığımı biliyorum. Dışarıdaki yanlış bilgi miktarı-

İtiraf olgusu bunaltıcı olabilir. Bazı ana noktaları özetleyeceğim ve bunları Bay Quintero'nun özel durumuyla ilişkilendirmeye çalışacağım."

Masasının arkasında, sarı bir bloknot üzerindeki bazı notları gözden geçirdi. Uzun kırmızı tırnağını birkaç parçanın üzerinde gezdirdikten sonra başıyla onaylar gibi

Yazdıkları konusunda kendini ikna etti. Tekrar gülümseyerek ilk maddeye dokundu ve sandalyesine geri oturdu.

"Bazı istatistiklerle konuyu çerçevelemeye çalışacağım. Tartıştığımız konuyu daha iyi anlamamıza yardımcı olacaktır. İstatistikler şu kaynaktan geliyor

yeni kanıtlar nedeniyle mahkumiyet kararının bozulduğu davalar. Bu da Masum bir kişinin haksız yere mahkum edildiğini bildiğimiz vakaları incelemek için bir havuz oluşturduk. Bu haksız mahkumiyetleri incelediğimizde, sahte itirafların (şüphelinin suçu işlemediği halde işlediğini söylemesi) cinayet davalarındaki mahkumiyetlerin başlıca nedeni olduğunu görüyoruz.

Şok edici, değil mi?"

"Bana göre değil," dedi Raine. "Kardeşim yürüyen bir kanıt."

Callum, "Bunun benim bir sürpriz olduğunu kabul ediyorum," dedi. "Bu şekilde ifade edildiğini hiç duymamıştım ve açıkçası beklemiyordum."

Kassin başını salladı. "İşler daha da kötüye gidiyor. Sadece cinayetler değil, çeşitli kurumların yaptığı çalışmalar sonucunda bozulan davalar incelendiğinde

Masumiyet gruplarına baktığımızda, bunların yüzde yirmi beş ile yüzde altmış altısının sahte itiraflar içerdiğini görüyoruz. Buradan yola çıkarak, sadece bu ülkede, işlemedikleri bir suçu itiraf ettikleri için şu anda elli bin veya daha fazla masum insanın hapiste olduğu sonucuna varabiliriz. Bu şaşırtıcı derecede yüksek bir . Ve yargı sistemimizdeki büyük bir kusura işaret etmektedir."

Raine, profesörün az önce söylediği yüzdeler karşısında şaşkına dönmüştü.

Callum da aynı derecede şaşırılmış görünüyordu. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Verdiğiniz tüm bu rakamların doğru olduğunu varsayarsak-"

"Öyle," diye güvence verdi Kassin ona.

Gülümsedi. "Anlayamadığım şey, bunun ilk etapta nasıl gerçekleştiği. Kimse bana yapmadığım bir şeyi itiraf ettiremez, özellikle de cinayeti."

"İşte Bay Wright, sorun da bu. İnsanlar bunun nasıl anlamıyor. Bu nedenle de otomatik olarak olmadığını varsayıyorlar. Ancak bunun endişe verici bir sıklıkta gerçekleştiğini kanıtlayabildiğimize göre, nasıl ve neden gerçekleştiğini anlamamız gerekiyor. Ve sonra da hukuku yeniden eğitmemiz gerekiyor.

kolluk kuvvetleri ve savcıların fark etmesi ve önlemesi gerekmektedir. En azından sorgulama tekniklerinin değişmesi gerekiyor."

Callum arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Eğer dedektiflerin yepyeni kurallara uyması ve iyi oynaması gerektiğini savunacaksanız bunun için asla destek alamazsınız. Ahlak ve kural tanımayan suçlularla çalışırken iyi adamların elini kolunu bağlayamazsınız. Eğer durum böyle olsaydı kimseyi mahkum edemezdik."

"Katılmıyorum. Ancak daha da önemlisi, argümanınız sahte itiraflarla ilgili temel sorunlardan güzel bir şekilde ortaya koyuyor. Dedektifler insanları sorgularken suçlu olduklarını varsayarlar. Bütün bu ahlak ve kural yokluğu suçlu olduklarını ve sorgulandıkları suçu işlemiş olmaları gerektiğini ima eder. Bu, sorguya girerken otomatik olarak şüphelinin aleyhine olan bir önyargıdır."

Callum başını salladı, açıkça hoşnutsuzdu. "Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur, mahkemede jüriye yol gösterir. Eğer dedektifler birinin suçlu olduğuna inanmasalardı, asla tutuklama yapmaz ya da sorgulamazlardı."

Kassin başını salladı. "Son noktada sana katılıyorum. Bu bir ikilem. Sorgulamaların nasıl yapıldığını değiştirmeye gelince, bu keşfedilmesi gereken bir şey yoksa sahte itiraflar sorununu asla çözemeyiz. Ama Bu sorunu çözmek için burada değilsiniz. Siz ve Bayan Quintero sorunu ve bunun kardeşinin durumuyla nasıl ilişkili olup olmadığını anlamak için buradasınız."

Öne doğru oturdu ve bir sonraki yorumlarını Raine'e yöneltti. "Bir kişinin suç işlemediği halde suç işlediğini söylemesine yol açabilecek pek çok faktör vardır. Aşırı yorgun olmak ya da zihinsel olarak bir şekilde zorlanmış olmak, hatta bir tür maddenin etkisi altında olmak şüpheliyi telkinlere karşı savunmasızdır."

Bir sonraki yorumlarının odağında Callum vardı. "Polis sorgusu Tahmin edebileceğiniz gibi, tekniklerin büyük bir etkisi vardır. Kolluk kuvvetleri, ne yazık ki suçlu olsun olmasın herkesi etkileyebilecek psikolojiyi kullanmak üzere eğitilmiştir. Buna bir şüpheliyi çok az konfora sahip rahatsız bir odada izole etmek de dahildir. Ortam yabancısıdır ve şüpheliyi gergin, güvensiz hale getirir. Tüm güç mülakatçıların elindedir. Şüphelileri tekrar tekrar suçlu olmakla suçlayarak yayılım ateşine tutarlar."

"Kulağa beyin yıkama gibi geliyor," dedi
Raine. Callum ona sinirli bir bakış fırlattı.

"Bunu tanımlamak için iyi bir yol," diye kabul etti profesör. "Kendinizi saatlerce bir odada çaresiz ve güçsüz hissettiğinizi düşünün. Yorgunsunuz, kafanız karışık ve tüm sahip olan yetkili kişiler tarafından size kötü bir insan olduğunuz söyleniyor. Sonra içlerinden biri iyi polisi oynayabilir, sizinle dertleşebilir, size bir çıkış yolu bulmaya çalışabilir - davranışınız için bir mazeret. Şüpheli suçunu inkar ederse, soruşturmacı genellikle onun sözünü keser ve suçlu olduğunu söyler. Şüphelinin sunabileceği gerçekleri geçersiz kılmak için karşı görüşler, argümanlar sunarlar. Burada yine psikoloji çok önemlidir. Sorgucular şüphelinin sessiz kalmasına izin vermezler. Durup sakinleşemesinler ve ne söylediklerini düşünemesinler diye onları sürekli konuştururlar."

Callum, "Ben görüşmelerimi hiçbir zaman bu şekilde yapmadım," diye itiraz etti.

"Bu övgüye değer," dedi. "Hiç bir şüpheliye yalan söylediniz mi? Kibar ve arkadaşımıydınız gibi davrandınız mı? Onları içlerini dökmeleri ve her şeyin yoluna girmesi için cesaretlendirdiniz mi?"

Sessizce arkasına yaslandı.

"Sessizliğiniz bana öyle olduğunu söylüyor," dedi. "Ve bunda kendi başına yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum. Ancak bunu, şüphelinin güvenini kazanmakla birleştirirseniz ve şüpheli zaten savunmasızsa, örneğin zihinsel engelli ise, size duymak istediğinizi düşündükleri şeyleri söyleyebilirler. Ve bunu sizi memnun ettiklerini ve sizi mutlu ettiklerinde evlerine gitmelerine izin vereceğinizi düşünerek yapacaklardır."

Başını iki yana salladı. "Kimse cinayet işlediğini itiraf edip sonra da evine gideceğini düşünmez."

"Size aksini kanıtlayan düzinelerce vakanın dosyasını gösterebilirim."

Callum'un yüzündeki ifade Raine'i bunun hararetli bir tartışmaya dönüştürmüştü. Bu Joey'e yardımcı olmayacaktı.

"Durun bakalım," dedi Raine. "Lütfen yolumuza geri dönebilir miyiz? Bu konuda tartışmayalım. Profesör Kassin'in Joey'nin itirafının zorla yapıldığını düşünüp düşünmediğini öğrenmek için buradayız."

Callum derin bir nefes verdi. "İkinizden de özür dilerim. Joey'nin davasında çalıştıgımda kıdemsiz bir dedektiftim ve bu olay biraz evime yakın."

Kassin'in gözleri büyüdü. "Sorgulayıcılardan biri olarak dosyada adınızı gördüğümü hatırlamıyorum."

"Belki de kıdemsiz dedektif fazla cömert." Alaycı bir sırıtış dudaklarını büktü. "Dedektif Farley davanın başındaydı. Joey'i o sorguladı. Ben onun köstebeğiydim. Ama ben Joey'i sorgularken uygunsuz bir şeyler olmuş olabileceği fikri

orada çalışıyor olması beni rahatsız ediyor. Farley'nin masum insanları yalan söylemeye zorladığına inansaydım, sizi temin ederim ki buna bir şekilde engel olurum."

Raine dikkatini çekmek için onun omzuna dokundu. "Senin hakkında, bir şüphelinin haklarını çiğneyecek ya da ne pahasına olursa olsun bir itiraf almaya çalışacak hiçbir şeyi bilerek yapmayacağını yüzde yüz bilecek kadar çok şey öğrendim."

Adamın şaşkın bakışı, onunla ilk tanıştığı zamanki halinden daha da kötü hissetmesine neden olmuştu. O karakterli bir adamdı ve ona yardım etme konusundaki seçimini asla elinden almamalıydı. Bunun yerine, onunla görüşmek için daha çok çabalamalı ve yardım etmek isteyip istemediğini seçmesine izin vermeliydi.

Profesör hukuk defterinde bir sayfa çevirdi, şüphesiz dikkatlerini yeniden toplamak için kurnazca bir yoldu. "Ekleyeceğim son kısım, sorgulama süresinin uzunluğunun devreye girdiğidir. Bu süreç ne kadar uzun sürerse, şüphelinin bu süreci sona erdirmek için yalan söyleme olasılığı da o kadar artar. Şüpheli ne kadar gençse daha ." Bir sayfa daha çevirdi. "Joey'nin röportajlarıyla ilgili olarak beni endişelendiren birkaç şey vardı."

Görüşmelerindeki olası sorunları, özellikle de sözde itirafta bulunduğu sonuncusunu tek tek sıraladı.

"Görüşmeler çok uzundu. Joey uykusuzluk çektiğini, bu yüzden zaten yorgun olduğunu ifade etti. Görüşmelerin sesli ya da görüntülü kaydı yoktu. Joey'in imzaladığı basılı itiraf metninde, avukatının dosyasına koyduğu diğer yazı örneklerinde hiç görülmeyen ifadeler ve kelime seçimleri var. Kısacası, her şeyi bütünüyle gözden geçirdiğimde, bazı tehlike işaretleri var. Söylediklerini tam olarak yansıtmayan bir itiraf metnini imzalaması için haksız yere ya da zorlanmış olup olmadığı konusunda endişelerim var."

Raine donmuş bir halde ona baktı, umut etmekten, nefes almaktan bile korkuyordu. "Ben... Bununla ne yapacağımdan emin değilim. Yani... uzman görüşünüze göre diyorsunuz ki-"

Profesörün yüzündeki empati ifadesi Raine'in bir elini göğsüne götürmesine neden oldu.

Sakın . Sakın . Söyleme.

"Bayan Quintero, kardeşinizin sorgusunda kesinlikle beni endişelendiren kısımlar var. Ancak toplamda her şeye, tüm sorgularına ve bunların nasıl ele alındığına baktığımda, kesinlikle işaret edebileceğim ve itirafının zorlandığını söyleyebileceğim hiçbir şey yok."

Callum'un omzuna destekleyici bir el koyduğunun farkına bile varmadan, şaşkınlıkla diğer kadına baktı. "Anlamıyorum. Kırmızı bayraklar olduğunu söylediniz. Endişeleriniz var. Yönetim kuruluyla konuşabilirsin ve-"

"Yapabileceğim ve yapacağım şey, gelecekteki sorgulamalar için ACCPD'ye bir eleştiri ve tavsiyeler sunmaktır. Bay Quintero'nun adına cezaevi kuruluna konuşmaya gelince, bunu vicdanen yapamam. Özür dilerim, Bayan.

Quintero. Ama kardeşinize yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok."

On Sekizinci Bölüm

Raine, Profesör Kassin'in yıkıcı sonuçlarından kurtulduktan sonra -Cesur yüzünü tekrar takınmış ve Callum'a düzinelerce başka görüşmede eşlik etmişti. Ama işte bir haftadan fazla bir süre geçmişti ve inanılmaz derecede çok çalışmasına, uykusuz kalmasına, evindeki ofisinde dosyaları incelemek için harcadığı sonsuz saatlere rağmen Joey'i kurtarmaya bir adım bile yaklaşamamışlardı.

Ve zaman onların düşmanıydı.

Bu sabah erken saatlerde Callum'un arka bahçesinde kahvaltı ederken, önümüzdeki birkaç günün kardeşinin son günleri olabileceği aklına gelmişti. Ve şimdi burada, Callum'un SUV'unda, onları bir başka görüşmeye götürürken camın önünden geçen manzarayı izliyordu.

Bu değerli zamanı yabancılarla konuşarak, kilometrelerce yol kat ederek geçirmişti ama karşılığında hiçbir şey alamamıştı. Durması, vazgeçmesi gereken bir nokta var mıydı? Bunun yerine kardeşini görmeye gitmeli, idam tarihi yaklaşırken gevşek ziyaret kurallarından yararlanmalı mıydı? Onunla kalın bir camın arkasından ve eski moda bir telefonda konuşmak, paylaşacak yeni bir şey, ona verecek bir umut olmadan daha mı mantıklıydı? Yoksa zamanını avukatlarıyla yaptığı sonu gelmez gibi görünen konferans görüşmelerinde mi geçirmesi daha iyiydi?

Ve Callum'la beyin fırtınası. Ne yaparsa yapsın, artık bir önemi yokmuş görünüyordu.

Tek bir damla gözyaşı kirpiklerinin üzerinden dökülüp yanağından aşağı süzüldü. Çabucak sildi ve kesik kesik bir nefes aldı.

Callum'un sıcak, güçlü eli aniden onunkinin üstündeydi. Kadın otomatik olarak parmaklarını Callum'un kılere geçirdi ve onun sunduğu rahatlığı kabul etti.

Birbirlerinin ruh hallerine o kadar alışmışlardı ki, çoğu zaman diğerinin ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamak için bir şey söylemeleri bile gerekmiyordu. Bu o kadar değer verdiği ve güvendiği bir yakınlıktı ki artık onun desteği olmadan nasıl hayatta . İşte yetişkin hayatının çoğunu öyle ya da böyle adalet için savaşıarak geçirmiş sert bir avukat. Ve yine de, gerçekten önemli olduğunda, savaşı kaybediyor ve pes etmeyi düşünüyordu.

"Henüz pes etme, Raine. Daha işimiz bitmedi. Yaklaşmadık bile." Onun elini sıktı.

Boğazı düğümlendi. Sanki düşüncelerini okumuş gibiydi. Tekrar. Her nasılsa, en kötü anında bile ne söyleyeceğini ve onu nasıl daha iyi hissettireceğini biliyordu. Vazgeçmediğini bilmek bile ona koltuğunda doğrulması ve gözyaşlarını içine çekmesi için güç veriyordu.

Sesine tekrar güvenip konuşabildiğinde sordu: "Seri katil soruşturması nasıl gidiyor? Son zamanlarda yeni bir kurban bulunmadığını söylemek dışında bana herhangi bir bilgi vermediniz. Belki katil ölmüştür. Ya da başka bir suçtan hapse gönderildi. Bu da bir kutsama?"

"Eğer bu onun bir daha asla sokaklara çıkmayacağı ve başkalarına zarar vermeyeceği anlamına geliyorsa, kesinlikle öyle olurdu. Ancak kurbanlarının ailelerinin, eğer böyle bir şey varsa bile, kapanışa ihtiyaçları var. En azından, sevdiklerine zarar veren adamı tanımaya ihtiyaçları var. bir daha dönmek üzere kilitlendi. Bu sabah sen duş alırken Asher'la konuştum. Ekip bir şüpheli üzerinde yoğunlaştı. Davayı araştırırken Drake Knox adında birini duymuş muydun?"

"Drake Knox." Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Bir şey çağrıştırmıyor. Kim o?"

"Polis radarında asla görünmeyecek biri. Miras kalan servetiyle yaşayan bir vakıf fonu bebeği. Hayatında bir gün bile çalışmamış, çalışmak zorunda da değil. Sabıka kaydı yok. Bildiğimiz kadarıyla, hayvan istismarı ya da seri katil olacak biri için tipik olan diğer uyarı işaretleriyle ilgili bir geçmişi yok. Yine de tek çocuktu, Smoky Dağları'nda, biraz izole edilmiş bir arazideki aile malikanesinde büyüdü. Evde eğitim görmüş, ama bu psikopatik eğilimlerin habercisi ya da nedeni değil.

Ancak, onu sosyalleştirmek için sadece ebeveynleri ya da dadıları varken, neredeyse tek başına bir resmini çiziyor."

"Eğer o kadar antitipik biriye ve polisin radarında değilse, UB neden aradığınız katilin o olduğunu düşünüyor?"

"Asher katilin o olduğundan emin değil, henüz değil. Ellerindeki tek geçerli şüpheli o. Bu yüzden onun geçmişini derinlemesine araştırıyor ve cinayetler sırasında nerede olabileceğine dair zaman çizelgeleri oluşturmaya çalışıyorlar. İsmi ilk olarak iki cinayetle aynı zaman diliminde bölgede bulunan biri olarak ortaya çıktı. Kurbanlar arasında çok az bağlantı var. Oldukça rastgele işlenmişler. En azından kısa bir süreliğine iki kurbanın sosyal çevresinde bulunan birini bulmak Asher ve Faith'in onu merak etmesine neden oldu. Şimdiye kadar, onu bir kurbanla daha ilişkilendirdiler.

zaman çizelgeleri ve cinayet bölgede olmaları. Toplamda üç kişi var ve hâlâ daha fazla bağlantı arıyorlar."

"Kulağa umut verici geliyor. Umarım bir şeyler bulmuşlardır."

"Knox'un umut verici görünmesini sağlayan bir şey daha var. Kurbanlardan dördünün arabasında, şasiye yasadışı GPS takip cihazları bulundu. Knox yıllar önce bir trafik çevirmesinde kenara çekilmiş ve polisin ceza tutanağına not ettiği şeylerden biri de Knox'un yanındaki koltukta GPS takip cihazı olduğuymuş. Bunun yeterince tuhaf olduğunu düşünmüş ve bunu raporuna yazmış."

"Bu gerçekten garip. Bunu nasıl açıkladı? Knox mu?"

". Polise arabasında ne olduğunun onu ilgilendirmediğini söyledi. Basit bir trafik olduğu için de haklıydı. Memurun arama yapmak için geçerli bir sebebi yoktu. Ama belli ki bu durum şüphe uyandırıyor. Kurbanlar hakkında her zaman sahip olduğumuz bir teori, öldürülmeden önce bir süre takip edildikleridir. Bu kadınların yoğun hayatları olduğu gerçeğine dayanıyor. Her zaman yalnız olduklarında onlara ulaşmayı başarırdı. Bu vakaların ikisinde erkek arkadaşlar iş seyahatine gitmişler. Bir GPS takip cihazı onları takip etmeyi kolaylaştıracaktır."

Onun elini tekrar sıktı. "Bu kadar yeter. Joey'nin davasına odaklanalım. Tüm bu görüşmelere benimle birlikte gitmek zorunda değilsin. Eğer bugün kendini iyi hissetmezsen, ben-"

"Bana şimdi eve gitmemi söyleme. Eğer yapamazsak kendimi asla affetmem. Eğer durduramazsak. Kardeşim için elimden gelen her şeyi yapmazsam. Asla bilemezsin. Bir röportajda sorulabilecek tek bir soruyu düşünebilirim.

yeni bilgiler edinebilirim. Ya da noktaları sizden farklı bir şekilde birleştirebilir ve keşfedilecek yeni bir yol bulabilirim. Orada olmak istiyorum."

"Yeterince adil. Bu sabah Dedektif Cooper Danny ile de konuştum. Scoggin ve Hagen için hala arama emri çıkarılmış. İkisinden de haber yok. UB, Scoggin'i bulmaya çalışmak için aktif olarak araştırma yapıyor, tek seferlik bir katil mi yoksa Knox da bundan sorumlu olabilir mi diye bakıyor. Danny sonunda Farley'nin çalıştığı vakaları değerlendirmeyi bitirdi."

Yavaş giden bir arabanın yanından geçerken, "Ses tonunuzdan bunun da başka bir hayal kırıklığı olacağını tahmin ediyorum," dedi.

Başını salladı. "Farley'nin bilerek itirafları kaydetmemeyi seçtiğini ve itiraf olmayan diğer görüşmeleri kaydettiğini gösteren herhangi bir model yok. Danny verileri İç İşleri ile birlikte gözden geçirdi.

Bir şey kaçırmadığından emin olmak için. Onunla aynı fikirdeydiler. Farley'in görüşmeleri kaydetme konusunda tembel ya da beceriksiz olmaktan başka bir şey yaptığını düşünmek için hiçbir dayanak yok. Profesör Kassin gibi, IA de Joey'in itirafının yazılı dökümlerinde zorlama olduğunu iddia etmek için yeterli kanıt olmadığını düşünüyor. Üzgünüm, Raine. Keşke daha iyi haberlerim olsaydı."

Elini çekerek kurtardı ve pencereden dışarı bakarken kollarını ortasına doladı. "Senin hatan değil. UB'deki ekibin yarısı gibi sen de insani olarak mümkün olan her şeyi yapıyorsun."

"Yarısı biraz zorlama. Knox olayını araştırmak ve Scoggin'i de takip etmek için kaynak aktarmak zorunda kaldılar. Ama yardıma ihtiyacımız olan bir şey varsa, yerel özel dedektifleri bu işe dahil edebiliriz."

"Anlıyorum." Ve anladı da. UB'nin odaklanması gereken pek çok dava vardı. Isınan bir dava üzerinde çalışırken, kaynaklarının çoğunu kapanmış bir davada ona yardım etmek için harcamak mantıklı değildi. Eğer UB'nin sahibi olsaydı, o da kaynaklarını yeniden tahsis ederdi. Ama bu onun umutlarını daha da azaltmadığı anlamına gelmiyordu.

"Dört gün," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Onu dört gün içinde öldürecekler."

"Eğer durdurabilirsek, hayır. Sana söyledim, henüz pes etme. Joey'nin avukatları ve hapishane yönetimiyle infaz gününün sabahı için bir randevu ayarladım. Ne bulduysak sunacağız. Onlar da Toplantıdan hemen sonra karar verecek, daha fazla zamana ihtiyaçları olduğunu düşünürlerse erteleme kararı alacaklar."

"Bu da bir şeydir. Bu iyi bir şey."

Yavaşlayıp bir apartman kompleksine dönerken, "Öyle," diye kabul etti.

"Teşekkür ederim Callum. Her şey için. Bir daha nasıl tüm bunları sensiz atlattım. Gerçekten."

"Benim için zevk. Şimdi, etrafta dolanmayı bırak ve o muhteşem beynini çalıştır. Bir röportaj daha yapmak üzereyiz."

Soldaki ilk apartmanın önüne park etti. Sonra eğildi ve dudaklarına fısıltı yumuşaklığında bir öpücük kondurdu, ardından hızla geri çekildi. "Oops. değildi." Göz kırptı, özrünü bir yalana dönüştürdü.

Her zamanki gibi onun cazibesine karşı koyamayarak güldü. "Seni bu seferlik affedeceğim."

Sırıttı ve ikisi de cipten indiler.

Daire 1101'de yaşayan kadının kanepeye oturduklarında pişmanlık Raine'in içini kemirdi. Adı Rose Garcia'ydı ve Joey'le iki yıldır çıkıyordu. Yine de Raine onunla sadece birkaç kez tanışmıştı. zamanlar. Rose, Joey'nin duruşmasında savunma adına tanıklık etmişti. Ama Raine onu çok az tanıyordu. O ve Joey, kısmen Joey ondan çok daha yaşlı olduğu için, geceleyin geçen gemiler gibiydiler. Raine ancak Joey tutuklanıp mahkûm edildikten sonra daha önce göstermesi gereken çabayı göstermişti. Aralarındaki yaş farkı, kardeşinin hayatına dahil olmamak için asla bir bahane olmamalıydı. Bu, birlikte yaşamak zorunda olduğu pek çok pişmanlıktan biriydi.

"Rose, zaman ayırdığın için minnettarız," dedi Callum. "Joey'nin her zamanki rutinlerini, nereye gitmekten hoşlandığını, arkadaş olarak gördüğü kişileri anlatarak bize çok yardımcı oldunuz. Şimdi sizden Alicia Claremont'un öldürüldüğü güne odaklanmanızı istiyorum. Savcılığın zaman çizelgesine göre Joey'nin onu öldürebileceği üç saatlik bir süre vardı. Bu süre içinde O günle ilgili hatırladığınız, zaman çizelgesini şekillendirmemize ve fırsat penceresini daraltmamıza yardımcı olabilecek ek bilgiler var mı? Belki de hafızanızı canlandırabilecek yazılı bir şeyiniz, bir günlüğünüz ya da Günlük mü? Belki de üzerinde Joey ile ilgili randevuların ve notların olduğu eski bir takvim? Özellikle tarihleri içeren belgeler gerçekten yardımcı olabilir. Avukatlar bunları kanıt olarak severler."

Rose ellerini kucağında kavuşturmuş, bakışları yıpranmış, bej renkli odanın içinde geziniyordu. "Duruşmasında tanıklık ettim. Onun iyi bir insan olduğunu söyledim."

Callum devam etmeden önce Raine'e baktı. "Bize yemin altında söylediklerinizden farklı bir şey söylemekten mi endişe?"

Ellerini daha da sert bir şekilde büktü, parmak eklemleri beyazlaştı.

Raine koltukta öne doğru kaydı. "Rose? Bana bakabilir misin? Lütfen?" Sesini yumuşak tuttu, mümkün olduğunca tehditkâr ve yargılayıcı değildi.

Sonunda Rose onun bakışlarına karşılık verdi. "Sen Joey'nin kız kardeşisin."

Üzüntüyle gülümsedi, Rose'un tereddütleri, tavırları ve Raine'in kız kardeşi olmasından duyduğu endişe midesini bulandırdı. "Her ne olsun gerçeği söylemekte sorun yok. Ne olursa olsun istediğimiz tam olarak bu. Kimse sana kızmayacak."

Rose alt dudağını çiğnedi ve ellerine baktı.

Callum Rose'a sempatik bir bakış attı. "Raine odadan çıkarsa konuşmak daha kolay olur mu?"

Yine de Rose sessiz kaldı.

Raine ayağa kalktı. "Ben arabada bekleyeceğim."

"Hayır." Rose derin bir iç çekti ve ayağa kalktı. "Otursana. Lütfen oturun. Eğer gerçekten gerçeği öğrenmek istiyorsan, bunu duymayı hak ediyorsun. Bana bir dakika verin." Kısa koridora yöneldi ve Raine'in yatak odası olduğunu düşündüğü yerde kayboldu.

Callum'un eli onunkini kapattı. "Söyleyeceği şey için burada olmak istediğine emin misin?"

"Evet. Onun da dediği gibi, gerçeği istiyorum."

Uzun bir süre onu inceledi, sonra başını salladı ve elini geri çekti.

Rose odasından çıktı ve koltuğundaki yerine döndü onların karşısında. Elinde mavi spiral ciltli bir defter vardı, marketlerden birkaç dolara alabileceğiniz türden bir defter. Ama yıpranmış görüntüsünden ve sayfalarının yıpranmış olmasından uzun zamandır kullandığı anlaşılıyordu.

Aralarındaki cam sehpanın üzerine koyup çevirerek açtığı Raine gerilmekten kendini alamadı. *GÜNLÜK* kelimesi, Alicia'nın öldürülmesinden iki ay öncesine ait bir tarihle birlikte en üstte blok harflerle yazılmıştı.

Sayfaları çevirirken kadının elleri titriyordu, diğer sayfalarda kullanılan mavi yerine kırmızı mürekkeple yazılmış ilk sayfada . Tarih yine en üstteydi - Joey'nin duruşmasından altı hafta önce. Karşı sayfaya legal boyutta bir zarf yerleştirilmişti. Rose onu çıkardı ve sehpanın üzerine koydu. Ama zarfı açmak yerine derginin sonunda.

Orada bir zarf daha duruyordu, bu ilkinden çok daha kalındı. Üzerinde mavi mürekkeple yazılmış tek bir *kelime* vardı: Duruşma. Zarfı Callum'a uzattı.

"Bunu açmamı ister misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Lütfen. Raine'e de gösterebilirsin. Sanırım daha önce gördü."

O da görmüştü. Callum, Raine'in de görebilmesi için ona doğru eğilerek fotoğrafları incelerken, bunların mahkemede delil olarak kullanıldığını fark etti. Ya da en azından bu fotoğrafların kopyalarını. Ne kadar uzak olursa olsun, hâlâ başka bir duruşma ihtimali varken, kanıtların çoğunun serbest bırakıldığını düşünmüyordu.

"O zamanlar mutluyduk," dedi Rose. "Güzel günlerdi."

Callum resimleri karıştırmayı bıraktı. "Her zaman iyi değil miydi?"

Raine'e bakarken Rose'un yanakları açık pembeye döndü. Boğazını temizledi. "Hayır. Değillerdi." İçinde daha fazla fotoğraf olduğu belli olan ilk zarfı aldı ve ona uzattı.

İlk fotoğrafı çıkarır çıkarmaz Raine'in nefesi kesildi ve elini boğazına bastırdı. Bu, Rose'un banyo aynasının önünde durduğu bir selfie'ydi. morumsu morluklar vardı. Adli tıp uzmanı olmasa bile Raine bu morlukların neden oluştuğunu kolayca anlayabilirdi. Eller.

"Rose?" Callum yumuşak bir sesle sordu. "Bunu sana kim yaptı?"

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Benim tatlı Joey'im. Onu kızdırmak için ne yaptığımı bile hatırlamıyorum." Ellerini iki yana açtı ve yalvarırcasına Raine'e baktı. "Duruşmada onun tatlı olduğu konusunda yalan söylemedim. İnsanların onun iyi bir insan olduğunu bilmelerini istedim. Tatlı, nazik ve zekiymi.

Ayıkken bana çok iyi bakardı. Ben sadece... ayık olmadığı zamanlardan bahsetmedim."

Callum diğer resimleri karıştırırken Raine gözyaşlarına hâkim olamadı. Bitirdiğinde zarfa koydu ve masanın diğer tarafına kaydırıldı.

"Bunlar korkunç yaralar," dedi, sesi hâlâ nazik ve kibardı. "Hepsinden Joey'nin sorumlu olduğunu mu söylüyorsun?"

Başını salladı. "Ama sadece sarhoş olduğu ya da bazen kafası iyi olduğu için. Onu severdim. Hâlâ da seviyorum. Ama o son seferinde, boğazımı sıktı. Bayılmışım.

Uyandığımda sanki bir hayalet görmüş gibi bembeyaz kesildi. Beni öldürdüğünü oldukça eminim." Gözlerini sildi.

gözyaşları dökülür. "O fotoğrafları neden çektiğimi ya da neden sakladığımı bilmiyorum. Sanırım bu benim bilinçaltımdı, inkar ettiğim zamanlar için kanıt istiyordum. Sayısız gece, o dışarıda içtikten sonra, odamda oturup eve gelmesini beklerdim. Bu gecenin de o gecelerden biri olup olmayacağını merak ediyordum. Sanırım... o resimler, ne kadar çok olduklarını görmek, sonunda

Onu terk edecek cesareti buldum."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Raine. "Çok üzgünüm."

Rose başını salladı. "Üzülme. Bu senin suçun değil. Joey'nin de değildi, gerçekten. Alkol onun içindeki canavarı serbest bıraktı. Akli başında olsaydı bunu asla yapmazdı. O beni seviyordu."

Raine, Callum'la acı dolu bir bakış alışverişinde bulundu. Onun da kendisiyle aynı şeyi, yani Joey'nin tutuklandığı polis raporunu hatırladığını anlaması için konuşmalarına gerek yoktu. Onu bulduklarında ayık olmasına rağmen, alkol kokuyordu ve gözleri kan çanağına .

"Senden şüphe etmiyorum Rose. Ama bunun kanıt olabilmesi için kanıta ihtiyacımız var. Sana bunları yapanın Joey olduğunu gösteren bir şey var mı? Belki bir arkadaşına, annene ya da kız kardeşine anlatmışsındır?"

Eliyle günlüğü işaret etti. "Hepsi orada, yazılı olarak. Tarihleriyle birlikte. Tarihlerin yazılı olmasının iyi olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Başını salladı ve günlüğü karıştırdı.

"Kırmızı mürekkep," dedi Rose. "Resimlerle birlikte gelen yazıları kırmızı mürekkeple yazdım."

Raine, Callum'un sayfaları çevirişini, girişleri gözden geçirişini izlerken, kırmızı mürekkebin miktarı midesini bulandırdı.

Callum günlüğü kapattı ve zarfların yanına koydu. "Bir soru daha Rose. Joey'nin seni taciz etmesine rağmen, yine de ona yardım etmek için ifade verdin. Savcı, Joey'nin Alicia'yı öldürmüş olabileceğini düşünüp düşünmediğini bile sordu. Sen hayır dedin. Bu doğru muydu?"

titredi ve tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Anlamak zorundasın. Joey'i seviyordum ama ondan da korkuyordum. Kürsüde kötü bir şey söyleseydim ve o dışarı çıkıp eve gelseydi..." Ellerini çaresiz bir hareketle havaya kaldırdı. "Kendimi korumak zorundaydım."

"Anlaşıldı," dedi Callum. "Ama bunu söylemek zorundasın. Bunu sizden duymamız gerekiyor, kendi kelimelerinizle. Joey Quintero'nun Alicia Claremont'u öldürme fırsatı olduğunu ve bunu yapabileceğini düşünüyor musunuz?"

Rose küçük zarfı aldı ve resimlere göz gezdirdi. Callum'a cevap verirken durakladı ve birine baktı.

"Alicia'nın öldürüldüğü gece Joey eve gelmeden önce yatmıştım. Bu yüzden Alicia'nın ölümü sırasında yanımda olup olmadığını söyleyemedim. Kürsüde söyleyebildiğim tek şey, ertesi sabah uyandığımda onun yatakta olduğuydu. Bu konuda ve ifade verdiğim diğer her konuda dürüsttüm, bir şey hariç. Joey'nin Alicia Claremont'u boğarak öldürmüş olabileceğini düşünüyor muyum?" Fotoğrafı yüzü yukarı bakacak şekilde sehpanın üzerine koydu. boğazındaki morlukları gösteren bir resim. "Kesinlikle."

On Dokuzuncu Bölüm

Callum ana kanepenin yanında durmuş, Raine önünde bir ileri bir geri volta atıp dava hakkında içini dökerken kalbi sızlıyordu. En azından ağlamayı bırakmıştı. Rose Garcia'dan sonra evine giderken yolun çoğunda ağlamıştı. -Ağabeyi için ellerindeki en iyi tanık olan kadın, Alicia Claremont'u onun öldürmüş olabileceğine inandığını kesin bir dille ifade etmiştir.

Şimdiye kadar Raine onun kendisini teselli etmeye çalışmasına izin vermemişti, bunu nasıl yapacağını bile bilmiyordu. Konuştukları herkes ağabeyi hakkında ya iyi bir şey söylememiş ya da kötü bir şey söylemişken onu nasıl daha iyi hissettirebilirdi ki? Anne babasını kaybetmişti ve bunu nasıl durduracağını bulamazsa kardeşini de kaybetmek üzereydi.

Ama bu noktada nasıl yapacağını biliyorsa lanet olsun.

Raine onun önünde durdu, gözleri kızarmış, kurumuş yaşlar makyajında izler oluşturmuştu. Ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ona sarılmak, bir şekilde yardım etmek istedi. Ama son bir saat içinde onun kendisine dokunulmasını istemediğini öğrenmişti. Şimdi istemiyordu. Eğer bu hafta görüldüğü gibi trajik bir şekilde sona ererse belki de bir daha asla.

"Ne dediğini duydun." Raine çaresizce eliyle işaret etti. "Rose Joey'i savundu, sadece sarhoş ya da uyuşturucu almışsa birine zarar verebileceğini söyledi. Ama ikimiz de polis raporlarını okuduk. Kanıt yok. DNA yok. Ve kız tecavüze uğramış. Aklını kaçırmış sarhoş bir adam birine tecavüz etmeden önce prezervatif takmaz. Eğer Joey yaptıysa, bunu istediği için yapmıştır, kendinden geçtiği ya da alkolün etkisiyle aklını kaçırdığı için değil. Onu öldürdükten sonra sarhoş olmuş olmalı. Daha önce değil."

"Raine-"

"Yapma. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleme. Aman Tanrım. O bir katil mi? Kardeşim bir katil mi? Bunca zamandır kendimi kandırıyor muydum?"

Tekrar ileri geri volta atmaya başladı, bu yüzden muhtemelen retorik olan soruları cevaplamaya bile çalışmadı. Bir an için bile inanmadı Joey'nin suçluluğuna gerçekten inanmaya hazır olduğu an. Şu anda bu çizgiyi geçemeyecek kadar uzun süredir onu destekliyor ve onun için mücadele ediyordu. Ama mücadele ediyordu çünkü o akıllı ve mantıklıydı. Kardeşini umutsuzca seven bir kız kardeş bile önündeki gerçekleri sonsuza dek inkâr edemezdi.

İhtiyaçları olan şey daha fazla olgu, soruşturmayı tamamen çevirecek bir şeydi. Elbette karşılaştığı asıl sorun, kardeşinin masum olduğuna ikna olmamasıydı. Tam tersi.

Profesör Kassin'in itirafla ilgili şüphelerine rağmen, ikinci derece kanıtların her biri Alicia'yı öldürenin Joey olduğunu gösteriyordu. Ve hiçbir kanıt başka birini işaret etmiyordu.

Yoksa miydi? Raine polisin en başından beri Joey'e odaklandığını söylemişti; çünkü Joey yakınlarda oturuyordu, geçmişi karanlıktı ve iddialara göre Alicia'yla bir barda görülmüştü.

Randy Hagen tarafından.

"Joey'in masum olduğunu kanıtlamak için tüm yolları denedik. Kimsenin fikrini değiştirmesini sağlayacak bir kanıt yok."

Tekrar onun önünde durdu, bakışları onunkileri arıyordu. Yüzündeki ifade yıkımdan başka bir şey değildi. "Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Ben çıldırmanın ortasındayım ve sen de mi pes ediyorsun?"

Kendini durduramayarak ona uzandı. Kız bu kez geri çekilmeyince onu göğsüne yasladı ve çenesinin üst kısmını kızın başına dayadı.

"Vazgeçmiyorum. Şu anda elimizde olan gerçekleri kabul ediyorum ve vites değiştiriyorum. Yeni gerçeklere ihtiyacımız var. Joey'nin masum olabileceğini kanıtlamaya çalışmak yerine, Alicia'yı başka birinin öldürmüş olabileceğini kanıtlamamız gerekiyor. Tüm olası şüphelilere bakmalı ve makul şüphe yaratmaya çalışmalıyız. Şu anda Alicia'yı öldürmeye aday görünen tek kişi

onu öldüren Randy Hagen."

"Tamam. Güzel, bu iyi. Her zaman güvenmediğimi, Alicia'yı öldürebileceğini söyledim. Ama kimse bana inanmadı."

"Kimsenin elinde bu teoriyi destekleyecek bir kanıt yok. Onu aramamız gerekiyor. Bir dakika oturun. Bunu konuşalım." Onu nazıkçe kanepeye itti ve karşısına oturttu.

"Bir an için Alicia'yı öldürenin o olduğunu, ifade verirken yalan söylediğini ve suçu Joey'nin üzerine atmaya çalıştığını varsayalım. Benim yardımımı almadan önce onu kendi başınıza araştırıyordunuz. Ne yapıyordunuz? Nereye gittiniz?"

Barlar, değil mi? Bu yüzden evinize girenin o olabileceğini düşündük, çünkü siz ve Joey'nin avukatları onun takıldığı yerlerde onun hakkında sorular sorduğunuz için kızgındı."

Başını salladı. "Şehirdeki her bara gidip onu sordum. Joey hakkında kürsüde yalan söylediğine inandığım kesinlikle bir sır değildi."

"Ve sonra, Joey için zaman tükenirken, Gatlinburg'a gidip benden yardım istedin. Randy, Joey'nin ölmemesi için evde kalmak zorunda kalabilirdi. Barlardaki arkadaşlarının sorularını. Bu olayın tekrar gündeme gelmesini istemedi. Belki de öfke içinde içti ve evinize gitti, evde olup olmadığınızı görmek için ara sıra izledi. Yeterli cesareti topladığında, içeri girip notlarınızı bulmaya çalıştı ve

Onunla ilgili dosyalar. Bu işe yaramayınca, çünkü Gatlinburg'a giderken her şeyi yanında götürmüştün, evi darmadağın etti. O hâlâ oradayken gelmemizi beklemiyordu, o yüzden kaçtı."

"Gerçekten böyle mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Bu bir tahmin, eğitimli bir tahmin, ama yine de sadece varsayım. Yine de, eğer suçluysa, davayı tekrar araştırmanızdan endişe duyması mantıklı olurdu. Şimdi bunu tersine çevirelim ve suçlu olmadığını varsayalım."

"Alicia'yı Joey'nin öldürdüğünü söylemeye geri mi döndük?"

"Hayır, hiç de değil. Neler olabileceğini görmek için farklı açılardan beyin fırtınası yapıyoruz. Hagen'in suçsuz olduğunu varsayarsak, eğer bunu yapan oysa, evinizi dağıtmasının nedeni nedir?" Cevabı zaten hazırды. Ama onu çaresizlik duygusundan kurtarmak istiyordu. Onu davaya yeniden dahil edebilirse, en azından katkıda bulunduğunu hissedecek ve hâlâ umuda tutunacaktı. Ayrıca, gerçekten de zeki ve hızlı düşünen biriydi. Belki de onun aklına gelmeyen ve yardımcı olabilecek bir şey bulabilirdi.

"Yalancı şahitlik meselesi," dedi sonunda. "Cinayetten masum olsa bile, Joey'i Alicia'yla barda gördüğü konusunda yalan söylediye, yalancı şahitlik yapmış olur. Eğer elimde buna dair bir kanıt olsaydı, bu onu hapse gönderebilirdi. Masum ya da suçlu, benim için endişelenecektir."

"Katılıyorum," dedi. "Onu daha derinlemesine incelememiz gerekiyor. Ama dikkatli olmamız gerekiyor. Haneye tecavüz konusunda onun peşinde olduğumuzu düşünürse ve kaybedecek çok şeyi olduğunu hissederse köşeye sıkışmış bir hayvan gibi tepki verebilir."

Ürperdi. "Tamam. Dediğin gibi, onu nasıl araştıracağız? Araştırmalarından bir şey çıkmadı."

"Dur tahmin edeyim. Barlarda kimse seninle konuşmuyor mu?" "Hemen hemen. Neden böyle düşündün ki?"

Sırıttı. "Çünkü sen bir avukatsın. Bardaki hiç kimse bir avukatla konuşmak istemez. Hepsinin saklayacak kendi günahları vardır."

Gözlerini devirdi. "Ben bir iş avukatıyım. Ceza davalarına bakmam."

"Bar sinekleri aradaki farkı anlamıyor." Kıkırdadı, sonra ciddileşti. "Alicia'nın öldürüldüğü sırada Randy'nin mazeretini araştırmamız gerekiyor. Mazeretini hatırlıyor musun? Bu konuda bir şey okuduğumu hatırlamıyorum. polis dosyalarına baktım. Ama ben daha çok Joey'e odaklanmıştım."

"Polis de öyleydi. Joey'i şüpheli olarak yakaladıktan sonra Randy'nin yüzüne bile bakmadılar. Sözde Randy evdeydi. Joey'nin duruşmadaki savunma avukatı Randy'nin mazeretini araştırmaya çalıştı. Ama temelde hikayesi

televizyon izlediğini söyledi. Kanıtı da izlediği dizinin konusunu . Ama bugünlerde her şey isteğe bağlı, o zamanlar bile. Başka bir zaman izleyebilirdi, böylece olay örgüsüyle ilgili konuşabilirdi."

"Mükemmel bir nokta. Bunu araştırabiliriz. Acaba polis bunu neden bu kadar kolay kabul etti?"

"Sanırım onu işaret eden herhangi bir kanıt olmadığı için," isteksizce itiraf etti.

"Olabilir. Ama Farley'nin pek de parlak olmayan şöhretine bakılırsa, daha fazlası da olabilir. Farley'nin suçlu olduğunu düşündüğü birini koruyacağını sanmıyorum. Bunu yapacağını hiç sanmıyorum. Ancak Farley'nin kötü adam olduğunu düşündüğü kişiyi yakalamak için Randy'nin ifadesine ihtiyacı , Randy'nin güvenilir bir tanık gibi görünmesini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmış olabilir. Buna zayıf bir mazereti desteklemek de dahil. Farley'nin Randy'nin

bu mazereti öne sürmelerinin başka bir nedeni daha vardı. Belki de Randy'nin o sırada nerede olduğunu kanıtlayamadılar ve ifade verip inandırıcı olabilmesi için bu hikayeyi uydurdular."

"Bunu yapmak korkunç bir şey olurdu."

"Umarım olan şey bu değildir. Ama teorik olasılıkları araştırıyoruz. Asher'ı çağırayım, Randy'nin cinayet zamanındaki suç geçmişini araştırсын. Ekstra titiz olması için yerel bilgilerden daha araştırmasını isteyeceğim."

Callum, Asher'a ödevini verdikten sonra Raine ve kendisi için peynir ve krakerden oluşan hızlı bir atıştırma aldı. İkisi de daha önce öğle yemeği yemek istememişti. Ama şimdi midesi kaburgalarını dürtmeye başlamıştı. Neyse ki onu da bir şeyler yemeye ikna edebilmişti. Duygular ve stres insanı ancak bir yere götürebilirdi. Bu inişli çıkışlı birkaç hafta yüzünden onun hastalanmasını ve bitkin düşmesini istemiyordu.

Asher geri aradığında atıştırma lıklarını yeni bitirmişlerdi. Callum tabakları bulaşık makinesine yerleştiriyordu ve telefonuna cevap verirken mutfak adasının karşısındaki Raine'e baktı.

"Hey, Asher. Raine duyabilsin diye hoparlörü açtım. Bizim için bir şey hazırladın mı?"

"Patronumuzun inanılmaz veri tabanı erişim ağı sayesinde, var. Buna inanmayacaksınız. Hagen'ın mazereti sahte. Tamamen uydurdu. Cinayet sırasında evde değildi."

Raine yumruklarını havaya kaldırdı ama Callum daha fazla bilgi almak için başını sallayarak uyardı.

"Veri tabanları kolluk kuvvetlerine ait olduğuna ve evde olmadığını söylediğinize göre, o sırada polis gözetiminde olduğunu tahmin ediyorum?"

Raine'in gözleri dehşet içinde açıldı.

"Bingo," dedi Asher. "Bir saatten fazla uzaklıktaki Atlanta Polis Departmanı onu toplum içinde sarhoşluktan içeri tıktı."

Raine mutfak adasının önündeki bar taburesine kayd. "Hapiste miydi?"

"Bütün gece. Alicia'yı o öldürmedi, öldüremezdi."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Polis onun hapiste olduğunu biliyordu, ama kürsüde başka bir mazeret kullanmasına izin mi verdiler?"

"Atina polisi değil," dedi Asher. "Atlanta polisi. Ne tür bir arama yaptıklarına, ne kadar derine indiklerine ve tutuklanmasından haberdar olup olmadıklarına ."

"ACCPD biliyordu," dedi Callum. "Randy cinayetle suçlanma riskini göze almazdı. Onlara sağlam bir mazereti olduğunu söylerdi. Farley ya da savcı ya da her ikisi de onu korudu. O sırada hapiste olduğunu itiraf etmesinin onu daha az güvenilir bir tanık yapacağını biliyorlardı. Duruşmada bunun ortaya çıkmasını istemediler. Jüri üyeleri onun inandırıcı olmadığını düşünürlerse Joey'i Alicia ile gördüğüne dair ifadesine inanmayabilirlerdi."

Raine adanın tepesinde kollarını kavuşturdu. "Yani Alicia'yı öldürme fırsatı olduğunu iddia edebileceğimiz başka bir şüpheli bulabileceğimize dair umudumuz tükendi.

Onu Hagen öldürmedi."

"Hayır," dedi Callum. "O yapmadı. Ama kürsüde mazereti hakkında yalan söylediğini kanıtlayabiliriz. Bir konuda yalan söylediyse, başka bir konuda da yalan söylemiş olabilir - kardeşinizi Alicia'yla görüp görmediği gibi. Onları birlikte görmüş olabileceklerini ya da en azından Joey'in onunla konuşmaya çalıştığını düşünen tek bar müşterisi o değil. Ama mahkemede kesinlikle Joey olduğuna dair yemin eden tek kişi o. Bu yeni, kanıtlanabilir bir kanıt; bulduğumuz ilk kanıt. Bu

Sonunda doğru yönde bir başlangıç. Teşekkürler, Asher. Bizim için bu işe atladığın için minnettarız."

"Emin olabilirsin. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa aramanız yeterli."

Raine, "Bu konuda fazla heyecanlanmak istemiyorum," dedi. "Kurulun fikrini değiştirmek için yeterli gibi görünmüyor. Yoksa ben mi doğru bakmıyorum?"

"Bunun muhtemelen kurulun erteleme kararı almasına yetmeyeceğine katılıyorum. Ama Randy'yi etkileyebilir. Eğer onu bulabilirsek, Joey hakkında yalan söylediğini kabul etmesi için ikna edebiliriz."

"Bunu neden kabul etsin ki?"

Gülümsedi. "Yapmaz. Bilerek yapmaz ya da en azından kolluk kuvvetlerinden birinin onu duyabileceği bir yerde yapmaz. Bence onunla kendini rahat hissedeceği bir ortamda görüşmeye çalışalım, o da bu konuda bir şey yapamayacağımızı düşünerek gerçeklerle övünmeye hazır olsun. Belki birkaç biradan sonra."

"Bir bar. Onunla bir barda röportaj yapmak ve onu sarhoş etmek istiyorsunuz."

"Gevşek, sarhoş değil. Ne ? Gevşek dudaklar gemileri batırır mı? Kardeşiniz hakkındaki ifadesinin doğru olup olmadığını teyit etmemiz gerekiyor. Kaybedecek bir şeyimiz yok, kazanacak çok şeyimiz var."

Ayağa kalktı. "Tamam, şehirdeki bütün barları tekrar gezdik. O zamanlar en sevdiklerini biliyorum. İlk deneyeceklerimiz bunlar olmalı."

"Benimle gelmiyorsun." "Ne? Neden gelmiyorsun?"

"Onu daha önce barda bulmaya çalışmıştınız. Ya oradaydı ve arkadaşları seni görünce arkaya kaçtı ya da onu aradığını duydu ve uzak durdu. Tek başıma daha şanslı olabilirim. O yapmaz. Beni tanı."

"Eğer evimin arkasındaki ormanda kovaladığınız kişi oysa olabilir."

Başını salladı. "İşte bu var. Ama kaçmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, yüzüme iyice bakmaya çalıştığını sanmıyorum. Bu özel görev için ben daha iyi bir seçimim."

"Harika. Peki sen bar alışverişi yaparken ben ne yapacağım?"

Güldü. "İçmeyeceğim ve eğlenmeyeceğim. Söz veriyorum." Adanın diğer tarafına geçti ve yavaşça omuzlarını kavradı. "Gerçekten zor bir gün geçirdin, Raine. Bunu hoş bir mola olarak kabul et. Belki biraz kestirmeyi ya da krakerden başka bir şey yemeyi deneyebilirsiniz. Son zamanlarda pek iyi beslenemiyorsun. hepsi."

"Dikkatli ol Callum. Bir avukat hakkında son derece endişeli konuşuyorsun."

Gülümsemesi genişledi. "Şu anda avukatlara ya da en azından birine olan düşmanlığımı yeniden gözden geçiriyorum." Kadın gülümsemeyince, adam derin bir iç çekti. "Cazibem bugün işe yaramıyor."

"Ne tılsımı?" Kaşlarını kaldırdı.

"Ahh. Bunun üzerinde çalışmam gerekecek. Bu arada, dediğim gibi, biraz ara ver. Ve bana güvenmeye devam et. Bu iş için doğru adamı seçtin. İşimi yapmama izin ver. Ve bunu dikkatin dağılmadan, güvenliğin konusunda endişelenmeden yapmama izin ver."

Ona hızlı bir öpücük verdi, sonra onu *gerçekten* öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce aceleyle garaj girişine doğru yürüdü. Şimdi zamanı değildi. Savunmasızdı ve bugünün stresinden sonra pek de sağlıklı düşünemiyordu. Ve aralarındaki ilişkiyi profesyonel tutmaya, davaya odaklanmaya karar vermişlerdi.

Ama çok zordu. Şu anda her şeyden çok yapmak istediği şey, ona sarılmak ve bir şekilde tüm acıları ve korkuları kovalamaktı. Ama daha fazlasını istemeden bunu yapabilecek kadar güçlü değildi. Çok daha fazlasını.

Yolda birkaç dakika ilerledikten sonra telefonu çaldı. Ekranda yine Asher'ın numarasını görmeyi bekliyordu, belki de ona yeni bir güncelleme verecekti. Onun yerine arkadaşı Noah Reid'in numarasını görünce şaşırdı.

"Selam, Noah. Sesini tekrar duymak çok güzel. Ama şu anda biraz meşgulüm, Quintero davası üzerinde çalışıyorum. Sonra görüşebilir miyiz?"

"Kesinlikle. Göletinizde tekrar balık tutmayı denemek istiyorum. Ama bu yüzden aramadım."

Callum dinlerken şaşkınlıkla kaskatı kesildi. "Şaka yapıyorsun. Tamam, evet."

Saatindeki zamanı kontrol etti. ". dakika geç kalabilirim ama orada olacağım."

Callum telefonu kapattı ve hemen Asher'ı aradı. "Hey, dostum. Yardıma ihtiyacım var. Hagen'ı aramak için yerel özel dedektifleri çağırabilir misin? O daha çok

çok bir barda. Tanıdık olmayan biri çaktırmadan birilerini ararsa onu bulmak çok zor olmasa gerek. ACCPD'nin öncelik listesinde üst sıralarda olduğunu sanmıyorum, yoksa şimdiye kadar yerini tespit etmiş olurlardı. Onu arayacaktım ama başka bir işim çıktı."

"Elbette, tamam. Arayabileceğim birkaç adam tanıyorum. Belki bir de kız, dikkatini çekme şansı daha yüksek olabilecek güzel biri. Onu bulduklarında ne yapılmasını istiyorsun?"

Callum çabucak Randy'ye yalan söylediğini kabul ettirme amacını açıkladı - eğer yalan söylediyse. "Ve ayrılırken birinin onu takip ettiğinden emin olun. "Ve ayrılırken birinin onu takip ettiğinden emin ol.

Raine orada yalnızken Atina'daki evime yaklaşmasını istemiyorum."

"Onunla birlikte değil misin? ?" "Jackson

Hapishanesi'ne gidiyorum."

Yirminci Bölüm

Raine mutfağı toparlamayı bitirdi, temizlenecek çok şey olduğundan değil. Callum her şeyi tertipli ve düzenli tutardı, tam ona göre bir adamdı. Ama kırıntıları temizlediğinden emin olmak için tezgahı yıkadı.

Evin garaj kapısının açılma sesi onu şaşırttı. Callum gideli sadece birkaç dakika olmuştu. Bir şey unutmuş olmalıydı. Bir kâğıt havluyu çöpe atarken kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

"Hiç gitmeyecek sandım."

Tanımadığı bir ses duyunca dönüp baktı. Yaklaşık bir metre ötede siyahlar giymiş bir adam duruyordu. Callum gibi uzun boylu ve kaslıydı. Ama Callum'dan farklı olarak sarışın ve solgundu, sanki zamanının çoğunu içeride geçiriyormuş gibiydi.

Koyu renk gözleri rahatsız edici, vahşi bir yoğunlukla ona baktı. Sonra gülümsedi, soğuk, zalim bir gülümseme. Ve kadın titremeye başladı.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Ah, doğru ya. Benimle henüz tanışmadın, değil mi canım? Belki de bile duymadın. Sen ve tuttuğun o dedektif Scoggin denen adama odaklanmış ."
Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Öldürdüklerimden biri için ona kredi vermeye çalışıyorum. "Benim öldürdüklerimden birini ona mal etmeye çalışıyorsun.

Onu gözetlemiş. Plakanızı yazdı, kim olduğunuzu . Daha fazla dedektif gelip onu izlemeye başladığında.
arkasında senin olduğunu biliyordum."

Mutfak adasının kenarına tutundu, şimdi tüm vücudu titriyordu.
"Öldürdükleriniz için kredi mi? Nancy'yi mi kastediyorsun? Onu sen mi öldürdün?"

"Hepsini öldürdüm, sevgilim. Nancy de dahil. Ve haberlerde Scoggin'in onun ölümünden arandığını duymak hoşuma gitmedi. Projelerim üzerinde çok çalışıyorum. Onların benim olduğunu kimsenin bilmesini istemeyebilirim. Bilirsin işte, tüm bu hapishane olayı. Ama bir başkasının övgü alması, bunu kabul edemem. Ama kendimi aşıyorum. Raine Quintero, ben Drake Knox. Ve sizi temin ederim ki bu zevk tamamen bana ait olacak."

Gülümsemesi genişledi ve ona bir insandan çok bir porsuğunkini hatırlatan mükemmel beyaz dişlerini gösterdi. "Ve söylemeliyim ki, yüzünüzün bu kadar beyaz olması gururumu okşadı. Her şeye rağmen beni duymuş olmalısınız."

Silahını. Silahını almak zorundaydı. Misafir yatak odasında, yan masanın çekmecesindeydi. Adam ona ulaşmadan önce silahına ulaşabilir miydi?

Adanın etrafından dolanarak aile odasına doğru ilerledi. Adam onu izlerken kaşlarını kaldırdı, en ufak bir endişe duymuyordu, bu da onu daha da dehşete düşürdü. Kurbanlarının görüntüleri, kendisine vermesi için bir memura rüşvet verdiği polis fotoğrafları, zihninin gözünde belirdi. Hepsi boğularak öldürülmüştü. Ama ondan önce, katilleri onlara işkence etmişti. Her davanın adli tabibi, kurbanların bağlandığını, kesildiğini, dövüldüğünü ve tecavüze uğradığını tahmin etmişti. Saatlerce.

Silahını almak zorundaydı. Dikkat dağıtmak. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. "Scoggin'in evimi dağıttığını mı söylüyorsun?"

Onu yakalamadan hemen önce, yerde kıpırdanan bir solucanı izleyen bir kuş gibi başını eğdi. Ve onu öldürdü.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "O aptal Hagen denen adam olduğunu sandın. Tüm özgeçmişini ufak tefek hırsızlıklar ve alkollü araba kullanmaktan ibaret olan aşağılık bir suçlu. Bu tür şeyler. Evinizi dağıttığını görebiliyorum.

Sanırım. Ama senin maskaralıkların Scoggin'i ilgi haline , öfkesini kontrol edemedi."

Adanın sonuna ulaşmıştı. Şimdi ondan yaklaşık on beş metre . Adam hâlâ hareket etmemişti.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Adadan bir adım uzaklaşıp açık konsept odanın aile odası kısmına doğru ilerledi. Yatak odasına doğru koşmaya başlamadan önce kanepeyi aralarına alabilir ?

Kız bir adım daha atmaya cüret edince eğlenmiş gibi görünerek gülümsedi. kanepeye. "Karışıklık için özür dilerim, Raine. Sana Raine diyebilir miyim?" Sorusunu geçiştirir gibi bir el salladı. "Tabii ki sana Raine diyeceğim. Ne de olsa çok iyi arkadaş olmak üzereyiz."

Oh, Tanrım. Lütfen bana yardım et. Bir adım daha. Neden hareket etmiyordu? Neden kızın kaçmayacağından bu kadar emin görünüyordu? Önemli değildi. O silahı almak zorundaydı. Bir adım daha.

Kadının hareketlerine verdiği tek tepki onu izlemeye devam ve ellerini siyah ceketinin ceplerine sokmak oldu. "Hikayenin ortasından başlamak açıklığa kavuşturmalıyım. Scoggin kaçtı, bütün o BOLO olayı. Evini dağıttıktan sonra, haberlerde işim için arandığını duyar duymaz geçmişini araştırdım ve dağlarda bir kulübesi olduğunu öğrendim. Daha doğrusu eski karısının varmış. Boşanırken aldı. Oraya gideceğini düşündüm.

kendi evine ya da sık gittiği bilinen yerlere gitmek yerine saklanmak istedi. Ben de önce oraya gittim ve bekledim. Tüm sorularıma cevap verme konusunda oldukça açık sözlü davrandı diyebilirim."

Bir adım daha attı ve sertçe yutkundu. "Onu sen mi öldürdün?"

"Tabii ki öldürdüm."

Adamın birini öldürmekten bu kadar rahat bahsetmesi midisini bulandırdı. "Ve sanırım Hagen'ı da."

Gözlerini devirdi. "Hagen'ı aklımdan bile geçirmeye değmez. Öte yandan Scoggin'in, daha önce de açıkladığım gibi, icabına bakılması gerekiyordu."

"Bunun benimle ne ilgisi var? Ben sana hiçbir şey yapmadım."

Kaşlarını çattı, sinirli görünüyordu. "Dinlemiyorsun. Scoggin. UB ile ilgilenmek için planlarımdan sapmak zorunda kalmamın sebebi sensin. Scoggin."

Gözlerini kırptırdı. "UB için planlarınız? Anlamıyorum."

Onun bir adım daha atmasını izledi. Şimdi yirmi adım uzaktaydı. Kanepenin diğer ucuna ulaşmıştı. Son birkaç adımı atmaya cesaret edebildi mi?

koridorun girişinden kaçmadan önce?

"Yerel polis UB'nin faili meçhul davalarını üstleneceğini ve cinayetlerimi araştıracağını açıkladığından beri, aylardır Bitmemiş İşler ekibini izliyorum. Kurbanlarımı izlediğim gibi onları da izliyordum. Bazı araçlarında GPS yer belirleyicileri var. Erkek arkadaşınız Bay Wright'ınki de dahil. Bir , hatta Atina'ya gelmeden önce bile vardı."

Güldü. "Komik değil mi? Sonunda Bay Doğru'yu bulursunuz, kelime oyunu yapıyorum ve muhtemelen küçüklüğünüzden beri hayalini kurduğunuz o parlak geleceğe asla sahip olamazsınız. Ben de böyle biliyordum. burada kalıyordu. Sizi izliyordum ve birlikte olmanıza çok sevindim. Önce, başıma böyle bir bela açtığım için sizinle ilgileneceğim. Sonra, beyaz atlı prensin geldiğinde, onunla ilgileneceğim."

Koşmaya başladı.

Bir çatırtı, cızırtı sesi havayı doldurdu. Kürek kemiklerinin arasına şey çarptı. Kör edici sıcak bir acı vücudundaki her sinire vurarak onu soluk soluğa yere düşürdü ve kıvrandırdı.

Bölüm Yirmi Bir

Callum Atina'daki evine giden uzun araba yoluna çıktığında hava kararmak üzereydi. Raine için endişeleniyordu. Onu birkaç kez aramaya çalışmıştı. defalarca aramış ama cevap vermemişti. Muhtemelen önemli bir şey değildi. Adamın tavsiye ettiği uykuya dalmış ya da uzun, sıcak bir banyo yapıyor olabilir. Ya da belki de stres atmak için sık sık yaptığı gibi arka bahçedeki bitkilerle uğraşıyordu ve telefonunu içeride bırakmıştı. Bunu daha önce de yapmıştı, kayınbiraderini aramamasının tek nedeni de buydu, kasabadan yarım saatlik yolu gelip onu kontrol etmesi için.

Ama şimdi neredeyse oradaydı ve kürek kemiklerinde kaşıntılı bir his başlamıştı. Daha önce hiç bu kadar uzun süre çağrılarına cevap vermemişti.

Son dönemece gelmeden birkaç ağacın altına park etti ve ışıkları söndürdü. Cipten indiğinde, kapının çarparak kapanmasına izin vermek yerine sessizce iterek kapattı. Çömelerek evin etrafındaki açıklıktan önceki son ağaç grubuna doğru ilerledi.

Her zamanki gibi ışıklar arka bahçeden parlıyordu. Ve peyzaj aydınlatması ön taraftaki yatakları ve süs ağaçlarını aydınlatıyordu. Ama evin kendisi karanlıktı.

Başka bir aramadan vazgeçerek, bu kez ona bir mesaj gönderdi.

Tatlım, eve geliyorum. Bir saat içinde orada olurum. Beni bekler misin?

Bir dakika sonra ekranında bir cevap belirdi.

Uyandım. Yakında görüşürüz.

Küfretti ve kayınbiraderinin hızlı arama tuşuna bastı. "Danny, selam, ben Callum. Evimde bir sorun var. Sanırım Raine içeride olabilir. sorun."

"? oluyor?"

Mesaj hakkında açıklama yaptı. "Ona hiç demedim. O da bu konuda bir şey söylemedi. Telefonu başka birinde olmalı."

"Bu çok zayıf, Callum. Şehrin yarım saat dışındasın ve-"

"Kayınbiraderim ve eski ortağımdan bu konuda bana güvenmelerini istiyorum.

Bir var. Yardım gönderin. Işık yok. Siren yok. Bir unsur kullanın

Sürpriz. Yakın zamanda evine birinin girdiğini biliyorsunuz. Sanırım şu anda buradalar, onunla birlikteler."

"Hagen?"

"Hayır. Onu aramaya gönderdiğimiz adam onu buldu ve takip ediyor. Hagen değil. Scoggin olabilir." Ya da daha kötüsü. Daha kötüsü olmaması için dua etti. "Buraya birini gönderin. Acele edin. Ve bir ambulans da getirin. Ne olur ne olmaz."

"Tamam, . . Destek için bekleyin. Etrafa göz kulak olun ve biz oraya varmadan durum değişirse beni arayın."

Callum cevap vermeden telefonu kapattı. Destek beklemek bir seçenek değildi.

Telefonu susturdu, sonra silahını çekti. İçeriden duruma göz kulak olacaktı. Raine'in başı dertteyse burada beklemesine imkân yoktu.

* * *

RAINE'İN, eğitimlerinin bir parçası olarak gönüllü olarak şok tabancası kullanan polis memurlarına duyduğu saygı yüzde bin artmıştı. Şok verilmek daha önce hiç yaşamadığı kadar canını yakmıştı. Ve bu, polislerin bahsettiğini duyduğu beş saniyelik bir yolculuk değildi. Knox, çılgılık atıp merhamet dileyene ya da dişlerini sıkarak bunu yapmaya çalışana kadar tetiğe defalarca basmıştı.

Onun merhamet anlayışı, sırtındaki şok tabancasını sökmek ve onu oturma odasının ortasındaki bir bar taburesine kelepçelemekti. Çırılçıplak. Ve kanlar içinde. Çünkü sapığın bıçaklara karşı da bir sevgisi vardı.

İlk birkaç kesikten sonra diğerlerinin o kadar acımaması ne garip.

Callum'un bar taburelerinin kollu ve arkalıklı olmaması çok kötüydü. Onun o güzel numarasını deneyebilirdi, bar taburesinin kollarını kaldırıp yere vurarak kurtulabilirdi. Ama ayak bilekleri de taburenin ayaklarına kelepçeliydi. Bu işe yaramaz. Neden bu kadar

Sıcak mı? Çıplak ve sıcak garipti, değil mi? Duşta olmadığını sürece. Üşümesi gerekmez miydi? Belki de tenine bulaşan kan onu ısıtıyordu.

Sıcak bir acı başını geriye attı. İnledi ve gözlerini zorla açtı.

" hoş geldiniz." Knox sırttı ve elini indirdi. "O zaman sana çok sert bir tokat atmak zorunda kaldım. La-la diyarına gitmeyi bırak. Daha yeni başladık eğlenceli."

"Annen sana ne yaptı da bu kadar sapık oldun?"

Vahşı bir hayvan gibi hırladı ve ona bir tokat daha attı. Kadın acı içinde haykırdı ve dünya aniden tersine döndü.

Knox küfrederek onu yakaladı ve tabureyi dört ayağı üzerine geri koyarak onu düzeltti. "Bu benim en iyi fikrim olmayabilir," diye itiraf etti, sesi tiksiniş gibiydi. "Hangi salak masa ve sandalyesi olmadığı halde bar taburesi kullanır?"

"Bu salak."

Knox etrafında döndü ama yeterince hızlı değildi. Callum ona çarparak yere düşürdü.

Tabure tekrar devrildiğinde Raine haykırdı. Kanepeye doğru devrildi ve başını sert bir şekilde kola çarptı. Yere yakın bir yerden gelen itiş kakış ve homurtular, Knox ve Callum'un topyekûn bir kavgaya tutuştuklarını gösteriyordu; biri onu kurtarmak, diğeri öldürmek için savaşıyordu.

Onu altına çekmeye çalışan karanlık sisin içinden gözlerini kırıştırdı.

Bilincini kaybetme.

Callum'a yardım etmelisin. Kesik kesik bir nefes aldı ve acının kafasını dağıtmasını umarak yanaklarını tokatladı. Yanaklarını tokatlamak mı? Şaşkınlıkla ellerine, her iki bileğinden sarkan kelepçelere baktı. Artık bar taburesine kelepçeli değillerdi. Kanepeyi ittiğinde nedenini anladı. Tabure düşerken kırılmıştı.

Ayak bilekleri hâlâ taburenin ayaklarından geriye kalanlara kelepçeliydi ama hareket edebiliyordu.

Silah. Knox onu sersemlettiğinde silahını almamış mıydı? Alabilirse Callum'a yardım edebilir ve-

"Raine, dikkat et!"

Bir bıçak ona doğru savrulduğu sırada arkasını döndü. Bıçak onu sadece birkaç santimle ıskaladı ve momentum Knox'u tekrar yere düşürdü.

Callum, Knox'a doğru hamle yaparken, "Çekil, çekil," diye bağırdı.

Kanepenin arkasını kavradı ve tüm gücünü kullanarak kendini kanepenin üzerine çekti, kırık tabureyi de kendisiyle birlikte sürükledi. Diğer taraftaki zemine çarptığında, taburenin geri kalanı çıra gibi paramparça oldu, parçaları ona sürtündü. Acımadı bile. Ve artık sıcak değildi. Üşüyordu, dişleri birbirine çarpıyordu.

"Hay aksi," diye mırıldandı, dili garip bir şekilde kalınlaşmıştı. "Bekle. *Ateş et.* Silahıma ihtiyacım var." Kendini elleri ve dizleri üzerinde yukarı itti, Sol baldırına bir örümcek gibi yapışan tahta parçaları. Küfretti ve tekmeledi, sonra tekrar düştü. Kolları ve bacakları doğru çalışmıyordu.

Çok soğuk.

Kanepenin diğerk tarafından kulakları sağır eden bir çığılık duyuldu. Sonra her şey sessizleşti.

Raine ne yapacağını bilemeden öylece yatıyordu.

Dişleri yine takırdadı. "C-C-Callum?"

Birden yanında bitiverdi, gözlerinde öyle bir korkuyla ona bakıyordu ki, Knox'un arkasında olup olmadığını merak etti. Omzunun üzerinden bakmaya çalıştı.

"Nerede o?"

"Öldü. Oh, tatlım. Sana ne yaptı?" Yaralarını ararken elleri titriyordu.

Aniden ön kapı ve garaj kapısı aynı anda açıldı. "Polis, kımıldamayın!"

İnsanlar içeriye koşuştururken Callum'u görmek için kendini zorladı. Bir an oradaydı, sonra yoktu. "Callum? Nereye gittin sen?"

Küfür ve küfürlü konuşmalar, bir itiş kakış duydu.

"onu. O benim kayınbiraderim, beni yardım için arayan adam." Bu

Dedektif Cooper'ın sesi miydi? Danny'nin mi?

Callum'un yüzü tekrar onunkinin üzerinde belirdi. Elinde sihirli bir şekilde bir battaniye varmış gibi görünüyordu ve onu örttü, karnına bastırdı.

"Yapma, acıyor," diye adamın ellerini itti.

"Çok üzgünüm, tatlım. Kanamayı durdurmak zorundayım. Karnında gerçekten kötü bir kesik var."

"Bana tatlım deme."

"İşte benim kızım. Tamam, tatlım. Sana tatlım demeyeceğim."

Güldü, sonra ellerini ortasının üzerinde kavradı. "Ah." "Ambulansı buraya getirin, hemen!" Callum bağırdı.

Danny ona "İki dakika " dedi.

"İyi olacaksın, Raine. Sadece . . "

Adamın ceketine sarıldı. "Ben . Sen de tutun. Gitmeme izin verme." Öksürdü, sonra nefesi kesildi, yüzü acıdan bembeyaz olmuştu.

"Sakin ol, Raine. Seni yakaladım. Gitmene izin vermeyeceğim."

Gülümsedi, sonra gözlerini kapadı ve gevşedi.

Yirmi İkinci Bölüm

Kapı zilinın çalmasıyla Raine bilgisayarından başını kaldırdı. Callum erkenciydi. Kırk beş dakika sonra yola çıkmaları gerekiyordu. Belki de planladıklarından daha erken varmak istiyordu. Hapishane kuruluyla konuşacağı için o da kendisi kadar gergin olabilir miydi?

Hayır. Bu saçma düşünceye gülümsedi. Callum gergin olmazdı. Kesin bir ölümle karşı karşıya kaldığında bile her zaman kendinden emin ve becerikliydi. Birkaç gün önce onu Knox'tan kurtarmıştı. Bugün de kardeşini kurtarabilecek biri varsa onun Callum olduğuna inanıyordu. Bu Joey'nin son şansıydı. Tek şans. Eğer işe yaramazsa, bu akşam idam edilecekti.

Gözlerinden yaşlar gelmeye başladı. Onları fırçalayarak uzaklaştırdı ve titrek bir nefes aldı. *İyi düşünceler. İyi düşün. Onu kurtaracağız. Kurtarmak zorundayız.*

Evindeki ofisinde sandalyesinden kalkarken keskin bir nefes çekti. Yaraları onu sertleştirmiş ve ağrıtmıştı. Ama hayatta olduğu için minnettar ve müteşekkirdi. Yaraları iyileşecekti. Yine Callum sayesinde.

Merdivenlerin altındaki koridorda ayaklarını sürüyerek fuayeye doğru ilerledi. Tam kapıya ulaşacakken kapı zili tekrar çaldı.

"Bir saniye," diye , önce üstteki sürgüyü, sonra da onun düşünceliliği ikincisini çevirdi. Hâlâ adamın onu işe aldığına inanamıyordu. Evine zorla girildikten hemen sonra evini temizleyecek, tahrip olan tüm eşyaları değiştirecek ve her kapı ve pencereyi yeni kilitlerle güçlendirecek biri. Tüm bunları, ikisi birlikte oradan oraya koşturup tanıkları sorgularken yaptırmıştı ve kadının bundan haberi bile olmamıştı.

"Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğini kontrol ettin mi?" Callum seslendi.

Gülümsedi ve gerekmediği halde gözetleme deliğinden baktı. Sonra kapıyı açtı. Takım elbiseli Callum yıkıcıydı, kot pantolonlu Callum'dan bile daha yıkıcıydı. Onu daha önce takım elbise içinde gördüğünde nasıl bu kadar etkilenmemişti? Her haliyle muhteşemdi.

Titrek bir nefes verdi ve bakmamak için kendini zor tuttu. Şimdi zamanı değildi. Belki daha sonra, umarım konuşabilirler, aralarındaki bu şeyin nereye varacağını görebilirlerdi.

Onlar gidiyordu. Ama önce Joey. Bugün başarılı olmak zorundaydılar. Alternatifini düşünemezdi bile.

"Erkencisin," dedi. "Randevu saat ikiye kadar değil."

Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Seni kontrol etmek istedim. Olanlardan bu yana sadece birkaç gün geçti. Kendini iyi hissediyor musun? Hastanede bir günden fazla kalmalıydın."

"Ben iyiyim. Kan kaybından bayıldım. Neredeyse ölüyormuşum gibi davranmaya devam ediyorsun." "Neredeyse ölüyordun."

"Hayır. Neredeyse öldürülüyordum ama sen Knox'un bunu yapmasını engelledin. Büyük fark var. Benim için endişelenmeyi bırak. Bu yüzden mi erken geldin? Bana annelik yapmak için mi?"

Zar zor da olsa tekrar gülümsedi. "Bu ve her şeyin senin istediğin şekilde düzeltildiğinden emin için."

"Benim evim mi? Şaka mı yapıyorsun? Yenisinden daha iyi. Sana geri ödeme yapmama izin vermediğine hala inanamıyorum. Ama yaptığın şey için içtenlikle minnettarım. Knox'tan sonra... hastaneden eve gelip onarımlar için endişelenmemek harikaydı. Teşekkür ederim."

"Elbette. Peki sen? İyi olduğuna emin misin? Jackson Hapishanesi'ne gidecek kadar iyi hissediyor musun? Yaşadığın onca şeyden sonra-"

Elini onun koluna koydu. "Hiçbir şey beni bugün orada olmaktan alıkoyamaz. Benim için endişelenmeyi bırak. Hayattayım ve gayet iyiyim. Yaralıyım, şuramda buramda birkaç küçük kesik var ama-"

"Küçük mü?" Yemin etti. "Otuz yedi dikiş atıldı. Bu önemsiz değil."

"Toplamı takip ettiğine inanamıyorum. Ama en kötü kesik için sadece on iki."

Yüzü kızardı. "Hay Allah. O piçi zaten öldürmemiş , yine öldürürdüm."

"Beni kurtarmamış olsaydın birkaç yumruk ve kesikten çok daha kötüsünü yapabilirdi. Sen de tam olarak bunu yaptın, biliyorsun. Beni ve eğer sen ve ekibin onun seri katil olduğunu anlamasaydınız işkence etmeye ve öldürmeye devam edeceği diğer kadınların hayatını kurtardınız. Bitti artık. Bırak . Bıraktım."

Çenesi gerildi ama başıyla onayladı. "Ben de sana Hagen hakkında bilgi vermek istedim."

Aile odasını işaret etti. "Ayakta durmamıza gerek yok. Gitmemize daha çok zaman var. Gel kanepeye otur.

Ben."

Sanki ona hayır diyecekmiş gibi tereddüt etti. Ama sonra tekrar başını salladı ve onu odanın diğer ucuna kadar takip etti. Adamın tekrar yaraları hakkında yaygara koparmaması için mümkün olduğunca normal hareket etmeye gayret etti. Ayağa kalkmak ve oturmak en zor kısımlardı. Ama kendini kanepeye bırakırken acıya rağmen gülümsemeye zorladı.

Yanına oturmak yerine berjer koltuğu tercih ettiğinde, hayal kırıklığına uğramasına engel olamadı. Ama onun dikkatini çeken, alnındaki yeni endişe çizgileriydi.

"Callum, hâlâ benim endişeleniyorsan, endişelenme. Ben gerçekten iyiyim. Söz veriyorum."

"Senin için her zaman endişeleneceğim, Raine. Ama sana vermem gereken birkaç bilgi daha var." Elini kısa saçlarının arasında gezdirdi, bu daha önce onun yaptığını hiç görmediği bir hareketti.

"Neler oluyor Callum? Beni geriyorsun, bugün Joey'nin kurul incelemesi olduğu için zaten gergin olduğumdan daha da fazla." Odadaki filden bahsetmeyi reddetti, o gün aynı zamanda Joey'nin ölmesi planlanan gündü.

Yüzünü buruşturdu. "Ben de sizi bu konuda bilgilendirmek istiyordum.

Yönetim kurulu

İnceleme. Asher'ın tuttuğu müfettiş Hagen'a Joey'i Alicia'yla gördüğü konusunda yalan söylediğine dair yeminli ifade verdirtmiş olsa da, savcı Hagen'a karşı yalancı şahitlik suçlamasında bulunmayı reddediyor. Gerekçesi, diğer tanıkların da Joey'i Alicia'yla gördüklerini düşündüklerini söylemeleri. Yemin altında bu konuda emin olmadıklarını söyleseler de, savcının görüşüne göre, onu gördüklerini düşündüklerini ifade eden tanıkların sayısı çok . Savcı, bunun

Hagen yalan söylememiş bile Joey'in nihai mahkumiyetinde bir fark yaratabilirdi."

Midesi düğümlendi. "Eğer savcı Hagen'ın geri çekilmesinin bir fark yaratmayacağını düşünüyorsa, kurulun fark yaratma şansı nedir?"

Boğazını temizledi. "Bu konuda. Seni yönetim kuruluyla görüşmekten çalışmayacağım-"

"Umarım öyle değildir. Bekle, *beni* onlarla buluşmaktan vazgeçirmeye mi çalışıyorsun? *İkimiz* de onlardan önce gideceğiz." Kadın adamın gözlerini aradı, midesi daha da bulandı. "Öyle değil mi?"

"Vicdanen hayır. Kardeşinizin adına onlarla konuşamam." Kadın şok içinde ona baktı. "Ben... Anlamıyorum. Neden?"

Acı dolu bakışları onunkilerle buluştu. "Çünkü Alicia Claremont'u kardeşinin öldürdüğüne inanıyorum."

Kadın bu açıklama karşısında nefesini tutamadan, adam devam etti.

"Savcıya katılıyorum. Hagen'ın geri çekilmesi, bu davayı Hagen'ın ifadesi olmasa bile jürinin onu mahkum etmeyeceğine beni ikna edin. Kimsenin radarında başka bir şüpheli yok. Tek şüpheli Joey. onu öldürebilecek biri. Gerekçesi ve fırsatı vardı."

"Failin henüz tanınmayan bir yabancı olmasına ne dersiniz? Yabancılar ev basıyor ve tanımadıkları insanları öldürüyor. Tanrı aşkına Knox'a bakın. Öldürdüğü kadınların hiçbirini tanıımıyordu. Böyle şeyler olur. Polis henüz doğru şüpheliyi bulamadı."

"Bir yabancının olaya karıştığına dair hiçbir adli kanıt yok."

"Joey'in olaya karıştığına dair de hiçbir adli kanıt yok."

Sesindeki çaresizlikten nefret ederek karşı çıktı.

İç çekti. "Alicia gecenin o saatinde tanımadığı birine kapısını açmazdı. Ve eve zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu. Joey'le barda tanışmış-"

"Hayır, yapmadı." Ellerinizi tekrar birbirine kenetledi. "Hagen geri çekildi."

"Konuştuğumuz gibi başkaları da onları gördü. Siz de Rose'un günlüğünü, o resimleri gördünüz. Ona ne yaptığını gördünüz. Joey'i çok sevmesine rağmen onun inandığını söylediğini duydunuz. Uzmanlar da dahil olmak üzere davanın diğer tanıklarıyla da konuştuk ve yıllar önceki ilk ifadelerinden bu yana hiç kimse görüşlerini ya da hikayelerini değiştirmede."

Onun için en büyük argümanınız, itirafının zorla yaptırıldığı. Sahte itiraflar konusunda önde gelen bir uzman, bunun böyle olduğu sonucuna varamayacağını söyledi."

"O da öyle olmadığı sonucuna varamadı." "Raine-"

"Dur. Beni kardeşimin bir katil olduğuna ikna etmeye çalışmaktan vazgeç." Kollarını ortasına doladı.

"Sizi buna ikna etmeye çalışmak niyetinde değilim. Amacım asla onun masumiyetine olan inancınızı sizden almak değildi."

"O zaman niyetiniz nedir?"

"Benim inançlarımı anlamayı istiyorum, olanlarla senden farklı bir görüşüm var. Ve neden seninle ters düşemeyeceğimi anlamayı istiyorum."

bu inançlar. Her şeyden çok, onun masumiyetine dair bir kanıt bulmayı umuyordum. Sana bu hediyeyi vermek, seni mutlu etmek istedim. Ama yapamadım."

"Her şeyimi, kardeşimin hayatını, onu kurtarmama yardım etmen üzerine kumara yatırdım. Şimdi de senden kesinlikle yapmanı istediğim tek şeyi yapmayı reddediyorsun: hapishane kuruluyla konuşup onun masum olduğunu söylemeni."

"En başından beri anlaşılmamıza göre ben araştıracaktım, gerçeği arayacaktım. Eğer onun masumiyetine işaret eden bir şey bulamazsam, işim biterdi. Bu konuda asla yalan söylemedim."

Ellerini öyle bir sıktı ki, elleri acıdı. "Eğer bunu yaparsan Callum, eğer benimle gelip kalan sorular, şüpheler ve Hagen'ın geri çekilmesi hakkında onlarla konuşmayı reddedersen, o zaman sadece ben kalırım. Kız kardeşi. Hayatı için yalvarıyor. Ne tür bir şansım olabilir ki? Bir aile üyesinin senin kadar yok. Sana ihtiyacım var. Uzmanlığına, kolluk kuvvetlerindeki itibarına ihtiyacım var. Callum, sana yalvarıyorum.

Lütfen. Sadece konuş

onlarla." "Zaten
konuştum."

Dehşet damarlarında dolaşırken dünyası kendi ekseninde dönmeye başladı. "Ne diyorsun sen?"

"Bu sabah erkenden onlarla görüştüm ve tüm raporumu verdim."

"Ben... Tam rapor mu? Neden bekleyip benimle gelmedin? Ne raporundan bahsediyorsun? Mantıklı konuşmuyorsun. Tanrım, Callum. Onlara ne söyledin?"

Acı dolu bakışları onunkileri aradı. "Gerçeği. Onlara gerçeği, davasını araştırdığımı ve onun adına tartışmamı haklı çıkaracak hiçbir şey bulamadığımı söyledim. Yine de seni randevuna götüreceğim. Tüm bunları hapishanede tek başına yaşamayı istemiyorum, özellikle de. Seni oraya götüreceğim, seninle içeri gireceğim, sonrasında da yanında olacağım. Ama kurula gidip onları masumiyetine ikna etmeye çalışmayacağım. Özür dilerim. Yapamam."

", " diye homurdandı, sesi kırılmıştı. "Evimden defol. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Asla."

"Raine, bunu yapma. Biz-" "Çık
dışarı!"

Uzun bir süre ona baktıktan sonra ayağa kalktı. "Özür dilerim. Gerçekten öyleyim. bir şeye ihtiyacınız olursa-"

"İhtiyacım olan şeyi vermeyi reddediyorsun. Git."

İçini çekti ve kapıya doğru yöneldi. "Hoşça kal, Raine." Raine onu görmezden geldi, yoluna bakmayı reddetti.

Kapı açıldı, sonra sert bir tıkırtıyla kapandı.

Bir topun içine b       ve tutmak i  in m  cadele etti  i hı  kırıklara teslim oldu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Raine arka kapısında durmuş, bir zamanlar ona huzur veren koruma alanının manzarasına bakıyordu. Artık hiçbir şey ona huzur vermiyordu.

Üç ay önce dünyası yeni umutlar ve olasılıklarla doluydu. Ama o üç ay içinde çok şey olmuştu.

Callum ona ihanet etmişti.

Kurul temyiz başvurusunu reddetmiştir.

Kardeşi devlet tarafından öldürüldü.

Kesik kesik bir nefes aldı, acısı hâlâ o kadar tazeydi ki sanki her şey dün olmuş gibiydi. Fiziksel acı değil, Knox'un açtığı yaralar. Onlar çoğunlukla iyileşmişti. Asla iyileşmeyeceğinden şüphe duyduğu şey ıstırap ve kalp ağrısıydı.

Söylenmemiş çok şey kalmıştı. Ağabeyi idam edildiği gün onunla konuşmayı bile reddetmişti. Bunun yerine, onu sevdiğini ve lütfen onu iyi hatırlamasını söyleyen kısa bir not göndermişti. Hepsi bu kadardı. Kalbindeki deliği aptal bir notla nasıl iyileştirebilirdi ki?

Ve Callum'un bıraktığı doldurulması gereken başka bir boşluk varken nasıl ilerleyecekti?

Uzun bir nefes verdi, sonra da son bir hafta içinde kaydettiği ilerlemeyi incelemek için döndü. Her şeyin çoğu ya hayır kurumlarına verilmek ya da depoya kaldırılmak üzere kutulara konmuş ve etiketlenmişti. Sakladığı birkaç şey de onunla birlikte gidecekti. Burada onun için hiçbir şey kalmamıştı. Ailesi gitmişti. Kardeşi gitmişti. İşine ve Joey'i kurtarmak için verdiği mücadeleye adanmış uzun saatler onu yakın arkadaşlarından mahrum bırakmıştı. İşinden aldığı tatmin duygusu da buharlaşıp gitmişti. İstifa ederek Atina'yla olan son bağını da koparmıştı.

Claremont'lar hariç.

Ona karşı her zaman çok nazik olmuşlardı. Onlara sonunda kardeşinin suçunu kabul ettiğini söylediğinde ve çektiği acı için özür dilediğinde bile. cehalet ve Joey'in korkunç eylemlerinin neden olduğu, sadece karşılığında sevgi ve destek. Asla yargılamadan ya da kınamadan. Ancak gelecekte onları görmeye gittiğinde onu hoş karşılayacaklarına şüphe olmasa da, bir daha kapılarının önünü karartmayı planlamıyordu. Geçmiş geride bırakmanın zamanı gelmişti. Gerçek anlamda hayatına devam etme zamanıydı.

Yeniden yaşayacaksa, yeniden neşe bulacaksa, bir şekilde hayatında yeni bir amaç bulmalıydı. Joey'i kurtarmak yetişkinlikte aldığı neredeyse her kararın arkasındaki itici güç olmuştu. Bu ihtiyaç, bu dürtü olmadan bocalıyordu. Kaybolmuştu. Ve utanıyordu.

Çünkü Callum'u kardeşinden çok daha fazla özlüyordu.

Joey'i sevmiştir, hâlâ da . Ama zaman, uzun zamandır gözlerinin perdeleri kaldırmamanın bir yolunu bulmuştu. Gerçekten hiç yakın olmuşlar mıydı? Hayır. O daha ilkokuldayken Joey birileriyle çıkıyor ve partilere katılıyordu. Büyürken birbirlerini pek görmemişlerdi çünkü o hala ailesiyle yaşarken adam kendi başına taşınmıştı. Ama sahip olduğu tek şey oydu. Ve bu tehdit edildiğinde, hayatını yanlış düzeltmeye, adaleti sağlamaya adanmıştı. Ama Joey'nin davasında adaletin ne anlama geldiğinden artık emin değildi.

Callum ve Bitmemiş İş'teki diğer müfettişlerin bulduğu her şey kardeşinin suçluluğunu destekliyor ve mahkemede söylenenleri pekiştiriyordu. Ve kardeşi itiraf etmişti. Kendi kararlılığı gerçeği göremeyecek kadar kör müydü? Kalbi hayır diyordu. Ama akli, mantığı, Callum'un hayran olduğu o sözde zekâsı, hepsi tamamen farklı bir şey söylüyordu.

Joey'nin Alicia Claremont'u öldürdüğünü.

Aile odasında üst üste yığılmış kutuları tekrar taradı. Ne vardı Bundan sonra ne yapacaktı? Nereye gidecekti? Hayatının dönüştüğü bu enkazda nasıl huzur ve mutluluk bulacaktı?

Kapı zili çalınca irkildi. Kesinlikle kimseyi beklemiyordu. Muhtemelen kapıdaki nöbetçiyi atlatmayı başarmış satıcıydı. Bu ilk kez olmazdı.

Ön kapıya yöneldi ve gözetleme deliğinden baktı. Açık gri takım elbiseli, esmer tenli bir adam elinde siyah deri bir çantayla orada duruyordu.

"Evet?" diye .

"Hanımefendi, Bayan Quintero, benim adım Noah Reid. Callum Wright benden bahsetmiş olabilir mi?"

Gözlerini kırptırdı, sonra yavaşça kapıyı açtı. "Bay Reid. Callum ve benim bürokratik işlemlerle uğraşmadan kardeşimi görmemize yardımcı olan kişi sizsiniz. Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Callum'a yardım etmek benim için her zaman bir zevktir. Ona sonsuza dek borçluyum. Bir keresinde hayatımı kurtarmıştı, bunu yaparken neredeyse kendisi ölüyordu. Sana bundan bahsetti mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. O yapmadı."

"Bu başka bir günün hikâyesi." Gülümsemesi soldu. "Kardeşiniz için başınız sağ olsun. Kaybınız için çok üzgünüm."

"Bunu takdir ediyorum."

El çantasını kaldırdı. "Birkaç dakikanız varsa, bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bazı şeyler var."

"Oh, elbette. Nerede benim terbiyem? İçeri gelin lütfen."

* * *

RAINE tanımadığı verandada oturmuş, telefonundaki adresi bir kez daha kontrol ediyordu. Burası doğru yerd. Ama defalarca çaldığı kapı ziline kimse cevap vermemişti. Duyduğundan emindi. bir noktada sesler. Belki de arka bahçedeydiler? En azından kontrol etmeyecek kadar uzağa gelmişti.

Garajın yanından arazinin arkasına doğru uzanan taş patikayı takip etti. Gatlinburg'da yaygın olan bir çit yoktu. Kimse dağların muhteşem manzarasını engellemek istemiyordu. Ve garajın etrafını dolanırken, kesinlikle takdir edebiliyordu buradaki. Karla kaplı dağların tepeleri uzakta yükseliyordu ama yine de dokunulacak kadar yakın hissediliyordu. Çok güzeldi.

"Raine?"

Gülümseyerek Callum'la yüzleşmek için döndü.

Ve yanındaki sarışın kadın onun elini tutuyordu.

Gülümsemesi duraksadı. ", ah, özür dilerim. Sana sürpriz yapmaya çalışıyordum ama misafirin var. Ben gideyim." Döndü ve garajın yanından aşağıya doğru aceleyle indi, aşağılanmışlık yanaklarını kavuruyordu. Adam hayatına devam etmişti ve o bir aptaldı.

"Raine, bekle." Güçlü eller omuzlarını kavradı, sonra onu nazikçe . Callum ona baktı, yüzünü kavrarken bakışları onunkileri arıyordu. "Gerçekten sen misin, yoksa rüya mı görüyorum?"

"Daha çok bir kabus gibi." Adamın ellerini itti. "Benim hatam. Bu şekilde ortaya çıkmamalıydım. Seni... her ne onunla baş başa bırakayım." Tekrar arkasını döndü.

"Kız kardeşimi mi kastediyorsun? Lucy mi?"

Durdu, sonra yavaşça ona doğru döndü. "O kadın mı? O-" "Lucy Cooper, Danny'nin karısı. Benim kız kardeşim. O ve Danny ziyarete geldiler."

"Biz de tam gidiyorduk," dedi arkasından kadınsı bir ses. Lucy Callum'un etrafından dolandı ve gülümsedi. "Kocam anda ön tarafta duruyor. Atina'ya dönüş yolculuğumuz için depoyu yeni doldurdu." Elini uzattı. "Sen Raine olmalısın. Callum bana senden çok bahsetti."

"Lucy, yapma," diye uyardı.

"Ne yapmayayım kardeşim? Onun hakkında konuşmadan duramadığımı mı söyleyeyim?"

Raine Lucy'nin elini sıkarken şaşkınlıkla ona baktı. "Benim hakkımda mı konuşuyordunuz?"

"Hepsi iyi şeyler," diye güvence verdi Lucy ona. "Sizinle tanışmak güzeldi. Umarım tekrar görüşürüz." Parmak uçlarında durdu ve Callum'un yanağını öptü. "Yabancılık çekme. Ciddiyim. Daha önce olmasa da bu yaz bir ziyaret bekliyoruz."

"Göreceğiz." Kız kardeşiyle konuşuyordu ama tüm bu süre boyunca Raine'i izliyordu.

Lucy kıkırdadı. "Özleneceğimi söyleyebilirim." Onların yanından geçip köşede kaybolurken hâlâ gülüyordu.

Bir an sonra, bir arabanın motorunun zayıflayan sesi, Danny'yle birlikte ayrıldıklarını ve dağdan aşağı inmekte olduklarını gösterdi.

"Yaşadığım yeri nasıl buldun?" Callum sordu. "Asher."

"Asla sır saklayamazdı."

Ayaklarının üzerinde kaydı ve ceketini çekiştirerek yaklaştırdı. "İçeri girebilir miyiz, sıcak bir yere? Burası, dağlar Atina'dan çok daha soğuk."

"Ah, elbette. Özür dilerim. Ben sadece... sizi gördüğüme şaşırdım." Arka tarafa doğru ilerledi ve içeri girmesi için sürgülü cam kapıyı açtı.

İçeri adımını attı, en yakın koltuğa oturmak dışında içeriği neredeyse hiç fark etmedi - ki bu da onun kanepesiydi. Adam yanına oturduğunda, kadın yüzünü ona döndü.

"Kız kardeşinle tekrar temasa geçtiğini görmek güzel. Bu nasıl oldu?"

"Bir ay önce babamın ölmekte olduğunu haber vermek için benimle temasa geçti." "Olamaz. Çok üzüldüm."

"Ne olursa aileye nasıl destek olunacağını gösteren bir örnek olmasaydınız, telefonu kapatırdım. Bunun yerine, cesaretimi topladım gidip onu gördüm. Senin sayende inatçı gururumu bir kenara bırakıp onunla, ailemle yeniden bağ kurabildim. Babam ölmeden önce barıştık. Ben de akrabalarımın köprüleri yeniden kurmaya çalışıyorum."

Tekrar teşekkürler." Adam dikkatle ona baktı. "İyi misin? I

Kardeşiniz hakkında kurula yaptığınız başvurunun başarısız olduğunu duydum. Gerçekten çok üzgünüm."

Yutkundu ve gülümsemeye zorladı.

"Bu yüzden mi buradasın? Kardeşin için mi?"

"Sen ne... Seni azarlamak mı istiyorsun? İdam edildiği için seni mi suçluyorum?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu senin hakkın olurdu."

"Hayır, Callum. Bu benim hakkım değil. Onun masum olduğunu gösterecek bir şeyler bulmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Bunu benim için yaptın ve seni son gördüğümde ne kadar kötü davranmış olsam da bunu takdir ediyorum."

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Raine, biraz karıştı. Sana ihanet ettiğim için beni lanetlemek için değilse tam olarak neden buradasın?"

İçini çekti ve çantasına uzandı, sonra bir tomar kâğıt çıkardı. "Bunlar için geldim."

Onları aldı ve önce ilk sayfayı, sonra diğerini taradı, sonra da sehpanın üzerine atmadan önce diğerlerini karıştırdı. "Bunları nasıl aldın?"

"Arkadaşın. Noah Reid."

Yemin etti. "Onları asla görmemen gerekiyordu."

"Neden? Neden kardeşimin Alicia'yı öldürdüğünü yüzde yüz kanıtlayan belgeleri görmemi istemiyorsunuz?"

Claremont?"

Çenesi gerildi ama bir şey söylemedi.

"Knox'un peşimden geldiği gün hapishaneye gittiniz. Reid seni aradığını ve kardeşimin davasıyla ilgili bilgi toplamaya çalıştığını söyledi. Ve siz bu bilgiyi araştırmaya gittiniz ve hatta kardeşimle konuştunuz. En az bir düzine eski hücre arkadaşı ve

Bazı gardiyanlar, Joey'nin yıllar içinde Alicia'yı öldürdüğünü defalarca itiraf ettiğine dair yeminli ifade verdi. İşin kötüsü, o gün Joey ile konuştunuz ve o..." Boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

Callum'un bakışları ıstırapla doldu. "Yapma. Bunu kendine yapma. Bu acıyı yaşamayı hiç istemedim."

"Joey o gün size itiraf etti. Cinayet hakkında övündü, Bayan Claremont'un dolabının arkasındaki çiçekleri, Alicia'nın çekmecesinde bulduğumuz kitapları, yatak odasının tavanındaki karanlıkta parlayan yıldızları ve polis raporlarında ya da olay yeri fotoğraflarında olmayan diğer şeyleri anlattı. Gardiyan onu duymuş. O kâğıtlardan birinde öyle yazıyor. Kardeşim, Alicia'nın öldürüldüğünü bilemezdi.

Katil o değilse, bu detayları bilmiyordu. Bu yüzden hapisane kuruluna onun masumiyetine ikna olmadığınızı söylediniz. Bu yüzden onun hayatını savunmak için benimle birlikte onların karşısına çıkmadın. Anlamadığım şey, neden bana yeminli ifadeleri göstermediğiniz. Neden bana gerçeği söylemedin? Eğer onun gerçekten suçlu olduğunu bilseydim, şüphenin ötesinde, erteleme için kurula gitmezdim."

Ellerini avuçlarının içine aldı, başparmakları sırtlarında yavaş ve nazik daireler çizdi. "Çünkü inkâr ediyordun. O zamanlar başa çıkmak için çok fazlaydı. Ve kardeşinle geçirdiğin son anları mahvetmek istemedim. Onunla ilgili güzel anıların olsun istedim. Ama kurula yalan da söyleyemezdim ve belki de bir gün topluma geri dönmesinden sorumlu olan kişi ben olabilirdim. Yürümek için ince bir çizgiydi. Vicdanım ne emrediyorsa onu yaptım. Ama seni de korumak istedim. Ya da en azından denedim."

"Anlamıyor musun, Callum? Beni korudun. Defalarca. Knox'tan, o zamanlar dayanamayacağım kadar acı veren şeylerden. Ama artık gerçeği biliyorum ve bununla barışığım. Vicdanının sesini dinlediğin için Tanrı'ya şükrediyorum. Çünkü asıl trajedi Joey'i serbest bırakırmayı başarsaydım ve o yine öldürseydi yaşanırdı. Bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Gördüğünüz gibi, bir kez daha beni kurtardınız. Sadece o zaman bunu göremeyecek kadar kördüm. Ama şimdi görüyorum. Ve affetmen için yalvarmaya geldim."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Benden nefret etmiyor musun?"

Ellerini onun elleri üzerinde sıkarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Belki öyleydi, ya da ilk başta öyle sanıyordum. Ama Reid bana o kağıtları vermek için evime gelmeden önce bile nefreti, öfkeyi bırakmışım. Ve senin için umutsuzca yalnızdım. Sana geri dönmek için yola çıkmışım. fark ettim. Reid'in tek yaptığı bana bir bahane vermektir. Seni seviyorum Callum Wright. Seni tüm kalbimle seviyorum. Umarım bir gün senin de beni sevme ihtimalini yok etmemişimdir."

Yüzünde güzel bir gülümseme çiçek açtı, ifadesini aydınlattı ve gözlerini mutlulukla doldurdu. Ve umutla. Ve yanılma ihtimaline karşı adını koymaktan korktuğu başka bir şey.

"Ben de seni seviyorum, Raine Quintero. Sanırım bana boş bir silah doğrulttuğunu öğrendiğim andan beri seni seviyorum." Sırttı.

"Gözlerinde gördüğüm şey hakkında yanılmamışım," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından.

"Ne?"

"Sadece öp beni, tatlım. Öp beni ve asla ." Güldü. "Tamam, tatlım. İyi günde kötü günde."

Ona bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Daha mı iyi yoksa daha mı kötü?" Göz kırptı. "Ölüm bizi ayırana kadar. Eğer beni kabul edersen."

"Eğer bu bir evlenme teklifiyse, gelmiş geçmiş en kötüsü." "Yine de benimle evlenir misin?"

"Evet, evet, evet." Kollarını ona doladı ve o da onu öptü. Ve gitmesine asla izin vermedi.

* * * * *

*Daha fazla kitap için
Lena Diaz'dan Bir Tennessee Soğuk Dava
Hikayesi mini dizisi, çok yakında!*

*Eğer serinin önceki kitaplarını
kaçırdıysanız*

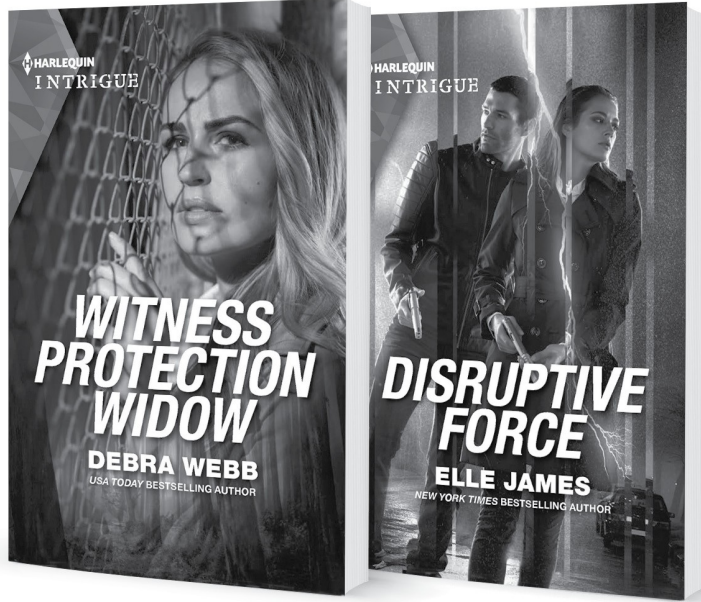
Prescott Dağında Cinayet Seri
Katil Faili Meçhul Davası
Smokies'te Örtüldü

Harlequin Intrigue'den şimdi temin edilebilir!

*Julie Anne Lindsey'in Closing In On Clues kitabından bir alıntı için okumaya
devam edin.*

UMARIZ BU KITABI BEĞENMIŞSİNİZDİR.

HARLEQUIN INTRIGUE

Heyecan arayın. Suçları çözün. Adalet yerini buldu.

Sizi koltuğunuzun ucunda tutacak aksiyon dolu hikayelere dalın.
Ne pahasına olursa olsun suçu çözün ve adaleti sağlayın.

HER AY 6 YENİ KİTAP!

İpuçlarına Yaklaşıyoruz

Julie Anne Lindsey tarafından

Birinci Bölüm

Nicole Homes yarım dakika içinde onuncu kez saati kontrol etti, bu rutini saatler önce mükemmelleştirmişti, küçük kız kardeşi Cari önemsenmeyecek kadar geç kalmaktan akıl almaz derecede geç kalmaya başlamıştı. Cari'nin gençlik yıllarında bütün gece aramadan dışarıda kalmasının kötü alışkanlıklara ve sağlıksız kalıplara geri döndüğü anlamına geldiği zamanlar olmuştu, ama otuz beş aydır temizdi. Ve ilkbaharda kızı Blakely'nin doğumundan beri Cari eve çoğu zaman erken gelme eğilimindeydi.

Peki şimdi neredeydi?

"Tabii ki aramayı denedim," diye açıkladı Nicole hattın diğer ucundaki acı verici derecede sakın memura. "Her seferinde sesli mesaj alıyorum."

Oturma odasındaki halının üzerinde sabırsız adımlarla yürüyor ve ısıran bir çılgılık atma isteği duyuyordu. Eğer yakındaki oyun parkında mutlu bir şekilde oynayan tatlı yeğeni olmasaydı, bağırabilirdi.

"Kız kardeşime bir şey oldu," diye tekrarlardı. "Bunu biliyorum."

Ve bu her neyse, kötü, diye düşündü ve nefesleri giderek sığlaştı.

"Endişenizi anlıyorum hanımefendi," diye cevap verdi memur. "Anlıyorum. Ancak herhangi bir cinayet olmadan, kız kardeşiniz bu noktada sadece geç kalmış sayılır. Dün gece çalıştığını söylemişsiniz."

"Sadece 11'e kadar."

". Belki de kendini . Belki de çalıştığı parti beklenenden uzun sürmüştür ya da sonrasında arkadaşlarıyla dışarı çıkmış ve uyuyakalmıştır."

"Tamam," diye kabul etti Nicole. "O zaman şimdi nerede? Neredeyse öğle yemeği vakti."

Memur sesli bir şekilde nefes aldı, sonra nefesini yavaşça bıraktı. "Saat daha sabahın onu. Gece geç yattıysa hâlâ uyuyor olabilir.

Belki arabasında sorun vardı. Belki de telefonu ölmüştür.

Onunla çalışmak için bir şarj aleti al. Çok sıradan, tehlikeli olmayan herhangi bir şey olmuş olabilir ve onda dokuzunda hepsi bu kadardır. Asmak

Bu akşama kadar sıkıca tutun ve yirmi dört saat sonra hala evde değilse..."

Nicole küçük oturma odasının etrafında dönüp dururken, her geçişinde pencereden Cari'nin park yerine doğru bakarken adamın sözleri kayboldu. Boştu. Dün gecedен beri olduğu gibi. Nicole polisi ilk aradığında da aynı tavsiyeleri ve duyguları almıştı departmanına sabahın ikisinde gitmiş. O sırada görevde olan memur, koşulların genellikle gün ışığında farklı göründüğünü iddia ederek onu biraz uyumaya teşvik etmişti.

Şu anda öyle değil.

Blakely, muhtemelen teyzesinden dalga dalga gerginliği hissederek oyun parkında kıpırdandı.

Yeğenin yuvarlak yanağını okşamak için durakladığında Nicole'ün gözleri yorgunluk ve hayal kırıklığıyla buğulanmıştı.

Cari doğduğunda sekiz yaşındaydı. Ve onu ilk gördüğünde nasıl göründüğünü net bir şekilde hatırlıyordu, pembe bir battaniyeye sarılmıştı, koyu bukleler her yöne doğru yayılıyordu. Geniş kahverengi gözler onunkilere sabitlenmişti.

Cari o zaman da tıpkı kızının şimdi görüldüğü gibi görünüyordu.

"Teşekkür ," dedi Nicole aniden, memurun sözünü keserek. "Birkaç saat içinde arayacağım." Bir abla olarak her gün hissettiği şiddetli koruyuculuk bir kez daha alevlendi. Polis Cari'yi aramaya hazır değildi ama Nicole öyleydi.

Telefonunu bir kenara bıraktı ve tatlı yeğenini kollarına aldı. "Sorun yok," diye mırıldanarak bebeğin küçük telaşlı seslerini durdurdu. Blakely'nin sıcak küçük bedenini kendi bedenine yasladı ve koyu kahverengi saçları omzuna karıştı. Ev kadınları birbirlerine çok benziyordu ama benzerlikler hep orada dururdu. Cari kaygısız ve enerjikti, hiçbir şeyden korkmazdı ve neredeyse bulaşıcı bir şekilde mutluydu. Nicole pragmatik ve kararlıydı, doğası gereği bir sorun gidericiydi ve bazen gereğinden biraz daha sertti, ancak işi hallediyorsa buna aldırımıyordu. Annesi, onları zorlu bir ekip yapan şeyin farklılıkları olduğunda ısrar etmişti.

Takım arkadaşını bulma zamanı gelmişti.

"Arabayla gezmeye ne dersin?" diye sordu Blakely. "Temiz hava. Güneş ışığı. Kulağa hoş geliyor mu?"

Eğer kız kardeşinin arabasını terk edilmiş olarak bulursa ya da Cari'nin sadece sorumsuz davranmadığını gösteren başka bir kanıt bulursa, o zaman polis

dinlemek zorunda kalacaktı.

Blakely'yi arkaya bakan araba koltuğuna sıkıca bağladı ve satın aldığı için yıldızlarına şükretti. Bebeğin alnına bir öpücük kondurmadan önce ona, "Annen araba koltuğunu paylaşarak tasarruf etmek istedi," dedi. "Eğer onu dinleseydim, dün gece koltuğu da yanında götürebilirdi. O zaman onu kurtarmak için yola çıkmak yerine evde tıkılıp kalırdık."

Şu anda Cari'yle tekrar tartışmak için neler vermezdi. Kız kardeşinin güvende olması anlamına gelen her şey için seve seve kavga ederdi.

Küçük gri SUV'unun direksiyonuna geçti ve yola koyuldular.

Cari çalışırken telefonunu Rahatsız Etmeyin olarak ayarlamıştı ama acil bir durumda bulunabileceği bir adres bırakmıştı. Eğer bebeğinin ona ihtiyacı varsa, Nicole doğrudan kaynağa gidecekti, görgü uyacaktı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, GPS onları vadiden uzaklaştırdı.

Aile evleri ve apartmanlar, tarihi bir şehir merkezinin yakınındaki araziye serpiştirilmişti. Ilık güney güneşi açık pencerelerden tenini ısıtıyordu. ılık esinti sinirlerini yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu. Kuzey Carolina kıyıları her mevsim görülmeye değer bir manzaraya sahipti ama küçük liman kasabası yaz aylarında düpedüz nefes kesiciydi. Temmuz muhtemelen en güzel aydı.

Düz siyah yol şeridi boyunca ilerlediler, büyük beyaz mandıraları ve zümrüt tarlaları geçtiler, sonra yukarı doğru, kilometrelerce uzanan canlı kır çiçekleri ve çerezlik mahalleler dağlara doğru uzanıyordu. Yolun bir tarafında gökyüzüne doğru tırmanan engebeli kayalar sıralanırken, diğer tarafta büyük bir uçurum denize bakıyordu.

Evler bir kez daha ortaya çıktığında, deniz seviyesine daha yakın bulunan işçi sınıfının çiftlik evlerine ve kulübelerine benzemeyen devasa ve geniş evlerdi. Bu mülkler muhtemelen ellerini hiç kirletmemiş kişilere aitti. Eğer kirletmişlerse, lüks yer altı ve sonsuzluk havuzları vardı. arkada bekleyen havuzlar dertlerinden arınmak için.

Sonunda, telefonundaki küçük ses geldiklerini haber verdi ve Nicole, Frank Lloyd Wright'ın taklidi olan çok katlı bir binanın yanında yavaşladı. Birbirine dolanan çok sayıda yol. Bölge sakinlerinin yollarını nasıl bulacakları merak konusuydu.

"İşte bu," dedi Blakely'ye, arabasının arka koltuk başlığına ilıştirdiği bebek aynasına takıldı gözü. Blakely memnun bir şekilde tombul bir yumruğunu çiğniyordu, yüzü parlak gümüş plastiğe yansıyor, sonra tekrar

Nicole'un arkadan görünüşü. "Annen dün gece buradaydı. Yumruğunu çiğneyebilesin diye sana güzel oyuncaklar almak için çok çalışıyor."

Blakely parmak eklemlerine vurarak hıçkıra hıçkıra güldü ve Nicole gülümsedi. Cadde boyunca park etmiş arabaların hiçbirisi Cari'ye ait değildi.

Aynı sonuçlarla bölgeyi bir kez daha dolaştı.

Söz konusu evin önünden üçüncü kez geçerken tedirginlik içinde birikip kıvrıldı.

Cari süslü partiden önce iyiydi. Şehirdeki bir restoranda garsonluk yaptıktan sonra eve gelmiş ve duş almıştı. Blakely'ye yüzlerce kez iyi geceler öpücüğü vermiş ve mümkün olan en kısa sürede evde olacağına söz vermişti. Ekstra vardiyalar ve özel partilerdeki konserler onun bir parçası haline gelmişti.

Blakely'nin doğumundan beri rutin. Ve ikinci sınıf öğretmenliğinden yaz tatiline çıkan kız kardeşinin sağladığı ücretsiz bebek bakıcılığı fırsatlarından sonuna kadar yararlanmıştı.

Nicole buna hiç aldırmadı. Yeğeniyle fazladan zaman geçirmeyi seviyordu ve kız kardeşinin geliştiğini görmek başına bir keyifti. Hayat Cari için her zaman olmamıştı.

Cari'nin Blakely için gönderdiği kısa videoyu tekrar düşündü. Nicole gece boyunca videoyu birkaç kez tekrar ama sesinde ve gülümsemesinde sadece mutluluk notaları vardı. Bir şeylerin ters gittiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Cari, videonun yanı sıra, peri ışıklarıyla aydınlatılmış küçük bir köprünün tek bir resmini de göndermişti. Muhtemelen ev sahibinin arka bahçesindeki bir peyzaj düzenlemesi. Cari'nin bir gün Blakely için yapmaları konusunda ısrar edeceği bir şey.

Nicole derin bir nefes verdi ve evin çift genişlikteki araba yoluna girdi.

Garaj kapısı açıldı ve bir adam onun cipten çıktığını görünce durdu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, merhaba," dedi ve Blakely'yi kollarına almak için arka kapıyı açtı.

"Umarım öyledir." Arabasının etrafından dolanarak adama doğru ilerledi.

"Kız kardeşim dün gece burada bir partide çalıştı. Eve gelmedi ve endişelenmeye başladım. Onu hatırlayabileceğinizi ya da beni yemek servisi için kullandığınız şirketle temasa geçirebileceğinizi düşündüm. Kendisi garsonların bir üyesiydi."

Cari'nin eve gelmediğini duyunca gözleri hafifçe açılmış, Nicole bulununca da şüpheyle kısılmıştı. "Özür dilerim. Yanılıyor olmalısınız. Herhangi bir yemek şirketi tutmadım. Şimdi, eğer

İzninizle, işe gitmem gerekiyor." Son model spor arabasının direksiyonuna geçti ve uzaklaştı.

Garaj kapısı arkasından sertçe kapandı.

Geri çekilme dürtüsünden kurtuldu ve bunun yerine evin ön verandasına doğru yürüdü.

Nicole zile basarken içeride bir yerde bir telefon çaldı.

Topuk sesleri kapıya ulaşana kadar uzun saniyeler geçti.

Büyük ahşap bariyer açıldığında geri adım attı ve ayağında bir çift açık kahverengi topuklu ayakkabı olan, kırmızı bir elbise giymiş ince bir sarışın ortaya çıktı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu bir kulak memesine altın bir halka ilâştirerek. Teni berrak ve bronzdu, makyajı kusursuzdu ve gülümsemesi sıcaktı.

"Merhaba," dedi Nicole nazikçe, her zamanki sesini ve gülümsemesini takınarak.

Her okul yılının başında veliler ve yeni öğrenciler. "Kız kardeşimi arıyorum. Dün gece buradaki bir partide garsonluk yapıyordu ve acaba bir fotoğrafına bakıp onu görüp görmediğinizi hatırlarsanız bana haber verebilir misiniz?"

Bir cebinden telefonunu çıkardı ve kayıtlı resimler arasında hızlıca gezindi. "Her sunucuyla tanışacak vaktin olmamasını anlıyorum ama sadece bakarsan çok anlamlı olur. Ya da bana sunucuları işe almak için kullandığınız şirketin adını söyleyebilirsiniz."

Cari'nin geniş bir gülümseme ve Blakely'nin kollarında olduğu bir görüntüde karar kıldı. "Bu o. Adı Cari Homes. Yirmi üç yaşında ve-"

"Hayır," dedi kadın sertçe, Nicole'ün omuzları üzerinden sokağı tararken gülümsemesi soluyordu, muhtemelen meraklı komşuları arıyordu. "Parti falan yoktu. Size yardım edemem ve kız kardeşinizi de görmedim." Bakışları kısa bir süre Blakely'ye kaydı. "Özür dilerim. Gitmem gerek," diye ekledi daha yumuşak bir sesle, sonra geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Nicole pirinç kapı tokmağına baktı, birkaç kez vurma ya da belki zili tekrar çalma dürtüsüyle savaştı. Bunun yerine, sersemlemiş bir sessizlikle arabasına doğru döndü.

Blakely kıpırdandı ve Nicole yeğenini kollarında düzeltti. Blakely'nin açık renk bebek teni, güney güneşinin altında pembeleşiyordu ve güneş kremi teyzesinin aklının ucundan bile geçmemişti.

"Zavallı tatlım," dedi Nicole, onu arabanın içinde ve tehlikeli UV ışığından uzak tutmak için acele ederken.

Cari'nin adresi yanlış yazmış olması, yanlışlıkla ev numarasının iki rakamını çevirmiş olması ya da sokağı yanlış anlamış olması mümkündü.

ama bu, hiçbir sorun olmama ihtimalinden bile daha düşük bir olasılık gibi görünüyordu.

Henüz pes etmek istemeyen Nicole, Cari'nin arabasını bulmak için mahallede amaçsızca dolaştı. Cari'nin dün gece nerede olduğu konusunda yalan söyleyebileceği bir senaryo hayal etmeye çalıştı ama eli boş döndü.

Zengin bir çiftin parti verdikleri konusunda neden yalan söylediklerini merak ettiğinde aklına iyi bir şey gelmedi. Karısının, kocasının bir parti verdiğini bilmemesinin mümkün olduğunu düşündü. Ya da belki Nicole kapının önünde beklerken çaldığını duyduğu telefon, kocanın karısına sorgulanırsa yalan söylemesi için verdiği talimattı. Belki de ikisi de bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor ve olmamış gibi davranarak arkalarını kolluyorlardı.

Potansiyel nedenler giderek daha acımasız bir hal alıyordu.

Nicole'ün göğsü her türden korkunç kazaları hayal ettikçe daraldı ve soluklanmak için kenara çekti. Küçük bir park dikkatini çekti. Parkın ortasında bir avuç çocuk oynuyordu, içlerinden biri Cari'nin bir gece önce evden çıkarken giydiğine çok benzeyen bir palto giymişti.

Nicole bir çırpıda arabasından inmiş, Blakely'yi beş noktalı emniyet kemerinden çekmiş ve hızla caddenin karşısına geçmişti. "Affedersiniz," diye seslendi, gülümsemeye zorladı ve bir kolunu salladı. "Hey! Merhaba!" Grup ona doğru baktığında koşmaya başladı.

Çocukların yaşları onlu yaşlardan onlu yaşlardaki bir çift kıza kadar değişiyordu.

O yaklaşırken hepsi ona baktı. Genç kızlardan biri kesilmiş lavanta rengi paltosunu kolsuz bluzun üzerine giymiş, şort ve parmak arası terlik giymişti.

"Ben Bayan Homes," dedi. "Marshal's Bluff İlkokulu'nda öğretmenim. Sanırım kız kardeşim ceketini kaybetti. Dün gece bu bölgedeydi ve şuna çok benziyor." Söz konusu genç bayana gülümsedi. "Bu ne zamandır sizde?"

Paltonun kıza ait olabileceğini düşündü, ama mevcut sıcaklıklar ve hava koşullarına uygun kıyafeti göz önüne alındığında, aksi takdirde çocuğun evden bir palto ile ayrıldığından . Özellikle de kendi bedenine uymayan bir paltoyla.

Çocuk genç kıza baktı, o da kaşlarını kaldırdı. "Peki" dedi çocuk, paltosundan sıyrılarak. "Bir park bankının altında buldum ve giydim. Mor benim en sevdiğim renktir ve etrafta başka kimse yoktu. Bulanın elinde kalır düşündüm."

"Hangi bank?" Nicole ceketine uzanırken göğsünü korku .

Çocuk işaret etti ve Nicole'ün ciğerlerine bir örs bastırdı.

Bir başka çocuk, "Sana kaybolduğunu söylemiştim, aptal," diye azarladı. Gençlerden biri karşılık olarak onu itti. "İsim takma."

Nicole ceketini elinde çevirdi, Blakely'yi tutmaya dikkat etti. görüldüğü kadar güvenliydi. Fermuarın yanındaki küçük bir oje lekesi onu Cari'nin montu seçtiği ve alışveriş merkezinde birlikte manikür yaptırdıkları güne götürdü. Sıkışan boğazından kelimeleri geçirmeye çalıştı. Bu kız kardeşinin paltosuydu. Neden bir park bankının altındaydı? "Teşekkür ederim."

Bankların hepsi artık boştu ve çocuk grubu uzaklaştı.

Blakely'ye sarıldı ve ceketini de sımsıkı tuttu. "Nereye gittin?" diye fısıldadı günün içine.

Derin bir nefes alarak arabasına doğru ilerledi ve hareket ederken yeğeninin başına rahatlatıcı öpücükler kondurdu. Blakely sevgi ve umut gibi kokuyordu. Nicole'ün her ikisine de ihtiyacı vardı ve Cari'nin muhtemelen bunlara daha çok ihtiyacı vardı.

Bir motorun keskin kükremesi onu yola adım atmadan durdurdu. Şık siyah bir sedan, motoru homurdanarak hızla geçti. Araç bir sonraki köşeyi keskin bir lastik gıcirtısıyla döndü ve gözden kayboldu.

Nicole arabayla birlikte ortaya çıkan tüyleri diken diken eden ve önsezileri harekete geçiren duyguyu silkeledi, ardından SUV'sine koştu ve Blakely'yi araba koltuğuna oturttu.

Kız kardeşinin ortaya çıkması için dua ederek kaldırımdan dikkatlice uzaklaştı ve geriye doğru bir sürü bakış attı. Kenarda bir yerde. Zarar görmemiş ve kaybettiği zamanın farkında değildi. Onun yerine, telefonuna onu eve yönlendirmesini söyledi.

GPS'inin komutuyla ileri doğru yuvarlanırken dikiz aynasında karanlık bir şey parladı.

Daha önce parkın çılgılık atarak geçen siyah araba şimdi arkasındaydı ve hızla yaklaşıyordu.

Nicole gaz pedalına daha kararlı bir şekilde basarak aralarındaki boşluğu genişletti.

Blakely'nin gözleri oyuncak aynasının yansımasına dalmış, günün sıcaklığı ve hareket halindeki cipin hafifçe sallanmasıyla uyuşmuştu.

Siyah araba yüksek sesle homurdanarak Nicole'ün kazandığı küçük alanı geri aldı. Dar ve virajlı yollarda hızla onun hızına yetişti. Camlardaki renk tonu, güneşten gelen parıltıyla birleşince sürücüyü görünmez kılıyordu ama o anla ilgili her şey sivri ve kasıtlı hissettiriyordu.

Nicole'ün hızı da artmış, belirlenen sınırın on mil üzerine çıkmıştı ve birisinin araba yoluna girip girmemesi gerektiğini düşündü. Belki bir

ön kapılarına doğru koşarlar. Diğer sürücü de yaya olarak kovalar mıydı?

Takip mi ediliyordu?

Blakely'yi kollarına almak için geçecek zaman ve rastgele seçilmiş bir evde kimsenin kapıyı açmama ihtimali, sarsılan kalbini paramparça etti. Bu arabadan nasıl kaçabilirdi?

Aracın motorundan gelen ani homurtular gözlerini dikiz aynasından sedanın ve ancak ön tamponu kaybolduğunda yavaşladığını gördü.

Nicole küfretti.

Blakely gözyaşlarına boğuldu. Motorun gürültüsü ve teyzesinin öfkesi, uyku ihtimalini iyice azaltmıştı.

"Özür dilerim," diye Nicole, parmakları direksiyonun etrafında acı verici bir şekilde gergindi. "Şşş. Sorun değil."

Kasabaya giden inanılmaz diklikteki yol göründü. Işık, sağındaki güneşten ağarmış kaya parıldıyor ve solunda, yüzlerce metre aşağıdaki giriş sularının üzerinde dans ediyordu.

Dişlerini son bir inilti siyah sedanı ileriye ve karşı şeride fırlattığında yerini korumak için hazırlandı.

Sürücü Nicole'ün önüne fırladı ve Nicole'ün direksiyonu kırmasına ve araç uzaklaşmadan önce frene basmasına neden oldu.

Yolun kenarındaki bir sonraki boşluğa girdi ve arabanın arka lambaları uzakta gözden kaybolurken Blakely ile birlikte ağladı.

Nicole'ün elinde kız kardeşinin başının dertte olduğuna ya da siyah sedanın az önce bir uyarıda bulunduğu dair kanıt yoktu ama her ikisinin de doğru olduğunu biliyordu.

Ve dünyada ona inanacak tek bir adam vardı.

Harlequin romantizmini sever misin?

KEŞFEDİN.

Promosyonlardan, haberlerden ve özel içeriklerden ilk siz haberdar olun!

 Facebook.com/HarlequinBooks

 Twitter.com/HarlequinBooks

Instagram.com/HarlequinBooks

Pinterest.com/HarlequinBooks

ReaderService.com

KEŞFEDİN.

Harlequin e-bültenine kaydolun ve TryHarlequin.com adresinden herhangi bir seriden ücretsiz bir kitap indirin

BAĞLAN.

Düşüncelerinizi paylaşmak ve diğer romantizm okurlarıyla bağlantı kurmak için Harlequin topluluğumuza katılın!

Facebook.com/groups/HarlequinConnection

ISBN-13: 9780369743671

Sakladığı Sır Telif Hakkı© 2023

yazan Lena Diaz

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin

Harlequin Enterprises ULC
22 Adelaide St. West, 41. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.